JAMES KAHN

INDIANA JONES

și

TEMPLUL BLESTEMAT

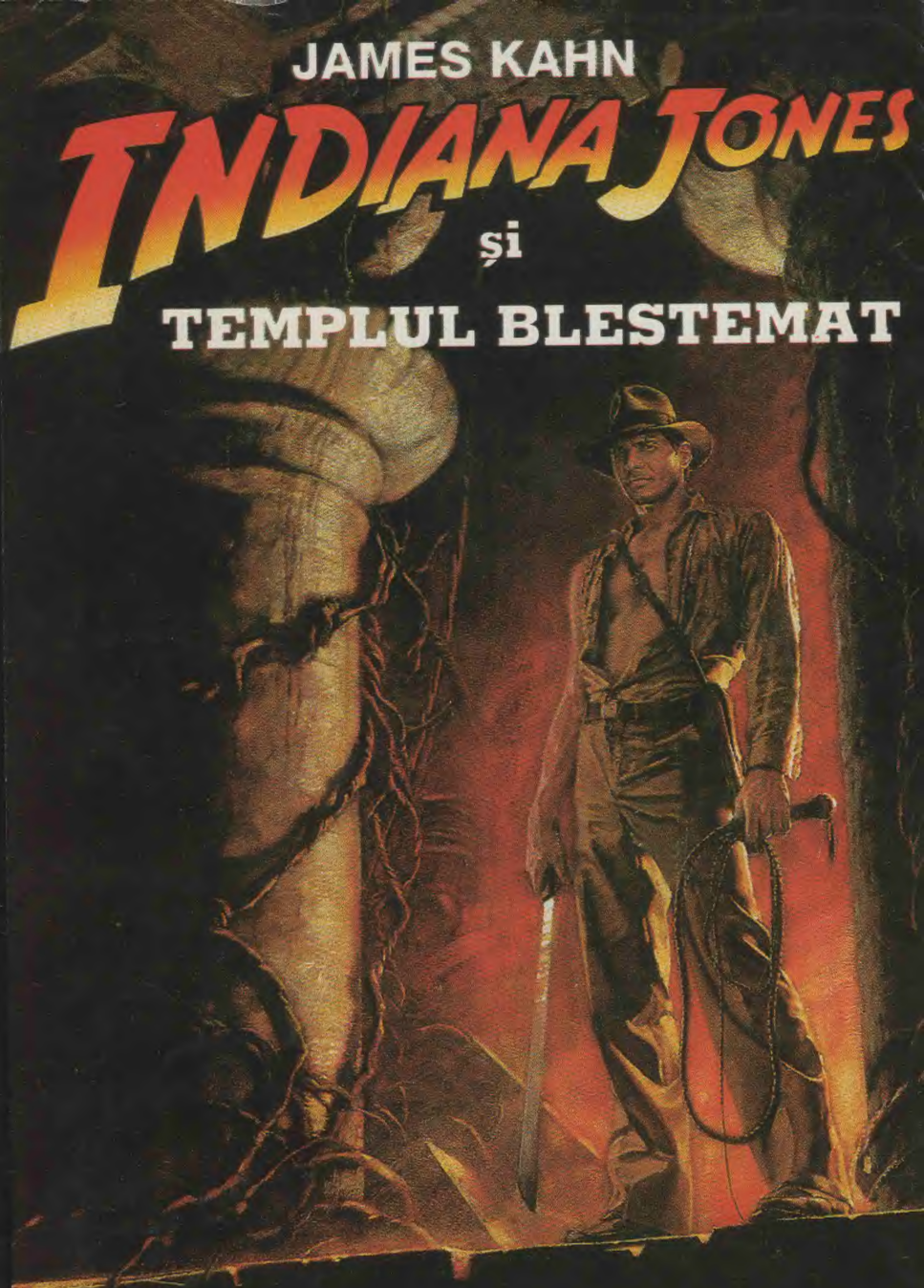

roman de James Kahn după un scenariu Wiliard Huyck și Gloria Katz
un subiect de George Lucas

JAMES KAHN

INDIANA JONES
și
TEMPLUL BLESTEMAT

JAMES KAHN

INDIANA JONES ŞI TEMPLUL BLESTEMAT

Copertă oferită de Lucasfilm Ltd.
Traducere : JUNONA TUTUNEA

Titlul original:
Indiana Jones and the Temple of Doom
Copyright 1984 by Lucasfilm Ltd. (LFL)

Traducere publicată prin agrement cu Ballantine Books, Divizie a Editurii Ramdon House, inc.

Toate drepturile asupra acestei versiuni în limba română sînt rezervate Editurii Elit Comentator — Bucureşti

I.S.B.N. 973-9100-24-4

JAMES KAHN

INDIANA JONES ŞI TEMPLUL BLESTEMAT

versiunea românească : JUNONA TUTUNEA

roman : **de James Kahn**
scenariu : **Willard Huyck şi Gloria Katz**
subiect : **George Lucas**

Editura ELIT COMENTATOR
BUCUREŞTI 1993

INDIANA JONES
și
TEMPLUL BLESTEMAT

În distribuție:

HARRISON FORD — KATE CAPSHAW
AMRISH PURI — PHILIP STONE

ROSHAN SETH
și KE HUY QUAN

regia : STEVEN SPIELBERG
producător : ROBERT WATTS

scenariu : GLORIA KATZ
WILLARD HUYCK

subiectul : GEORGE LUCAS
producător asociat : KATHLEEN KENNEDY

producători executivi : FRANK MARSHALL
GEORGE LUCAS

muzica : JOHN WILLIAMS

PRODUCȚIE LUCASFILM, LTD.
Studiourile Paramount

TM copyright Lucasfilm, Ltd. (LFL) 1984.

Shanghai, 1935

Localul era îmbîcsit de fum înecăcios. Doamne, gentlemani şi alţii, mai puţin gentlemani... Oameni veniţi din toate colţurile pămîntului — unii dintre ei nici măcar nu ar fi putut pretinde că aparţin vreunei rase — toţi îmbrăcaţi cu dichiş, stăteau comod la măsuţele ce împrejmuiau ringul de dans. Fete cu picioare lungi, vînzînd ţigări aşezate pe tablale lucitoare, vlăjgani cu chipuri plictisite, mîncare exotică, ospătari în smoching, hohote de rîs reţinute sau nestăpînite, şampanie şi promisiuni încălcate de la bun început, ba chiar şi fuioare subţiri de opium înălţîndu-se din cîteva trabuce, totul stăruia de-a valma sub pînza deasă a fumului, într-o atmosferă inconfundabilă. Un loc al pierzaniei, într-o vreme a pierzaniei neîndoielnice. Şi cu toate acestea, părea că acolo domneşte o mare veselie. Precum la o ultimă orgie de dinainte de apocalipsă. Căci în anii următori, lumea avea să fie cutremurată pînă în străfunduri de un război neiertător.

De-a lungul pereţilor, bolte sculptate şi arcade decorate cu motive orientale se unduiau armonios, alcătuind separeuri sau loje. Barul se afla în cel mai îndepărtat colţ al restaurantului. În partea opusă, aproape de uşile ce dădeau spre bucătărie, se zărea podiumul orchestrei, cu cîteva trepte mai

ridicat decît restul încăperii, iar alături, chiar în fața ringului de dans, era instalată scena.

De o parte și de alta a scenei străjuiau doi uriași sculptați în lemn, înfățișînd doi mandarini veghind din jețurile lor, cîntărind în mînă paloșele aurite și privind împrejur cu un zîmbet suveran, ca și cum ei ar fi fost acolo maeștri de ceremonie.

În apropierea statuii din stînga, atîrnat de două cabluri strașnice, care coborau din plafon mai-mai să atingă podeaua, se descoperea privirii un gong enorm. Pe el era gravat un dragon înspăimîntător, zburînd deasupra unui pisc avîntat spre ceruri. Alături de gong aștepta un tînăr voinic, în șalvari, ce ținea ciocanul de bronz sprijinit de pieptul gol.

În mijlocul scenei, în prim-plan, era închipuit un imens cap de balaur, cu gura larg deschisă. Ochii bulbucați ai monstrului se boldeau în toate direcțiile, amețitori ; coarnele din hîrtie creponată se zbăteau în contra-timp cu larma din sală, iar coada lungă, acoperită cu solzi din lampioane colorate, șerpuia pe toată scena, pînă dincolo de cortină.

Și dintr-odată, din gîtlejul lui începu să se înțească o dîră de fum.

Parcă îndeplinind un ritual cunoscut, tînărul cel arătos lovi gongul.

Fîșii de lumină sîngerie spintecară aburii groși, părînd că aruncă flăcări printre fălcile dragonului. Iar șuvița de fum se prelinse pe scările scenei, spre ringul de dans, în timp ce orchestra începu să cînte.

Și atunci, printre colții fioroși ai arătării, însoțită de mîrîitul amenințător al acesteia, se ivi femeia.

Avea în jur de douăzeci de ani. Poate chiar douăzeci și cinci. Ochi verzi-albăstrui. Păr blond-arămiu. Purta o rochie mulată, lungă, brodată cu mo-

tive roşii şi aurii, mănuşi asortate, pantofi înalţi, cu toc-cui şi cercei strălucitori, în formă de fluture. Se opri o clipă lîngă buza dragonului, se uită în sus, trase sfioasă de unul din colţii ameninţători, apoi păşi pe scenă, unduindu-se ademenitoare. Se numea Willie Scott. Şi era năucitor de frumoasă.

Douăsprezece dansatoare coborîră scările ce încadrau capul dragonului. În dreptul chipurilor minunat machiate, fluturau evantaie ; erau îmbrăcate în chimonouri aurii, scurte pînă la jumătatea coapselor, lăsînd astfel să se întrezărească mai mult decît luciul plăcut al ciorapilor de mătase. Iar Willie începu să îngîne :

„Yi wang si-i wa ye kan dao
Xin li bian yao la jing bao jin tian zhi
Dao...
Totul piere ca un fum..."

Cea mai mare parte dintre spectatori nu erau atenţi la ceea ce se petrecea pe scenă, dar nici lui Willie nu îi păsa nici cît negru sub unghie de respectivii afoni. Aşa că se strădui mai departe să se mişte ca o şerpoaică, vînzolindu-se pe scări, fredonînd mai departe melodia, în vreme ce gîndurile îi rătăceau printre vălătucii groşi, ce împînzeau estrada, împresurînd cu viclenie capul ţintuit al monstrului, ca şi cum visele acestuia ar fi pornit să cotropească lumea. În închipuirea ei, în acele momente nu se afla într-o bombă nenorocită, dintr-un cartier oarecare al Shanghai-ului, ci pe Marea Scenă a vieţii ei. Iar cele două şiruri de dansatoare din spatele ei erau corîstele care o acompaniau, şi ea, Willie, părea că este din nou în Statele Unite... Şi

iat-o, marea vedetă, bogată şi venerată, ameţitor de frumoasă şi talentată şi nedepinzînd de nimeni altcineva pe pămîntul ăsta, şi...

Fumul se mai împrăştie. Iar Willie îşi aduse aminte unde anume se găsea ea de fapt.

Vai de capul gloatei ăsteia de nenorociţi, îşi spuse femeia. Sînt atît de îngălaţi şi îndobitociţi încît nu pot pricepe o iotă din adevărata artă, nici măcar atunci cînd li se oferă pe tavă, la doi paşi...

Şeful de orchestră îi făcu semn, iar ea repetă refrenul pentru ultima oară, apoi scoase la iveală o eşarfă roşie, aruncînd-o spre public ca pe o ispită.

„Totul se duce pe apa uitării..."

Orchestra încheie cîntecul, într-un torent de acorduri furtunoase. Mulţimea izbucni în aplauze. Willie se înclină, în semn de mulţumire. Cei trei bărbaţi de la masa din faţa scenei bătură şi ei din palme, politicoşi, fără prea mare entuziasm, reuşind doar să îşi încreţească buza de sus într-o grimasă neplăcută, de parcă nu ar fi cunoscut zîmbetul niciodată. Nu erau alţii decît gangsterul Lao Che şi cei doi fii ai săi.

Ticăloşi de cea mai joasă speţă, dar înţoliţi la patru ace, precum cei din „lumea bună".

Willie le aruncă o ocheadă. Sau, mai bine zis, îi aruncă o ocheadă lui Lao Che, care era „amantul ei oficial" — cel care o întreţinea.

El îi răspunse plecînd uşor capul spre cîntăreaţă. Însă în acea clipă, privirea banditului se furişă într-altă parte, iar peste faţa lui trecu o umbră de nemulţumire. În timp ce Willie urcă treptele scenei şi se retrase în culise, trase cu coada ochiului în direcţia în care se uita Lao Che, pentru a se dumiri ce anume îl făcuse pe acesta să îşi schimbe brusc atitudinea.

Zări un bărbat care tocmai intrase în restaurant și cobora scările ce duceau spre estradă. Străinul purta un sacou alb (cu o garoafă roșie la rever), pantaloni negri, vestă asortată, papion, pantofi îngrijiți. Willie nu putu vedea decît atît, la prima aruncătură de ochi, însă își dădu seama oricum că necunoscutul părea să țină destul de mult la înfățișarea lui. Cu toate acestea, femeia avu o presimțire cam ciudată. Se întrebă pe dată dacă individul nu era cumva sticlete.

Observă că acesta ajunsese în capătul scărilor și fu întîmpinat de un chelner, exact în momentul în care ea părăsi rampa. Ultimul ei gînd în privința străinului a fost :

— Mda, e simpatic, dar se pare că îl paște necazul...

Indiana Jones ieși din lift și porni să coboare scările spre scena restaurantului **Obi Wan** tocmai cînd spectacolul lua sfîrșit. Le urmări cu privirea pe cele douăsprezece dansatoare învești mîntate în mătăsuri roșii, cu broderii, aurii. Tocmai intrau în culise, în aplauzele răsunătoare. Indiana zîmbi ca pentru el și li se adresă în gînd :

„Hei, frumușelelor, nu dați bir cu fugiții chiar acum... De-abia am picat și eu..."

Impasibil, coborî tacticos treptele, însă privirile lui scrutau cu înfrigurare încăperea, de parcă ar fi fost o pisică la pîndă.

Nu se schimbase mai nimic din ce știa el, decît în rău. În rest, aceeași ceată de desfrînați ; aceeași pierdere de vreme. Specimenele acelea aparțineau unei rase decăzute, pe cale de dispariție. Se întrebă dacă măcar operele lor de artă aveau să dureze, dacă peste o mie de ani, un pasionat ca și el avea să dezgroape cu rîvnă scrinurile lor tăinuite, bijute-

riile, și dacă va dori cumva să reînvie, din rămășițe, atmosfera din acea odaie.

„Mda, să descrie viața asta de rîmă nemernică, asta e de fapt", gîndi el, în vreme ce ochii îi rămaseră ațintiți la masa lui Lao Che.

După ce păși pe ultima treaptă, în întîmpinare îi ieși un ospătar. Un bărbat tînăr, dar cu început de chelie ; subțiratic la trup, deși pe chipul lui se putea ghici o amenințare bine ascunsă ; pe jumătate chinez, pe jumătate olandez. Numele acestuia era Wu Han.

Făcu o reverență în fața lui Indiana, zîmbind profesional, politicos, și îi șopti noului venit aproape neauzit :

— Ai mare grijă...

Indiana dădu din cap absent, în semn că a înțeles, apoi se îndreptă spre grupul lui Lao Che. În timp ce se apropia de masa respectivă, cei trei tocmai se așezau iarăși pe scaune. Aplauzele încetară.

— Doctore Jones, începu Lao Che.

— Lao Che..., îl salută Indiana Jones.

Lao bătea bine spre cincizeci de ani. Mai multe straturi de grăsime îi îngreunau bărbia și pîntecele, însă era un bărbat încă plin de vigoare. Era sănătos tun, ca o șopîrlă care nu lasă să se vadă decît pielea schimbătoare. Purta un sacou negru, de brocart, cămașă neagră și cravată imaculată. Ochii migdalați erau umbriți de gene dese ; bine conturați pe chipul palid, precum la reptilele cu privire magnetică. Pe degetul mic de la mîna stîngă se zărea un inel mare, cu pecetea familiei regale a Dinastiei Chang (Indy observă acest amănunt cu sinceră admirație profesională).

La stînga lui Lao Che ședea primul său fecior, Kao Kan — un fel de copie mai tînără a tatălui său, distant, violent. În partea dreaptă stătea celă-

lalt fiu al lui Lao Che — Chen. Chen era înalt şi slab ca un strigoi. Eşarfa albă, legată lejer în jurul gîtului, îl duseră pe Indy cu gîndul la feşele lungi, care se desprind uneori de pe trupurile îmbălsămate ale mumiilor stafidite.

Lao îi zîmbi lui Indy.

— Nee chin lie hao ma ? *

Chen şi Kao Kan rîseră cu răutate.

Indy zîmbi şi el.

— Wah jung haw, nee nah ? Wah kwey hung jung chee jah loonee kao soo wah shu shu.

Îi răspunse lui Lao Che cu aceeaşi monedă.

Cei trei amuţiră de uimire. Lao îl fulgeră cu privirea pe străin.

— Nu mi-ai zis niciodată că vorbeşti atît de bine limba mea maternă, doctore Jones, scrîşni el.

— Nu-mi place să mă laud de unul singur, făcu Indy pe modestul.

Ca prin minune, apărură doi vlăjgani care îl percheziţionară la iuţeală, apoi dispărură precum veniseră. Lui Indiana nu îi căzu deloc bine una ca asta, însă se aşteptase la o astfel de măsură de precauţie. Se aşeză faţă în faţă cu Lao Che.

Se apropie de masa lor un chelner, care aduse un platou plin de caviar şi o frapieră cu şampanie la gheaţă. Puse toate bunătăţile în dreptul lui Lao.

Surîsul binevoitor reveni pe chipul încruntat al „rafinatului" prinţ al crimei.

— Am comandat şampanie şi caviar pentru o ocazie atît de deosebită...

Se uită la Indy cu mare atenţie, în vreme ce îşi urma spusele :

* Cum o mai duci ? (ch.-n.tr.).

— Deci, doctore Jones, înțeleg că este adevărat: l-ai găsit pe Nurhaci...

Indiana se lăsă încet pe speteaza scaunului.

— Doar **știi** foarte bine că l-am găsit. Astă-noapte unul din flăcăiașii tăi a încercat să îl capete fără să plătească nimic în schimb...

Kao Kan puse mîna stîngă pe masă. Era bandajată de curînd. Și îi lipsea degetul arătător, nu de multă vreme.

Lao Che clătină din cap, clocotind de mînie.

— Mi-ai jignit fiul...

— Nu, **tu** m-ai insultat pe mine, sări Indy. Dar i-am cruțat viața...

Lao îl cîntări gînditor pe Indy, ca o cobra care se înfruntă cu o mangustă.

— Doctore Jones, îl vreau pe Nurhaci.

Așeză un teanc de bancnote pe platanul micii rulete care trona în mijlocul mesei, apoi îl roti pînă ce banii ajunseră în dreptul lui Indy.

Indiana Jones pipăi fișicul, socoti în minte cam cîți dolari zăceau acolo și rămase profund nemulțumit. Prea puțin. Dădu platanul înapoi, spre Lao. Clătină din cap, hotărît.

— Ce-i aici nu ajunge nici cît să-mi acopere cheltuielile, Lao. Eu unul credeam că am de-a face totuși cu un tîlhar de cuvînt.

Kao Kan și Chen se apucară să ocărască pe chinezește, plini de năduf. Chen chiar se ridică pe jumătate de pe scaun.

Dintr-odată, o mînă acoperită de o mănușă elegantă poposi pe umărul lui Lao. Indy își lăsă ochii să alunece de-a lungul brațului catifelat, pînă ce zări chipul femeii. Aceasta îl privi țintă.

— Nu vrei să faci prezentările ? întrebă ea cu voce plăcută.

Lao Che îi făcu semn lui Chen să stea locului.

— Doctore Jones, aceasta este Willie Scott, spuse Lao. Willie, dumnealui este Indiana Jones, vestitul arheolog...

Willie ocoli masa, pînă la Indy, în vreme ce el se ridică să o salute. În clipa cînd își strînseră mîinile se uitară unul la altul, măsurîndu-se din cap pînă-n picioare.

Bărbatului îi plăcu pe dată chipul armonios al cîntăreței. Avea o frumusețe naturală, cruțată de amprentele trecerii timpului, așa cum probabil rămîne curată o nestemată neșlefuită, după trecerea potopului, așteptînd doar momentul în care va fi încrustată într-o bijuterie de mare preț. În păr îi strălucea o agrafă diafană, în formă de fluture, părînd că e crescută chiar din buclele dese. Indy se gîndi că era poate un semn al personalității extravagante a femeii, dacă nu cumva doar o simplă dovadă de ușurătate. Purta mănuși (așa că Indy interpretă asta drept o deviză clară : „Mă pricep să mînuiesc o mulțime de lucruri, dar fără să mă mînjesc"). Folosea un parfum scump și se învestmîntase într-o rochie cu paiete, decoltată în față și (mai ales ? !) în spate. Indy își zise că probabil era una de genul „vine, pleacă și îți lasă o amintire plăcută". Era cuplată cu Lao Che. Iar pentru Indiana Jones acesta era un semnal de alarmă.

Willie își dădu seama imediat că el era cel pe care îl văzuse intrînd în local la sfîrșitul recitalului ei. Prima ei impresie se adeverea acum : era un bărbat chipeș, însă atît de nepotrivit cu locul în care se afla atunci, încît la masa lor văzduhul părea că vibrează de încordare. Și totuși, nu își putea închipui defel unde ar fi fost de fapt locul acestuia. Arheolog ? !... Greu de crezut. Avea o cicatrice interesantă pe bărbie : Willie se întrebă oare cum o fi căpătat-o ? ! Era expertă în cicatrici deosebite.

Mda. În plus, tipul avea ochi frumoși, deși nu ar fi putut spune de ce culoare anume. Un fel de verde-căprui, amestecat cu siniliu vîrstat de vinișoare aurii. Culoarea vinului turbat. Uitătură limpede, tăioasă, dar de nepătruns. Mda, mare păcat. Din orice parte l-ai fi cîntărit, părea că nenorocul se ține după el ca umbra.

Își luă ochii de la cicatrice și îl privi în față.

— Aveam impresia că arheologii sînt un soi de omuleți caraghioși, care răscolesc pămîntul în căutarea mămicilor lor, îl zeflemisi ea.

— Mumiilor lor, o corectă Indy.

Se așezară la masă. Iar Lao întrerupse scurta lor conversație :

— Doctorul Jones l-a găsit pe Nurhaci și tocmai voiește să mi-l dea... **Acum !**

Inndy deschise gura să îi răspundă, cînd deodată îi trecu prin minte bănuiala (iar apoi văzu cu ochii lui) că țeava pistolului lui Kao Kan e îndreptată asupra lui, dornică să îi zică ea mai întîi cîteva cuvințele. Dar Indy nu avea de gînd să asculte povețele de bună purtare ale armei, așa că înșfăcă la repezeală o furculiță bifurcată, de pe căruciorul de lîngă el, în timp ce Willie tocmai întreba, cu nevinovăție, încă neștiind că furtuna era gata să răbufnească :

— Stai puțin, cine e Nurhaci ăsta ?

Însă în clipa următoare înțelese ce se petrece. Indiana Jones o trase spre el și îi înfipse furculița în coaste.

Femeii i se opri răsuflarea în loc, pentru moment. Și își zise îndată : „Știam eu că așa o să fie... Știam eu !...

Îi spuse lui Lao la iuțeală, însă cu o voce scăzută:

— Lao, ăsta a vîrît o furculiță-n mine...

Indy i se adresă și el lui Kao Kan, cu o voce netulburată :

— Lasă pistolul jos, puișor...

Apăsă mai tare furculița. Willie simți dinții ascuțiți intrîndu-i dureros în carne. Se străduí din răsputeri să nu se ghicească umbra de frică în glasul ei :

— Lao, a băgat furculița aia-n mine...

De fapt, nu prea credea că arheologul avea să se folosească de arma lui, însă ea știa prea bine că nu era de glumit cu zăbăucii ăștia de bărbați și cu jucăriile lor periculoase.

Lao Che îi aruncă o privire cu tîlc feciorului său. Acesta lăsă revolverul deoparte. Indy împinse iarăși ușor furculița.

— Ei, acum eu propun să-mi dai ce mi se cuvine sau altminteri... „totul se duce pe apa uitării..." Nu-i așa ? se întoarse el spre Willie.

— Mda, șopti ea cu răceală.

— Spune-i și lui asta, îi sugeră Indy.

— Plătește-i, rosti cîntăreața către Lao.

Fără să scoată o vorbă, Lao scoase o pungulițã din buzunar, o așeză pe platan și îl roti pînă în dreptul lui Indy și Willie. Indy îi făcu semn femeii. Ea luă pungulița și o deșertă. O grămăjoară bună de monede de aur se rostogoli cu clinchet pe masă. Chipul lui Indy însă rămase de nepătruns.

— Diamantul, Lao. Am încheiat tîrgul ăsta pentru diamant.

Lao zîmbi, înălță din umeri, dezarmat, dădu la iveală o cutiuță plată, din argint, apoi o puse pe platan.

În vreme ce Indiana nu scăpa din ochi caseta pretioasă, Kao Kan aruncă în paharul acestuia un praf alb, dintr-o sticluță de cositor. Iar cînd platanul trecu prin dreptul său, în drum spre arheo-

log, Kao Kan puse paharul pe placa turnantă. alături de monede şi cutia de argint.

Cînd ajunse în faţa ei, Wiliie deschise caseta. Înăuntru se afla un diamant mare, cu strălucire nespus de diafane.

— Ah, Lao..., îngăimă ea, pierdută.

Diamantele erau încîntarea vieţii ei şi, în acelaşi timp, patima care o rodea pe ascuns. Erau atît de dure, la prima vedere şi totuşi atît de neînchipuit de frumoase ! Aveau ape adînci, clare, şi totuşi unduind în toate culorile întîlnite. Da, diamantele erau cea mai pură şi mai desăvîrşită oglindă a sufletului ei. Şi cu toate acestea, se dovedeau şi grozav de practice. De pildă, o nestemată ca aceea ar fi făcut-o cu adevărat foarte bogată şi i-ar fi oferit binecuvîntata independenţă. Ar fi scutit-o de compania unor smuciţi precum cei de la masa respectivă.

Indy împlîntă furculiţa în masă şi luă piatra preţioasă, împingînd-o pe Willie la loc, pe scaunul ei. Femeia îi aruncă o uitătură tăioasă.

— Eşti o viperă ticăloasă.

Acum ştia de ce anume îi aducea aminte culoarea ciudată a ochilor lui. De privirea magnetică a şerpilor stîrniţi.

El însă nu îi dădu deloc atenţie, ci cercetă gema. Fiecare faţetă a acesteia era perfect tăiată şi şlefuită, închipuind cîte o parte a universului conceput de antici : desăvîrşit, netulburat, nepătat de trecerea timpului. Cei de la universitate alergaseră ani la rîndul, în van, după flecuşteţul acela sclipicios.

— Iar acum, bîigui Lao Che cu vocea tremurînd de emoţie, dă-mi-l pe Nurhaci.

Indy îi făcu semn cu mîna lui Wu Han, ospătarul care îl întîmpinase la intrarea în local. Wu

Han se apropie de ei, purtînd în mîna stîngă un şervet alb şi o tavă în cealaltă. În mijlocul tăvii trona o lăcriţă de jad.

Indignarea lui Willie începea să umbrească supărarea ei de a fi fost amestecată în toate acestea. Bani, monezi străvechi, giuvaieruri, ameninţări... şi iată acum, miniatura asta uluitoare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cine e Nurhaci ăsta ? se impacientă ea.

Indy luă lăcriţa de pe tava lui Wu Han, o aşeză pe platan şi îl roti în dreptul lui Lao Che.

— Poftim, îi zise. Exact ceea ce voiai.

Willie se holbă plină de uimire la caseta de jad, în timp ce aceasta îşi urmă drumul către Lao Che.

— Trebuie să fie tare pitic, bîigui ea.

Lao trase spre el comoara. Feciorii lui se dădură mai aproape, să o vadă mai bine. Şi Lao rosti atunci cu mare linişte şi respect, ca pentru el :

— Înlăuntrul acestui sfinte urne se află rămăşiţele pămînteşti ale lui Nurhaci, primul împărat al Dinastiei Manchu.

Indy ridică paharul cu şampanie de lîngă el şi închină, foarte ceremonios :

— Bine te-ai întors acasă, bătrîne.

Bău.

„**Cenuşă** ? !“, îşi zise Willie, revoltată. „Asta-i marea afacere încheiată ? O mînă de **cenuşă** ? !...“ Din cîte credea ea, nu era nici o scofală să trăieşti cu gîndul la lucrurile ce aparţineau trecutului. Singurele momente care meritau să te zbaţi pentru ele erau prezentul şi viitorul. Restul era **în cel mai bun caz** — grozav de plicticos. Începu să îşi refacă machiajul.

Lao mîrîi scurt către Indy :

— Ei, şi acum, va trebui să-mi dai înapoi diamantul.

Pentru Indy, încăperea păru că devine dintr-o dată încinsă ca un cuptor. Se descheie la gulerul cămășii.

— Ori ai tu un simț al umorului deosebit de dezvoltat, ori eu am surzit de-a binelea.

Lao ridică în lumină o fiolă albastră.

Ochii lui Willie se măriră a uimire. „Alte comori ?" se gîndi.

— Ce-i acolo ? îl întrebă pe chinez.

— Un antidot, spuse scurt Lao.

— Un antidot pentru ce anume ? se interesă Indy, bănuitor.

Și dintr-odată îl încercă o presimțire neagră.

— Pentru otrava pe care tocmai ai băut-o, jubilă Lao.

Willie simți un gol în stomac.

— Otravă, șopti ea cu voce gîtuită. Lao, ce ai de gînd ? Eu lucrez în localul ăsta.

Însă nu pentru multă vreme, îi șopti intuiția.

Indy vîrî un deget în șampanie și scrijeli fundul paharului. Pe sticla transparentă se depusese un praf sgrunțos.

— Otrava își face repede lucrarea, doctore Jones, chicoti Lao.

Indy puse diamantul pe masă și întinse mîna.

— Hai, Lao...

Chen ridică piatra strălucitoare și se oglindi în apele ei adînci, rînji plin de satisfacție, apoi o așeză iar pe platan și îl roti către tatăl său, Lao Chen. Între timp însă, cînd giuvaerul ajunse în fața lui Willie, cîntăreața luă nestemata în palmă, cercetînd-o cu atenție. Nu atinsese în viața ei un diamant atît de mare. Atît de desăvîrșit. Aproape că îi ardea palma cu atîta frumusețe și strălucire.

Cu toate acestea, Lao păru că își pierduse inte-

resul pentru nostemată. Nu mai avea ochi decît pentru lăcriţa dinaintea lui.

— În sfîrşit, am lîngă inima mea cenuşa preacinstitului strămoş...

Indy devenea tot mai neliniştit. Pete galbene îi dansau înaintea ochilor.

— Antidotul, Lao.

Dar Lao nu îl băgă în seamă.

Nu era prea roză situaţia. Jones se simţea tot mai slăbit, iar mintea parcă i se împînzea cu un val de ceaţă. Într-o fracţiune de secundă, arheologul înşfăcă furculiţa înfiptă în masă şi o ameninţă iarăşi pe Willie.

Lao Che. Kao. Kan şi Chen izbucniră în rîs.

— Poţi să păstrezi fata, se arătă Lao foarte binevoitor. Găsesc eu alta-n loc.

Willie se uită la el de parcă abia atunci ar fi înţeles cu adevărat ceva ce bănuise tot timpul.

— Nemernic împuţit ce eşti, se răsti ea înfuriată.

Wu Han apăru ca prin minune.

— Da, vă rog, îi zîmbi el lui Lao.

Se întoarseră toţi spre el şi zăriră pistolul pe care-l ţinea ascuns sub tavă. Ţintea exact spre Lao Che.

— Prompt serviciul pe-aici, răsuflă Indy uşurat.

— Da' ăsta nu-i chelner, îşi aduse Willie aminte dintr-odată.

Furculiţa încă o mai împungea într-o parte. Toată lumea rămăsese cu sufletul la gură. Iar ea habar n-avea încotro să o ia.

— Wu Han e un vechi prieten de-al meu, murmură Indiana. Jocul nu s-a terminat încă, Lao. Hai, dă-mi antidotul.

În timp ce Indy întinse iarăşi mîna spre ban-

dit, de la masa alăturată se auzi un pocnet sec. Se uitară toți într-acolo. Un american beat criță destupase o sticlă de șampanie, iar spuma băuturii se revărsa acum din belșug peste rochiile de seară ale celor două dame de companie care îl însoțeau și se hlizeau cu gura pînă la urechi. După aceea, chelnerii începură să deschidă tot mai multe sticle de șampanie. Larma se înteți — alte pocnete seci, alte valuri de băutură spumoasă, alte hohote de rîs.

Indy își întoarse privirile la masa lui. Deodată îi veni greață și avu o senzație cumplită de sfîrșeală, cînd observă în treacăt că Wu Han, devenise nefiresc de palid.

— Ce s-a întîmplat, Wu Han ?..., începu Indiana Jones, însă mai înainte de a sfîrși el de zis, Wu Han se prăbuși peste masă.

Abia atunci Indy băgă de seamă norișorul de fum ce ieșea pe țeava armei lui Chen. Ucigașul își trase repede mîna sub un șervet.

— Indy.... îngăimă Wu Han abia răsuflînd.

Înainte ca Wu Han să se prăvălească pe podele, Indiana sări în picioare și îl prinse în brațe, apoi îl așeză cu grijă pe prietenul lui rănit pe scaunul pe care stătuse el pînă atunci.

— Stai liniștit, Wu Han, șopti arheologul. Te scot eu de-aici.

— De data asta n-ai cum, Indy, gîfîi muribundul. Te-am urmat eu în atîtea aventuri, da' de data asta eu plec primul spre marele necunoscut...

Și muri.

Indy lăsă capul prietenului său mort să cadă usor pe masă. Simțea cum îi clocotește sîngele în vine. Transpirase leoarcă.

Lao abia își stăpînea bucuria triumfului ce îi strălucea în ochi.

— Ei, nu fii așa de trist, doctore Jones. O să-l urmezi și tu în curînd.

Lui Indy i se înmuiară deodată picioarele și se împletici în loc.

Kao Kan se puse pe chicotit.

— Ai tras prea mult la măsea, doctore Jones ?

Indy se clătină ca bătut de vînt, depărtîndu-se de scaunul lui și ciocnindu-se cu beţivul de la masa alăturată. Chiar și slăbănogul Chen, cel care ucidea cu atîta sînge rece, zîmbi văzîndu-i pe cei doi bărbaţi ameţiţi privindu-se buimaci. Înnebunit de furie, Jones îl împinse în lături pe celălalt, îmbrînci un chelner ce servea clienţii de la o masă apropiată, punîndu-le în farfurie frigărui de porumbel flambate pe loc.

Își spuse : „Fie ce-o fi, dar măcar să-i șterg rînjetul ăla imbecil de pe fața scîrbei de Chen".

Dintr-o singură mișcare, smulse țepușa de fier pe care se rumenea porumbelul, o roti cu putere și o azvîrli spre Chen. Vergeaua ascuțită, înfiptă încă în pasărea stropită cu alcool și arzînd în continuare, se împlîntă în pieptul ticălosului pînă la prăsele

Urmă atunci un lung moment de tăcere. Zarva din local încetă, iar oamenii pricepură în sfîrșit că asupra lor avea să se năpustească furtuna. Cei de la masa lui Lao înghețară la vederea chinezului înalt, al cărui chip acum arăta ca însuși spectrul morții, îmbrăcat în sacou de ocazie, străpuns de o țeapă de argint, de pe care porumbelul în flăcări lumina împrejur cu voioșie, parcă în batjocură.

După aceea însă, totul se succedă cu repeziciune.

Willie țipă sfîșietor, cuprinsă de teamă. Femeia de la masa respectivă, văzînd perechea porumbe-

lului flambat pe căruciorul de lîngă ea, și, probabil închipuindu-și că ea avea să fie următoarea victimă, începu să răcnească din răsputeri. Haosul puse stăpînire pe restaurant. Strigăte, pahare și sticle sparte, oameni alergînd înnebuniți de frică, buimăceală... exact ca în cutia Pandorei, înainte de a se elibera păcatele înghesuite într-însa.

Indy se aruncă înainte, să înșface fiola cu antidotul, însă sticluța cea albastră se rostogoli peste tăblia de sticlă a mesei și căzu pe podele. Indy se trezi față în față cu Lao. Îl înhăță pe bandit de reverele sacoului și se răsti la el în chinezește, cu voce răgușită :

— E rău să te pui împotriva legii...

— Tîlhar venetic ce ești...

Kao Kan îl apucă pe Indy de beregată, însă acesta îi trase un croșeu de stînga, drept în față. Unul dintre oamenii lui Lao îl prinse pe Indy de brațe, pe la spate, iar fiola cu antidotul vital zbură iar pe dușumea, lovită cu piciorul. Pistolul lui Kao Kan căzu sub masă.

O mulțime de întrebări goneau prin mintea lui Willie în acele clipe. Lao era un nemernic de care ea, personal, era peste poate de mulțumită să scape. Cît despre slujba pe care o avusese la acel local, era clar că nu mai putea fi vorba. Avusese dreptate și în ce-l privea pe Indiana Jones, încă de cînd îl văzuse pentru întîia dată. Dar dacă avea să-și păstreze firea, ea ar fi putut să fugă cu diamantul.

Își strecură ușor mîna în învălmășeala de la masă și luă nestemata. Nici nu avu timp să strîngă bine în căușul palmei caseta cu piatra prețioasă, cînd Indy și ucigașul plătit cu care se lupta pe viață și pe moarte se izbiră de ea, iar giuvaerul sări cît colo, pe ringul de dans.

— Ce nebun, scrîșni ea — vorbind și pentru

Indy și pentru ea — și se aruncă într-o clipită. cu capul înainte, după norocul ei, care tocmai o părăsise.

Orchestra începu să cînte îndrăcit, de parcă ar fi voit să dea de înțeles tuturor că petrecerea abia începea.

Indy se încleștase pe dușumea cu gardianul lui Lao, lovindu-se de masa alăturată. Vlăjganul îl izbi în falcă, năucindu-l. Indy sări din loc, îmbrîncind o fată care vindea țigări și care căzu peste cei doi. Zdrahonul îl aruncă pe Indy peste masă. Arheologul ateriză pe un cărucior cu mîncare, care o porni din loc, luînd-o spre estradă.

Începu astfel un slalom prin toată învălmășeala aceea de nedescris, de parcă ar fi fost o stafie care bîntuie prin mijlocul sălii de bal. Curentul de aer îl mai răcori puțin pe Indiana, trezindu-l oarecum și zvîntîndu-i fruntea brobonată de sudorile suferinței. Cei pe lîngă care trecea el astfel, în viteză, păreau tot mai deformați. Un moment zări pe podele fiola albastră — sau poate doar i se năzărea ? ! — dar goni pe lîngă ea ca vîntul.

Această cursă nebunească a fost oprită numai de izbitura puternică pe podium. Se ridică de pe cărucior taman la timp, înainte ca servitorul lui Lao să îl înșface. așa că puse și el mîna pe două tobe și îl pocni în moalele capului, lăsîndu-l lat.

Rămase apoi acolo, o clipă, încercînd să-și limpezească mințile, pînă ce dădu iarăși cu ochii de tubul de sticlă, zăcînd pe dușumele, chiar în mijlocul încăierării. Se avîntă într-acolo.

Însă cînd ajunse aproape să îl prindă, cineva dădu cu piciorul în respectivul antidot, care zbură cît colo. Iar Indy se trezi de-a bușilea. față în față cu Willie, care se vîntura pe-acolo tot în patru labe.

— Antidotul, răcni Indy.

— Diamantul, strigă Willie.

Indy băgă atunci de seamă că nestemata era chiar lîngă palma lui, însă în momentul următor, aceasta fu zburătăcită printre cel puţin o duzină de picioare care le tropăiau pe lîngă urechi.

— Idioţii, se amărî Willie, aruncîndu-se în căutarea pietrei preţioase.

Iar Indy plonjă în direcţia opusă.

Într-un tîrziu, Lao reuşi să îşi facă drum prin îmbulzeală şi să ajungă la uşa de la intrarea restaurantului. Strigă. Imediat o mulţime de bătăuşi din solda lui îşi făcură apariţia ca prin farmec, aşteptînd instrucţiuni.

Orchestra continua să cînte (cu excepţia basistului). Îndată, cele douăsprezece dansatoare se iviră, diafane, printre colţii ameninţători ai dragonului de pe scenă, şi începură să se unduiască ademenitoare şi cu mare voioşie. Asta da petrecere...

Indy găsi cea mai bună soluţie pentru el. Sări pe estradă, intră în rîndul dansatoarelor. Se simţea însă tot mai slăbit. La vederea ucigaşilor lui Lao, care tocmai soseau ţinînd în mînă securi, îi veniră puterile, aşa că putu să se tîrască, cu greu, pînă îndărătul lojei orchestrei.

Trei dintre gardienii de corp, aruncară toporiştile în urma lui, însă Indy se feri, ascunzîndu-se în spatele uneia dintre statuile mandarinilor. Pe dată, apucă şi el un talger şi îl ţinti pe cel de-al patrulea, plesnindu-l drept în moalele capului cu toată forţa care îi mai rămăsese, făcîndu-l să cadă într-o găleată cu gheaţă pentru frapat, împrăştiind cuburi de gheaţă peste tot.

Peste tot însă putea fi şi diamantul. Aşa că Willie căuta în disperare, înotînd printre valurile de

bucăți strălucitoare de gheață, cercetînd pretutindeni să dea de urma diamantului acum și mai greu de găsit printre atîtea străluciri înghețate. Iar ceea ce descoperi a fost doar fiola albastră.

De pe scenă, Indy o văzu ridicînd antidotul.

— Rămîi pe loc, strigă el din răsputeri. Te rog !...

Ochii li se întîlniră iarăși. Iar acest moment a fost hotărîtor pentru Willie. Cine era de fapt individul ăsta ? Venise de-a valma în viața ei numai cu zece minute în urmă, se repezise la ea, îi înfipsese o furculiță în coaste, îi oferise ocazia să atingă prima nestemată cu adevărat de mare preț pe care o zărise ea pînă atunci, apoi o lăsase fără amant (pagubă-n ciuperci !), fără slujbă (mare scofală !), iar acum ea ținea chiar viața lui în palma stîngă. Și, pe deasupra, ticălosul mai avea și ochii aceia !...

Vîrî fiola în sîn, la loc sigur.

Dar nu reuși deloc să se stăpînească și să lase baltă diamantul. Așa că se mai apucă încă o dată să trudească printre grămăjoarele de gheață.

Lao Kan reveni în simțiri. Dădu de arma căzută pe covor, se întoarse pe o parte, apoi îl zări pe Indy. Încă nesigur pe picioare, ridică țeava armei, gata să ochească.

Însă Indy îl observă la timp. Se strecură în culise și desfăcu frînghia care atîrna după cortină. Și în acea clipă, ca într-un delir, în care visele frumoase se amestecă mereu cu frînturi de realitate cruntă, nenumărate baloane prinseră să coboare dinspre tavan. Sute și sute de baloane colorate. Kao Kan își pierdu ținta, orbit de această cavalcadă de nuanțe.

Învălmășeau totul încă și mai mult, în zborul

lor netulburat. Indy se dădu într-o parte, spre locul unde o văzuse ultima dată pe Willie. Dar acolo nu se mai află nici urmă de Willie. Dădu însă nas în nas cu doi zdrahoni cît malul.

Unul îi aplică o figură de karate, dar Indy îl linişti repede pe îndrăzneţ, cu o directă la stomac. Îl aruncă şi pe celălalt într-un chelner furios, apoi sări peste balustrada lojei celei mai apropiate.

Otrava îi răscolea tot trupul. Simţea şi el cum se schimbă la faţă şi cum tremură din toate încheieturile. Crampele deveneau insuportabile, aşa că el nu îşi dorea decît să se termine odată. Ba nu, nu ! Trebuia neapărat să o găsească pe Willie. Trebuia să pună mîna pe fiolă.

Îşi aruncă pe faţă un pahar cu apă rece. Se mai dezmetici puţin.

Acesta însă a fost momentul în care începu să îşi dea seama cu adevărat de situaţia în care se afla. Băgă de seamă că se îndreptau spre el încă patru gangsteri.

Între timp, pe Kao Kan îl apucaseră furiile nebuniei. Ţinea morţiş să răzbune moartea fratelui său, însă pistolul îi tremura prea tare în mînă, aşa că nu reuşea deloc să ochească. Din fericire pentru el. observă că unul dintre oamenii tatălui său purta o mitralieră pe umăr. Ca turbat, se repezi pe scări la respectivul, îi smulse arma şi se apucă să răcnească din străfundul bojocilor, înspăimîntîndu-i pe toţi încă şi mai tare :

— Unde e ? Vreau să-l omoooor...

Cei care dădură cu ochii de mitralieră încremeniră, apoi o luară la sănătoasa. Valul de baloane colorate se mai risipise acum. Peste cîteva momente, Kao Kan şi Indy se văzură unul pe celălalt. În timp ce Kao Kan prinse să tragă foc după foc, Indy

sări peste balustrada lojei, chiar lîngă gongul cel uriaș.

Gloanțele mușcară adînc din balconașul sculptat. Indy se aciui îndărătul marelui scut de bronz. În sală, oamenii răcneau scoși din minți de frică, se înghionteau, se călcau în picioare, alergau să se adăpostească.

Cînd se sfîrși prima rafală, Indy se năpusti spre statuia primului mandarin care asista nepăsător, îi smulse spada aurită din mînă și din două lovituri, tăie corzile groase de care atîrna gongul. Acesta se prăbuși pe podele zăngănind asurzitor.

Reuși să se ascundă în spatele discului de metal chiar cînd o altă răpăială de cartușe se izbeau de acesta. După care, ținîndu-se mereu la adăpostul plăcii de bronz, o roti spre încăpere, acolo unde o văzuse pe Willie încă răsturnînd furioasă totul cu susul în jos, în căutarea diamantului.

Gloanțele năvăleau într-una spre fața imensului scut. Însă în vreme ce îl cîrmea prin încăpere, Indiana cîștiga timp. Trebuia doar să stea mereu după acea pavăză de nepătruns. Făcea un zgomot îngrozitor. Tot restaurantul se cutremura din temelii din pricina reverberațiilor gongului strîmbat de răpăiturile mortale ale mitralierei.

Willie auzi și ea zăngănitul înfiorător și ridică ochii spre discul gigantic, ce părea că se prăvălește asupra ei.

Deci așa a fost să fie", gîndi ea. „Să mor strivită de un gong nenorocit, în timpul unui tărăboi de cabaret".

Indy o înșfăcă de braț în ultima clipă, trăgînd-o lîngă el, sub acoperirea scutului. Gloanțele ricosau în bronzul de neînvins, iar oamenii lui Lao se întreceau să își aleagă poziții mai bune de tras, alergînd printre mesele răsturnate.

Willie țipă cît o țineau puterile. Indy se uita din cînd în cînd pe deasupra gongului. Chiar în fața lor se afla un perete întreg de oberlichturi din sticlă colorată. Femeia strigă :

— Eu nu vreau să...

Dar nu era vreme de discuții. Pavăza cea uriașă, în plină viteză, făcu țăndări geamurile ce dădeau spre acoperișul casei alăturate. O clipă mai tîrziu, Indy o înhață pe Willie de mijloc și sări cu ea cu tot prin deschizătură.

Urmă apoi o cădere liberă, pe distanță de vreo zece picioare, după care o rostogolire spectaculoasă peste țigle, iar după aceea un alt salt în gol.

Trupurile lor strîns înlănțuite se prăvăliră peste încă două etaje, se loviră de o marchiză de la etajul doi, trecură printr-un balconaș de bambus, iar în cele din urmă poposiră pe locurile din spate ale unui automobil Duesenberg decapotabil, parcat chiar în fața intrării clădirii.

Willie se ridică în capul oaselor îndată, uimită pînă peste poate că este încă în viață și descoperind că se afla în spatele unui chinez de vreo doisprezece ani. Micuțul purta pe cap o șepcuță cu emblema echipei de baseball New York Yankee și stătea la volan, privind-o cu ochii cît cepele.

— Mamă-mamă ? !... Mii de trăsnete cerești!... Ce mai aterizare forțată!... exclamă Feliuță.

— Calc-o pe coadă, Felie !, îi ordonă Indy, dezmeticindu-se mai greu.

— O.K., dom' doctor, se învoi puștiul. Țineți-vă bine de la mădulare...

Cu un zîmbet foarte important pe chip. Feliuță se întoarse spre volan, își răsuci chipiul șepcuței la spate și porni motorul.

În scrîșnetul asurzitor al roților, cei trei o porniră ca vîntul prin noaptea plină de mistere a Shanghai-ului.

2

Viață de băiat

Feliuță tocmai încheiase o zi de lucru obișnuită. Se trezise cu noaptea-n cap — adică după prînz — și o pornise la muncă. Slujba lui era pe undeva prin tavernele de pe strada Liu, unde se vindea opiu.

Feliuță nu prea avusese multă bătaie de cap în acea după-amiază. La o oră atît de „matinală" se prezentaseră abia cîțiva clienți și mai rămăseseră prin preajmă niște mahmuri, zăcînd pe-acolo încă din seara trecută. Feliuță le aducea ceaiuri îi conducea la ricșe sau le păzea hainele la vestiare, pentru cîțiva bănuți — asta dacă nu cumva se mai servea și singur cu ceva mai mult decît mărunței, dijmuind buzunarele pe care le avea în grijă. Da, Feliuță lua și el ce i se părea mai tentant prin respectivele buzunare.

Printre atîtea altele, Feliuță era și hoț.

Bineînțeles că nu era un hoț în adevăratul sens al cuvîntului. Pentru că lui îi plăcea să creadă că de fapt e un soi de haiduc, cam așa ca... Robin Hood, eroul pe care îl admirase în filmul văzut de vreo șapte—opt ori la Teatrul Tai Phung. Da, iar unul dintre săracii căruia marele personaj îi dăruia cu mărinimie din avutul pricopsiților era chiar Feliuță în persoană.

Cel puțin cu această idee se trezise el în minte în acea zi și o pritocise toată după-amiaza petrecută în Strada Liu, unde îl rodea o nemăsurată plictiseală. Fumul dulceag al drogului plutea în fuioare pe deasupra celor doi clienți ai speluncii, căzuți în transă și zăcînd pe două pătuturi de lemn, fără saltele. Primul dintre ei era un bătrîn chinez, iar celălalt un belgian tînăr. Feliuță le păzea hainele într-o încăpere alăturată, întrebîndu-se ce să mănînce la micul dejun, cînd îl fulgeră deodată gîndul că poate belgianul are ceva de-ale gurii prin geantă. Tocmai cotrobăia cu mare sîrg, cînd proprietarul bagajului intră în cameră. Și nu păru prea mulțumit.

Și nici prea amețit de drog. Ce mai, adevărul e că se enervă cumplit. Dar Feliuță știa prea bine că, în asemenea cazuri, discuțiile nu aveau cum să ajungă la rezultate satisfăcătoare, deci o șterse pe fereastră... cu pașaportul belgianului (din întîmplare ? !), burdușit ca un bursuc.

Belgianul o luă imediat pe urmele lui.

Nimic pe lume nu îi făcea mai multă plăcere lui Feliuță decît o alergătură ca-n filme. Îl ocoli pe păgubaș pe o mulțime de străduțe lăturalnice. Peste un gard, apoi pe alte două ulicioare ce șerpuiau la nesfîrșit. Dar omul încă se ținea după el. Urcă atunci într-un suflet pe o scară de incendiu a unei vechi clădiri de lemn, pînă sus, pe acoperiș. Belgianul — după el.

Atunci Feliuță începu să păsească peste țigle! Povîrnișuri, olane, acoperișuri tuguiate — da, aceasta era adevăratul farmec al cursei. Aluneca, se ridica iarăși, se ascundea într-una printre coșuri, ca o maimuțică printre crengile copacilor. Raidurile peste acoperișuri erau specialitatea lui.

Urmăritorul său rămase mai în urmă, dar nu cu foarte mult. Feliuță ajunse la marginea streșinii : dedesubt se vedea doar pămîntul, cu patru etaje mai jos. Belgianul îi bloca drumul înapoi. Feliuță se cățără atunci pe creasta acoperișului și coborî pe partea cealaltă. Aceeași cădere în gol îl aștepta.

Numai că la distanță de cîteva picioare mai jos se zărea o sîrmă de rufe, legată de undeva, de la fereastra mansardei aceleia. Sîrma era întinsă pe deasupra străzii, ajungînd tocmai la fereastra mansardei din clădirea de peste drum.

Da, exact ca în **Robin Hood** ! Mamă-mamă ! Pe toate duhurile preasfinte ! Feliuță făcu un salt spre sîrma de rufe, rămase o clipă agățat doar cu mîinile, apoi se apucă să treacă în partea cealaltă, bălăngănindu-se printre pijamale de mătase, în vreme ce urmăritorul lui înjura de mama focului, în flamandă.

Feliuță ajunse în dreptul ferestrei rîvnite, se întoarse, îl răsplăti pe păgubașul numai foc și pară cu un zîmbet de cel puțin un milion de dolari, în schimbul pașaportului, apoi îl consolă cu voioșie, spunîndu-i pe englezește :

— Foarte haios ! Foarte haios de așa glumă bună !...

Celălalt însă nu părea deloc amuzat. De, oamenii ăștia mari nu mai au deloc simțul umorului. Feliuță își ceru scuze pentru deranj uluitei familii, peste care intrase atît de spectaculos. Apoi, cu o bună cuviință ieșită din comun (avînd în vedere faptul cum aterizase el acolo), făcu o reverență respectuoasă și ieși cu fruntea sus, pe ușa din față.

Cînd ajunse în stradă, se lăsase înserarea. Vînzătorii de pește își strîngeau calabalîcul, căci marfa lor cam începuse să miroasă. Cei ce băteau ora-

şul în lung şi-n lat noaptea încă nu îşi făcuseră apariţia. Dar acesta era momentul zilei care îi era cel mai drag lui Feliuţa. Era ora porumbeilor.

În acele clipe, în fiecare zi, sute şi sute de porumbei se adunau în curtea mînăstirii de lîngă barul Gung Ho. Şi uguiau atît de minunat, parcă s-ar fi auzit torsul mulţumit a o mie de pisici persane. Era ca un cîntec îngînat, pe care Feliuţă îşi închipuia că îl susura mama lui lîngă leagăn, deşi nu îşi amintea nici o clipă dacă a trăit într-adevăr aşa ceva. Mulţi ani trecuseră de cînd el nu avea pe nimeni pe lume.

Decît pe doctorul Jones, desigur. Acum doctorul Jones era familia lui.

Feliuţă bănuia că Indy era de fapt reîncarnarea posomorîtului zeu Chao Pao, cel Căutător de Comori. Dar cum Feliuţă însuşi pretindea că se trage din acest zeu, însemna că el şi Indy erau oricum rude foarte apropiate.

Plecă din Piaţa Porumbeilor, îndreptîndu-se spre Barul Gung Ho. În acel loc se întîlnise el cu Indy pentru prima oară. Intră. În ultimul separeu şedea Indy, sorbind o cupă cu ceai de gingseng şi aşteptînd. Feliuţă alergă spre el, cu gura pînă la urechi de bucurie. Se căţără pe locul din faţa arheologului.

— Indy, am făcut rost de paşaport la Wu Han !..., şopti el cu însufleţire şi îi întinse documentele belgianului.

Indy se uită la acte, apoi înălţă o sprînceană, întrebător.

— Prichindică, de unde ai săltat tu astea ? Am impresia că ţi-am mai spus de nu ştiu cîte ori să nu mai dai cu jula.

— Nu-i dat la jule, se împotrivi băiatul. Omul ăla dat la mine. Nu mai era nevoie la el de asta.

Feliuță părea atît de nevinovat, atît de rănit în sentimentele lui de suspiciunile lui Indy, încît acesta aproape că îl crezu pe cuvînt. Sau, în orice caz, băgă în buzunar pașaportul pentru Wu Han.

Feliuță jubila. Acesta era unul dintre motivele pentru care îl iubea el atîta pe Indy. El și Indy erau făcuți din același aluat : amîndoi aveau un talent deosebit pentru aflarea bunurilor pierdute și pentru găsirea unor noi proprietari pentru valorile ce stătuseră prea multă vreme în același loc.

De exemplu. Indy avea de gînd să găsească un nou cămin pentru Feliuță. Voia să îl ia pe micul chinez în America.

Însă acum se uita scrutător la el.

— O.K.. pustiule. ia zi, chiar ești sigur că pot să pun bază pe tine în ce privește biletele de avion ?

Îi dădu băiatului bani pentru bilete.

— Flori la ureche. Indy. Împrumut de la unchiu' Wong mașina, apoi vorbesc la om de vinde bilete. dup-aia te-aștept la tine la club.

— Chiar în față. la intrare, încuviință Indy. Cu o oră mai înainte de a se crăpa de ziuă. Ai ceas?

— Sigur. O.K

— Și... să nu uiți să îi transmiți unchiului tău mulțumiri că ne-a împrumutat iarăși mașina.

— A, nu-i deloc derani la el. Plecăm repede la America ?

— Mda, destul de curînd. Dar mai întîi mergem la Delhi. Acum roiește-o. Trebuie să mă întîlnesc cu un tip pentru o cutiuță.

Feliuță părăsi barul. Indy rămase acolo. Băiatul o luă la picior, pînă ce ajunse cu vreo șase blocuri mai încolo, la casa unui diplomat german pe care îl știa destul de puțin — de fapt nu îl cunoștea de fel. Însă cu o săptămînă în urmă îi lustruise ghetele, în fața unui bordel de lux, și îl

auzise pe distinsul consul anunțînd-o pe patroana lupanarului că va părăsi orașul pentru două săptămîni, pentru că pleca în Alsacia, să-și viziteze rudele.

Cînd Feliuță ajunse în dreptul clădirii, o luă prin spate. Se strecură în garaj printr-o ușiță tăiată în peretele din fund, pentru pisică. Înăuntru, stătu vreo zece minute să se joace cu pisicuța, trăgîndu-i pe sub nas un șoricel de lînă, pînă ce animalul prinse jucăria în gheare. Cînd felina, victorioasă în sfîrșit, se retrase într-un cotlon, de sub scări, dimpreună cu prada ei, Feliuță deschise larg porțile garajului. Apoi legă firele de contact și încălzi motorul.

Era un automobil de culoare crem, marca Duesenberg Auburn, fabricat în 1934, și se putea porni foarte ușor. Oricum, ușor sau nu, el luase deja mașina de cîteva ori în acea săptămînă, ca să facă scurte plimbări cu Indy. Se chirci sub bord și apăsă pedalele pînă ce motorul începu să toarcă ușor. Ceea ce îl făcu pe Feliuță să se simtă precum în acea poveste minunată despre băiatul care trăia în pîntecele unui dragon. Închise ochii, ascultînd zumzetul pistoanelor, trăgînd în piept fumul subțire ce se iscase de la scurt-circuit, apoi simți cum întunericul îl încolăcește lacom, întocmai ca un dragon flămînd, ce voiește să-și ostoiască pîntecele zurbagiu.

Se sperie. Se cocoță îndată pe locul șoferului, băgă în marșarier, ieși cu spatele din garaj, lăsă apoi mașina în loc, cu motorul mergînd în gol, închise ușile garajului cum se cuvenea. Întoarse volanul, mare pentru el, apoi se îndreptă spre șosea, plin de bucurie.

Deslușea cu greu cîte ceva înaintea lui, căci

ajungea cu greu la pedale, însă el era obișnuit, pentru că știa că doar rareori avea tot ce îi dorea sufletul. Orașul se perindă pe lîngă geamurile automobilului, mai întîi cu vilele sale luxoase, apoi spre periferie începu să semene tot mai mult a sat. Luminile se rărirră din ce în ce, lăsînd loc înserării palide. Acesta era cel de-al doilea moment al zilei care îi plăcea mult lui Feliuță — cînd soarele pîrjolea cerul cu o lumină portocalie, ca un tăciune încins, înainte ca pămîntul să îl înghită cu totul și să îl renască în dimineața ce avea să urmeze.

În curînd, se afla în fața unui ghișeu de pe un mic aerodrom britanic, tîrguindu-se pentru trei bilete, cu un oarecare funcționar englez, pe nume Weber.

— Mi-e greu să cred că aș putea găsi un loc potrivit pentru cineva de talia **dumitale**, începu britanicul pe un ton foarte ceremonios

Feliuță tocmai îi îndesase în mînă mare parte din banii lui Indy.

— Nu pentru mine. Pentru doctoru' Jones, profesorul al mai vestit. Un caz foarte important la guvern. Eu asistent de-al lui.

Weber rămase destul de sceptic, dar totuși luă banii.

— Ei, atunci să vedem ce se poate face...

— Faci bine la rezolvare și profesoru' Jones vă pune în carte ce scrie. Poate vă dă pe piept o medalie.

Făcu cu ochiul. Weber păru impresionat de micul smecher.

— O să încerc tot ce-mi stă în puteri. Dar nu prea sînt sigur că voi reuși să găsesc trei locuri în același avion, cu o justificare atît de puțin satisfăcătoare.

Feliuță îi făcu iarăși cu ochiul și îi strecură cu delicatețe ultima parte din banii lui Indy, ca bacșiș. Îi dădu lui Weber prilejul să observe în treacăt șișul lat, pe care băiețandrul îl ținea pe jumătate ascuns la brîu. Weber se simți de-a dreptul copleșit de faptul că primea mită de la un gangster în vîrstă de numai doisprezece ani. Cu toate acestea, luă banii.

— Mda, eu cred totuși că se poate aranja...

Zîmbi amabil. Și se întrebă oare cînd anume cei de la Centrul din Londra aveau de gînd să îl cheme înapoi, în lumea civilizată ? !

Feliuță făcu o plecăciune plină de grație în fața lui Weber, apoi îi strînse mîna bărbătește, îl salută cu două degete la cozorocul șepcii lui de baseball, ca orice pișicher. După care se aruncă din nou în Duesenberg și o porni spre oraș.

Parcă mașina într-un depozit ce aparținea unui amic (care îi datora un serviciu). Noaptea tocmai își țesea pînza de întuneric peste lume. Feliuță se gîndea la ziuă ca la un timp mort, pentru somn, așa că în fiece noapte se trezea, ca orice strenagar, cu o foame ucigătoare în pîntece. Cel de-al treilea moment preferat al lui Feliuță era noaptea. **Toată.**

O porni agale către docuri. Orice băiat trebuia să fie cu ochii în patru prin zona aceea, — se aflau pe acolo o mulțime de indivizi care voiau să silească marea să le plătească tribut sau se tîndăleau prin preajmă, dedîndu-se la tot soiul de fărădelegi —, însă era în același timp un loc minunat pentru un pușlan isteț, care putea oricînd să capete o masă pe gratis. Căci, întocmai ca și noaptea ce înghițea hulpavă văzduhul, Feliuță simțea împunsăturile foamei.

Smulse o scîndură lată dintr-un tomberon și o lăsă spre apa uleioasă, ce se izbea de cheu. Se ciuci

acolo, așteptînd liniștit. Trecură astfel minute de tăcere, — timp în care el se rugă fierbinte lui Naga, Regele-Dragon ce locuia și stăpînea acea mare — apoi, dintr-odată, începu să lovească suprafața apei cu putere, de cîteva ori la rînd.

Îndată se arătă un pește-lună măricel, cu burta în sus, năucit de loviturile lui Feliuță. Acesta prinse peștele de coadă, îl smulse degrabă din apă, îl pocni zdravăn de un stîlp. După care, șezînd pe vine în nisip, la cîțiva pași mai încolo, îl despică îndemînatic cu șișul și se ospătă pe cinste din carnea aurie și gustoasă. Se întrebă dacă în America existau pești-lună.

De cîte ori se gîndea la America, își aducea aminte de filmele pe care le văzuse. Mai erau cîteva ore bune pînă să se întîlnească la local cu Indy, așa că se hotărî să dea tîrcoale pe la Teatrul Tai-Fung, să se informeze dacă nu cumva rula vreo nouă peliculă. La Teatrul Tai-Fung se dădeau mai mult producții americane, în special pentru faptul că veneau prin zonă o mulțime de străini, care lucrau la băncile sau ambasadele din oraș. Și tot la Tai-Fung învățase și Feliuță cea mai mare parte din bruma de engleză pe care o știa.

Nu înțelese deloc semnele care se deslușeau pe afiș, cînd ajunse la cinematograf (de fapt nu știa citi mai deloc, decît cîteva litere pe care le învățase cu Iny), dar păreau a scrie cu totul altceva decît ce zărise el ultima oară, așa că se decise să se lămurească.

Se cățără pe fereastra largă a toaletei teatrului, urcîndu-se pe două lăzi de gunoi. Odată intrat acolo, coborî cu grijă pe rezervorul WC-ului, apoi sări în picioare, pe podea. Se oferi cu promptitudine să îi lustruiască pantofii celui care tocmai stătea pe tron, ușurîndu-se, dar omul — cam șo-

cat ! — refuză politicos. Feliuță spălă repede pu-tina, pe sub draperiile ce dădeau spre sala de proiecție.

Se așeză pe un loc lateral, aproape de ieșire, ca să poată fugi nestingherit în caz de extremă urgență. Se lăsă mult pe spetează, așa încît plasatoarele, care îl cunoșteau din vedere, să nu îl repereze prea degrabă. Își vîrî în gură o lamă de gumă de mestecat. Apoi se cuibări bine în scaun, să urmărească filmul.

Era un spectacol pe cinste. Detectivul particular Nick, o ținea într-una tot făcînd poante grozave nevesti-sii. Nora, o tipă foarte arătoasă. Aveau și un cîine cam tîmpițel, Asta. Nick tocmai sorbea cu satisfacție un nou pahar de martini, la o petrecere nemaipomenită, unde banditii misunau peste tot și îl pîndeau, cînd doi îndrăgostiți aiuriți se trîntiră chiar pe locurile din fața lui Feliuță, parcă acoperind tot ecranul.

Chiar voia să se mute într-altă parte, cînd observă că femeia își pusese poșeta în spațiul dintre două scaune. Era prea tentant ca să scape ocazia. Feliuță așteaptă vreo cîteva minute — pînă ce respectivii părură captivați de acțiune — apoi se întinse ușurel și trase cu grijă geanta pe genunchii lui

Era o poșetă de ocazie, din lamé argintiu, cu o încuietoare de sidef. Feliuță o deschise și cotrobăi la iuțeală. Mamă-mamă ! Ce noroc dăduse peste el !... Găsi înăuntru o pudrieră filigranată, cu un mic ceas pe capac. Exact ce îi trebuia lui ca să se prezinte la vreme la întîlnirea cu Indy, cînd limba cea mică avea să arate patru, iar cea mare — doisprezece. (Tot Indy îl învățase și să numere ; cu numărătoarea însă stătea mai bine decît cu cititul).

Era un semn bun : și restul nopții avea să mear-

gă de minune. Feliuță rosti repede în gînd o rugă fierbinte, de mulțumire, pentru Chao Pao, zeul care îl ocrotea pe el. Chao-Pao, Căutătorul de Comori! Apoi se ridică în picioare, răsuflînd greu, ca din foale, și se prăbuși într-o rînă, agățîndu-se de scaunul femeii.

— Doamne păzește !, se sperie aceasta.

— Doamna, un om bărbat ditamai chiar acu' furat poșeta dumneavoastră.

Gîfîind și mai tare, de parcă își dădea duhul, Feliuță aruncă geanta la picioarele femeii.

— Eu prins la el și adus asta 'napoi la dumneavoastră. M-a lovit la mine, da' eu fugit departe. Uite poșeta.

O înghionti ușor cu genunchiul, apoi se prăvăli ca fulgerat.

— Vai, sărmanul copil, se înduioșă femeia, aruncînd o privire iute la portofelul din geantă.

Dar toți banii erau la locul lor.

— Sssstt, o potoli însoțitorul ei, prefăcîndu-se că nu bagă de seamă toată comedia, căci presimțea el că lucrul cel mai înțelept în asemenea situații era să nu dea atenție smiorcăielilor golănașilor de teapa aceea.

Femeia înălță nemulțumită dintr-o sprînceană, către nesimțitorul ei bărbat. Feliuță scînci, să dovedească clar că suportă dureri neînchipuite. Păgubașa îl răsplăti cu doi dolari.

— Uite, pentru tine, drăgălașule, spuse ea cu blîndețe, de parcă ar fi fost complici. Asta e răsplata pentru că ai fost atît de curajos și de cinstit.

— Mulțumesc, doamna, zise Feliuță.

Își îndesă bancnotele în buzunarul pantalonilor, sări în picioare, apoi se năpusti spre ieșire ca vîntul. Binefăcătoarea lui tresări, intrigată, apoi își întoarse iarăși privirile către ecran.

Afară, noaptea pusese stăpînire cu totul peste oraș. Lampioane aprinse, miresme de tot felul, borfași, peşti, prostituate, vînzători ambulanți. Feliuță se simțea cam ca Nick Charles, așa că se apropie de o tînără care făcea trotuarul și care avea o despicătură la fustă tot atît de largă ca și zîmbetul ademenitor de pe chipul ei.

— Hei, iubițico, n-ai o țigară ? o acostă.

Femeia era gata să îi răspundă la obrăznicie; dar se răzgîndi, scotoci prin geantă, scoase o țigaretă de gumă de mestecat și i-o aruncă.

— Ptiu, ce baftă, exclamă el încîntat, prinzînd din zbor darul. Săru' mîna, doamna.

O luă din loc, pregătit să se ia cu toată lumea în piept de era nevoie. Ce noapte strașnică !...

De un dolar își cumpără o sfîrlează care îngîna o melodie și arunca tot soiul de luminițe în timp ce se învîrtea. Se luară după el trei băiețandri. Așa că trebui să îl pocnească pe unul drept în moalele capului cu sfîrleaza, în vreme ce tocmai sărea peste un gard, ca să scape de urmăritori. Cînd se sfîrși cursa. se sfîrși deci și cu jucăria.

Rămăsese în mînă numai cu motul sfîrlezei. Pe care îl aruncă îndată, cît putu el mai departe, pe aleea pe care abia fusese alergat de ceilalți (și care se afla la o distanță apreciabilă). Mda. într-o bună zi avea să fie un aruncător de greutăți la fel de bun ca marele Lefty Grove (și Feliuță era stîngaci).

Celălalt dolar îl dădu unei bătrîne care ședea pe niște trepte, cerșind. Îl mișca pînă la lacrimi vederea bătrînilor cerșetori, mai ales a bunicuțelor. Familia era fără îndoială cel mai însemnat lucru de pe lumea asta. Bunica lui era moartă demult; dar poate că și ea cersea pe undeva, pe la vreo poartă. Ceea ce nu trebuie să uite el nicicînd.

Bătrîna făcu o reverență politicoasă în fața lui Feliuță, dar el se grăbi să îi mulțumească din suflet că i-a permis să o onoreze.

Începu să plouă. O ploaie caldă, plăcută. Feliuță se zori să ajungă înapoi la depozitul unde lăsase automobilul. Cîțiva oameni stăteau adunați în cerc, tocmai în fundul încăperii. Unul dintre ei le ghicea norocul.

Feliuță rămase acolo, să-i privească, timp de vreo oră. Ghicitorul arunca, pentru fiecare doritor, cîte un mănunchi de coada-șoricelului, care se împrăștia în diverse poziții. Dar cînd Feliuță îl rugă să îi citească și lui soarta, bărbatul refuză categoric.

Feliuță se duse atunci după niște baloți de frunze de ceai și trase un pui de somn, acompaniat de mormăielile unui grup de marinari veseli, care jucau zaruri într-un cotlon apropiat. Zaruri, ghicit; tot dracul ăla, gîndi Feliuță. Cînd se trezi, dădu cu ochii de un cuplu de îndrăgostiți care se sărutau cu patimă pe după niște baloți, într-un alt colț al depozitului. Se uită la ei cîteva minute. Păreau foarte fericiți. Se întrebă dacă aveau oare și copii.

Dinspre ușa de la intrare, Feliuță auzi pîrîitul unui radio vechi de cînd lumea. Se duse într-acolo. Cutia cea neagră a aparatului zăcea pe podele, conectată la o priză din peretele soios. Alături, un marinar american beat criță ședea pe vine, murmurînd cu voce abia auzită cîntecele de pe discurile de contrabandă. Răspîndirea spiritului său în văzduh, era de-acum o nouă aventură a Marii Umbre, cea care știa din străvechime că diavolul sălășluiește în inimile oamenilor și astfel putea întuneca mințile acestora cu răsuflarea lui otrăvită. Lui Feliuță îi plăcea la nebunie programul acela. Ori de cîte ori avea prilejul, stătea și îl asculta cu sufletul la gură. Însă marinarul îi dădu un brînci de-

acolo. După toate aparențele, dădea spectacolul doar pentru plăcerea lui.

Oricum se făcuse cam tîrziu. Feliuță se uită la ceasul pe care îl căpătase nu demult. Mda, era timpul să o ia din loc. Porni motorul mașinii, apoi ieși cu grijă în stradă. Ploaia se oprise.

Ajunse la barul de noapte exact cînd trebuia. Deocamdată însă, nici urmă de Indy prin preajmă. Portarul încercă din răsputeri să îl convingă să parcheze mașina dincolo de intrare, însă puștiul îi oferi cu mare nonșalanță pudriera de argint filigramat, cu ceas pe capac, așa că omul îi spuse că poate să mai rămînă puțin în locul acela, dacă nu cumva avea să încurce circulația.

După care, din ceruri, pică Indy. Împreună cu o doamnă.

— Mamă-mamă !... Mii de trăsnete cerești !... Ce mai aterizare forțată !... exclamă Feliuță.

— Calc-o pe coadă, Feliuță ! strigă Indy.

Cauciucurile scrîșniră asurzitor. iar ei se pierdură în noaptea întunecoasă a Shanghai-ului.

Lui Willie nu îi venea să-și creadă ochilor.

— După cîte mi s-a părut mie, mașina asta o conduce un **copil ? !** se minună ea.

— Calmează-te. I-am dat eu lecții de șoferie, o liniști Indy netulburat.

— Ce să-ți zic, mă simt acum mai in siguranță ca niciodată ! pufni femeia.

Cînd Feliuță luă primul viraj, Willie căzu grămadă peste Indiana. Fără să stea prea mult pe gînduri, el își vîrî mîna adînc în decolteul cîntăreței. Aceasta se înfurie.

— Uite ce e, abia ne-am întîlnit, pentru numele lui Isus...

Bărbații ăștia...

— Nu-ți face tu iluzii în van. Unde-i antidotul?

Se simțea tot mai rău. Degetele îi amorțiseră sub efectul otrăvii. Păcat.

Dădu cu palma de sticluță, o scoase din sutienul lui Willie, îi deșurubă capacul și înghiți conținutul.

— Brrr...

— Nu arăți prea grozav, îl flată ea.

— Eu și otrăvurile nu ne-am împăcat niciodată tocmai frățește.

Se șterse la gură cu mîneca.

— Feliuță, ia-o la dreapta și de-acolo spre podul Wang Pu.

— Uită-te-napoi ! strigă copilul către cei din spate.

Cînd conducea cu viteză, încerca să semene cît mai mult cu James Cagney.

Indy privi înapoi și observă o limuzină neagră care îi urmărea.

— Am impresia că avem însoțitori.

Dintr-odată, Willie se neliniști cumplit. Dacă o prindea Lao acum, chiar că avea s-o încurce rău de tot. Barul devenise deja un adevărat abator ; pierduse diamantul ; copilul acela putea să intre cu mașina-n pomi ; i se rupseseră și două unghii... de, asta era, ce să-i faci ? ! Ultima picătură care avea să verse paharul. Putea să o scoată la capăt cu toate celelalte, dar cum mama naibii credea cineva că o fată ar reuși să facă într-adevăr carieră cînd arăta deja ca...

Se uită în oglinda retrovizoare. Mda, era chiar mai înfiorătoare decît își închipuise. Îi dădură lacrimile de furie.

— Cască și tu ochii la ce ai putut să-mi faci ! scrîșni ea. Tot rujul de pe buze e spoit ca dracu',

mi-am făcut praf vreo două unghii și mi s-a dus și un fir la ciorap !...

Geamul din spate plesni ciuruit de gloanțe, împroșcîndu-i cu un val de cioburi. Indy și Willie se ghemuiră sub banchetă. Feliuță era oricum prea înfundat în scaunul mare pentru el, ca să poată fi expus vreunui pericol.

— În orice caz, am senzația că o să ai parte de necazuri mai mari decît pînă acum, murmură Indiana Jones, căutînd de zor prin geanta de umăr.

Scoase la iveală un revolver și începu să tragă și el prin parbrizul spart.

— Pe-acolo. Feliuță, ordonă el la iuțeală. Prin tunel.

Se avîntară în tunelul cufundat în beznă. Mașina care îi urmărea se afla chiar în spatele lor, măturînd întunericul cu farurile aprinse, ca niște ochi de stafie răzbunătoare

— Vai de mine, ce ne mai facem acum ? țipă Willie. Unde ne mai ducem ?

Nenorocirea părea că abia acum se dezlănțuise asupra lor cu toată furia.

— La aeroport, o repezi Indy. Feliuță, cască bine ochii... La stînga la stînga, n-auzi ? !...

Se ridică peste tetiera banchetei din față, apucă zdravăn cu mîinile de volan și îl ajută pe Feliuță să vireze. După care, mai îmblînzit puțin, îi spuse :

— Te descurci de minune, pustiule...

Willie se făcu și mai mică pe locul ei.

Duesenberg-ul dădu buzna într-o piață ticsită cu tot soiul de oameni : mii de negustori, cerșetori, tîrfe, marinari, hoți, cumpărători, hamali purtînd ries și vînzolindu-se de colo-colo printre salbele de lampioane colorate și strălucitoare, steguleț frumos caligrafiate, tarabe și grămezi de produse de

tot felul. Toți se împrăștiară ca puii de potîrniche atunci cînd limuzina se repezi în mijlocul lor.

Unii însă se dădură doar în lături și apoi se întoarseră la locurile lor, ocărînd în urma mașinii. Așa că atunci cînd își făcu apariția și cel de-al doilea bolid, strada era iarăși plină ochi. Se izbi așadar cu botul de o tarabă cu verdețuri, apoi viră, puse frînă brusc și se opri într-un grup de vînzători înspăimîntați de moarte.

Indy scoase capul pe fereastră și se uită îndărăt.

— Am impresia că or să se cam ia de păr cu toți păgubașii, rîse el.

Lui Willie însă îi era groază să se convingă cu ochii ei.

De-acum aveau deja un oarecare avans față de urmăritorii încercuiți de mulțimea înfuriată. Ieșiră îndată pe șoseaua principală. Vedeau deja cum pe de lături cîmpul părea că aleargă cu repeziciune.

— Feliuță, ai dat telefon la aeroport ?

— Sigur. Indy Dom' Weber are locuri la tine, la mine și la Wu Han.

— Wu Han nu mai vine, Feliuță.

Băiatul căzu pe gînduri auzind vorbele acestuia. Wu Han nu ar fi dat bir cu fugiții cu nici un chip — era prea credincios lui Indy. Ceea ce însemna însă că ori era mort, ori ostatic, ori încarcerat pe undeva de ticălosii aceia — fiecare alternativă era cît se poate de onorabilă pentru un erou ca Wu Han. În orice caz de-acum încolo numai el, Feliuță în persoană, era singurul care putea să îl apere pe dragul lor prieten și frate întru spirit

— Nu faci griji, Indy, îl liniști el foarte convins. Feliuță de-acum e garda ta numărul întîi.

Willie își luă inima în dinți și aruncă o privire în spate. În depărtare, se ghiceau farurile unei mașini care lua o curbă și se grăbea să îi ajungă.

— O să merg eu pe locul de prisos, îi anunță ea. Se părea că deja luase decizia capitală.

— Dar, pentru cultura mea generală, șoptiți-mi și mie : unde anume plecăm noi acum ?

— În Siam, o informă Indy, în timp ce își încărca iarăși pistolul.

— În Siam ? ! se tînguì femeia. Dar nu sînt îmbrăcată cum se cuvine pentru o vizită în Siam...

Ar fi vrut să se plîngă de toate neajunsurile, dar pînă la urmă nici un zeu, semizeu sau cine știe ce duh al vreunei religii obscure nu părea că are de gînd să îi dea o clipă ascultare, cu atît mai puțin sălbaticul acela de lîngă ea. Îl măsură cîteva momente din ochi, bănuitoare. Chiar așa să fie ? Pe marginea drumului se zări un indicator pe care scria mare „Aeroportul Nang Tao". În urma lor, luminile limuzinei se apropiau cu repeziciune.

Ei, asta e acum. Poate n-o fi dracul așa de negru. Dacă stătea bine să se gîndească, nici nu călcase vreodată prin Siam...

Feliuță întoarse mașina spre o alee pietruită ce ducea către pista de decolare. Nu trecură decît pe lîngă un avion mic, pentru transport de mărfuri. Pe pistă, un trimotor își pusese motoarele în mișcare. Duesenberg-ul se opri lîngă un semafor chiar la marginea pistei. Săriră toți trei. Feliuță puse pe umăr sacul de voiaj al lui Indy.

La poarta de intrare spre pistă, tînărul funcționar englez al aeroportului le ieși în întîmpinare.

— Domnule doctor Jones, numele meu este Weber... Am discutat în prealabil cu asistentul dumnevoastră (îi aruncă o privire curioasă lui Feliuță)... Am reușit apoi să găsesc trei locuri. Din nefericire acestea se află într-un avion de mărfuri încărcat cu găini...

— Ăsta-și bate joc de noi ? se revoltă Willie.

— Doamnă, începu Weber pe un ton foarte oficial. Era singura și cea mai bună posibilitate de rezolvare avînd în vedere...

Se opri, uimit, și zîmbi neîncrezător.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu cumva sînteți chiar Willie Scott, vestita cîntăreață ? !...

Willie păru depășită de acest fapt, apoi lumea parcă se mai lumină în jurul ei. Iată că aici, în toiul celei mai înfiorătoare zi a secolului, se afla un admirator de-al ei.

— Păi, da... Eu sînt, de fapt...

Roși stînjenită.

— Vai domnișoară Scott, începu să se gudure Weber pe lîngă ea. Și dacă nu v-ar deranja prea mult, aș dori să...

Willie tocmai se gîndea că poate acea zi nu era chiar atît de nefericită, cînd bineînțeles că Jones se osteni să deschidă iarăși gura.

— Auzi, păpușico, tu poți să rămîi aici și să dai autografe. Eu și Feliuță trebuie s-o tăiem...

Se îndreptară amîndoi spre avionul gata de plecare. Willie șovăi o clipă, dar imediat redeveni ascultătoare, cînd zări limuzina cea neagră intrînd ca vîntul pe aleea aeroportului. Îi zise atunci lui Weber, cu cel mai dulce glas și privindu-l majestuoasă ca o regină (de altfel îi stătea și bine) :

— Întotdeauna e un lucru minunat să întîlnești un admirator, domnule Weber, însă acum sînt nevoită să plec și eu.

Apoi se întoarse spre Indy și strigă după el, cu voce răgușită :

— Așteaptă-mă, lua-te-ar naiba !...

Își ridică fusta degrabă și o porni în goană. Weber îi făcu semn cu mîna. Willie urcă iute scările avionului.

Limuzina cea neagră frînă lîngă gardul rampei de alimentare. Lao Che sări din maşină, urmat de cîţiva vlăjgani cu puşti. Agitaţia şi armele acestora atraseră atenţia celor doi poliţişti ai aeroportului, care se îndreptară agale spre automobil. Lao Che se uită în urma avionului de marfă, tocmai la timp, ca să-l poată vedea pe Indy salutîndu-l respectuos şi să prindă momentul cînd avionul se desprinse de sol.

Oamenii lui se aşteptau la noi ordine sau măcar la vreun acces de mînie. Însă el doar zîmbi. În vreme ce avionul prindea viteză, Lao reuşi să citească sigla înscrisă pe fuselaj — **COMPANIA DE TRANSPORT LAO CHE.**

Trecînd prin dreptul lui, pilotul îl zări şi îşi salută superiorul. Rîzînd în hohote, Lao Che îl salută şi el.

Avionul se ridică în văzduh, în zumzetul motoarelor, pierzîndu-se în zarea unde mijea prima rază trandafirie a zorilor.

Se îndreptară spre vest.

Willie se chircise toată de frig, strîngînd la piept rochia ei cusută cu paiete, acum udă fleaşcă, încercînd să se mai încălzească puţin, în vreme ce zeci de găini înfuriate se repezeau printre gratiile cuştilor să o ciupească.

— Nu mă mai ciuguliţi atîta, claponi bătuţi în cap ce sînteţi, că altfel vă fac acum friptură cu piure...

Nu, asta era chiar prea de tot !

Partea cea mai proastă a lucrurilor era că îi aduceau aminte de vremurile începuturilor sale — adică de copilăria ei la o fermă de pui din Missouri. Unde nu se afla decît murdărie, prostie şi găini pretutindeni.

Mama ei spunea mereu că acolo era locul lui Willie, că, în nici un caz, încăpăţînarea fetei de a visa şi a se tîngui mereu că vrea să facă altceva în viaţă, nu avea să o scape de traiul acela şi de ferma de păsări Ar fi trebuit să se întîmple un miracol pentru asta, îi zicea maică-sa, iar miracole nu existau. **Nu acolo.**

Cu toate acestea, nu a fost deloc o minune faptul că Willie cîştigase premiul întîi la concursul de frumuseţe al districtului, pentru că ea era într-adevăr cea mai frumoasă fată din acel district.

Cu banii dobîndiţi, Willie plecase la New York, ca să devină actriţă şi cîntăreaţă. Nici acolo nu se întîmplase vreo minune, pentru că se părea că mai toată lumea din oraş dorea acelaşi lucru. Aşa că Willie o pornise spre vest.

La Chicago frecventase un anturaj dubios, aşa că fusese nevoită să părăsească localitatea cam în grabă. Nenorocul însă o urmărise după aceea, aşa că păşise cu stîngul la Hollywood. Iar stîngul nu este tocmai cel mai potrivit picior atunci cînd eşti dansatoare.

Nu îi mai rămăseseră decît două alternative : să se întoarcă iarăşi în Missouri sau să hoinărească în continuare prin vest. Şi singurul lucru pe care Willie îl învăţase bine de acasă era că, dintre toate locurile de pe pămîntul ăsta mare, unde nu se petreceau niciodată miracole, fără îndoială că Missouri era pe primul loc.

Atunci căzuse în mrejele unui costumier foarte ferchez, care îi făgăduise că tot Orientul îi va sta la picioare, cu porţile larg deschise. Ei bine, într-un fel avusese mare dreptate : se dovedise atît de deschis pentru ea, încît semăna mai degrabă cu o prăpastie.

Nici în Shanghai nu i se întîmplase vreo minunăție nemaivăzută, dar de bine, de rău, lucrurile se mai așezaseră. Își cîștigase o oarecare faimă cîntînd la un local cochet, se ivise și un anume domn cu bani. Avea chiar vreo doi pretendenți. Existau și oarecari perspective.

Însă acum toate astea păreau o străveche legendă. Pentru că în acel moment, în loc de perspective, nu mai avea decît retrospective. Și mai avea fulgi de găină pînă și în gură. Și semănau la gust cu toți fulgii de găină din Missouri.

În partea din spate a avionului se deschise o ușă. Își făcu apariția Indiana Jones, care își schimbase hainele.

Purta o jachetă de piele, ponosită, peste o cămașă kaki, pantaloni și cizme de lucru, o pălărie cenușie, cu borurile lăsate, un sac de piele pe umăr și un toc de pistol militar la brîu. Într-o mînă ducea sacoul împăturit, iar în cealaltă un bici din vînă de bou.

Se așeză între Willie și Feliuță, aruncînd pe podele haina făcută ghemotoc și agățînd cravașa de un cuier aflat prin preajmă.

— Așa deci..., îl zeflemisi Willie, destul de amuzată. Să înțeleg că ești un fel de... îmblînzitor de lei ?

Bărbații ăștia sînt așa de copii la minte !...

— Dacă tot am fost eu atît de drăguț și te-am lăsat să te ții ca scaiul de mine, ce-ar fi să-ți mai pui și tu lacăt gurii, păpușico ? Ei, ce zici ?

O bătu ușurel cu palma pe picior. În mod clar, femeia începuse să îl cam calce pe nervi.

Ea însă îi dădu la o parte mîna de pe coapsa ei. Individul ăsta nu avea decît un singur gînd în tărtăcuță (era limpede, nu ?). Și nu era nici timpul,

nici locul, nici tipul potrivit pentru așa ceva. Luă haina lui de pe jos.

— Am înghețat de tot. Ce vrei tu să spui cu — „te-ai ținut ca scaiul de mine" ? Din momentul în care ai pășit în bar, nu ai mai avut ochi decît pentru persoana mea.

O pornise spre coada avionului, cu sacoul lui pe umeri.

— Ei, nu mă-nebuni ! făcu Indy.

Îi zîmbi, se lăsă pe spate, sprijinindu-se de un zid întreg de cuști cu găini, își trase pălăria peste ochi și adormi într-o clipă.

Ușa dinspre cabina pilotului se întredeschise. Copilotul scrută atent încărcătura. O zări pe Willie dormind pe o pernă cu paiete, aproape de capătul avionului, înțolită acum de zile mari : cu pantalonii de ocazie ai lui Indy, cu cămașa lui albă și smochingul. Arheologul dormea și el buștean, cu pălăria trasă peste ochi și fulgi de găină albindu-i borurile late. Feliuță sforăia subțirel, cu capul pe umărul lui Indy. Și el era împodobit ca o sorcovă — cu șapcă de baseball, pantaloni matlasați, bascheți și o geacă ponosită de bumbac, cum poartă hamalii.

Copilotul se uită spre colegul lui, care tocmai primea prin radio instrucțiuni de la patronul său. Pilotul îl privi și el cu tîlc și încuviință din cap.

Colegul lui luă atunci o cheie franceză grea și o cumpăni în mînă, fără să îl piardă din ochi o clipă pe Indiana Jones. Însă după o clipă de stat pe gînduri îi veni o idee mai bună. Puse cheia la loc și scoase un șiș de la brîu.

Cînd o porni însă spre Indiana, acesta se rostogoli, prin somn. Atacantul se retrase.

Pilotul înjură zdravăn chinezește și îi dădu asistentului un revolver de calibru '45. Acesta cercetă cu atenție arma și întrebă dacă trebuia să lichideze femeia și copilul. Pilotul dădu din cap, aprobator. Celălalt însă se temea ca nu cumva asta să le aducă și lor nenoroc. Tovarășul lui însă îl contrazise categoric. Se sfădiră o vreme. Se gratulară reciproc pentru strămoși și mame.

Într-un tîrziu, pilotul puse mîna pe revolver îi ordonă secundantului său să păstreze controlul aparatului și se pregăti să ducă el treaba la bun sfîrșit.

Indiana încă dormea, sforăind strașnic. În timp ce pilotul se îndrepta spre el, un ou se rostogoli printre gratiile unei cuști de deasupra și căzu, vreo jumătate de metru, pe o grămadă de zdrențe, apoi se rostogoli mai departe, tacticos. peste o scîndură așezată de-a curmezișul ; își găsi cuib într-o scobitură, pentru puțină vreme însă ; se legănă grațios pe capătul scrînciobului său. șovăi un moment, apoi căzu într-adevăr. Fără să se deștepte măcar. fără să se ostenească și să își folosească un singur mușchi mai mult decît era nevoie, Indy întinse mîna și prinse oul înainte ca acesta să ajungă pe jos.

Nu că ar fi avut mare antrenament pentru așa ceva însă Indiana Jones poseda un nemăsurat simț al ouălelor care sînt în pericol să se spargă.

Această mișcare a lui însă avu darul de a-l determina pe pilot să se oprească din drum. Uluit și înspăimîntat de vrăjitorul atît de periculos. omul se dădu înapoi cîțiva pași, zîmbind smerit către copilot. Discutară problema calm de data aceasta. Își dădu fiecare cu părerea. Dar aveau ordine precise. Însă hotărîră de comun acord că o astfel de faptă nu poate fi lăsată decît în seama zeilor atotștiutori.

Astfel încît pilotul deșertă rezervoarele cu benzină, iar copilotul aduse cele două parașute ale avionului. După ce se echipară, se îndreptară amîndoi spre spatele aparatului de zbor.

Willie se trezi însă tocmai la timp, așa că îl zări ca prin ceață pe copilot strecurîndu-se spre trenul de aterizare, apoi lăsînd în urma sa un fel de draperii. Se pregătea să se culce la loc, cînd îl observă și pe pilot venind dinspre cabina de comandă, luînd-o pe urmele celuilalt și dispărînd în spatele acelorași perdele. I se păru cam ciudat. Doar nu era chiar atît de mare avionul încît să mai existe vreun alt membru al echipajului ! Mda... nu mai era nimeni în afară de ei. ..Mă întreb oare cine naiba o pilota, atunci"...

Se ridică, merse cu grijă spre cabină și își vîrî capul înăuntru. La manetele de manevră nu era **nimeni !**

Trînti ușa cu furie și răcni din răsputeri :

— **Nimeni** nu pilotează avionul ăsta ? !...

Feliuță, vigilent ca întotdeauna, sări în picioare imediat. Însă Indy, încă buimac din pricina otrăvii, dormea mai departe.

Willie se repezi spre coada avionului. Dădu la o parte draperiile. Iar acolo se aflau cei doi piloți, cu parașutele în spate, gata să sară în gol.

— Doamne-Dumnezeule mare ! Nu săriți ! Ajutor, Indiana ! Trezește-te, ăștia ne-au lăsat în plata Domnului !...

Feliuță alergă spre ea. Pfui ! Nu era deloc de glumit ! Pilotul chiar abandonase nava...

Năucit, Indy deschise ochii cu greu.

— Ce-i, am și ajuns ? !...

Într-o fracțiune de secundă. Willie era lîngă el, zgîlțîindu-l, trăgîndu-l de haine, implorîndu-l :

— Nimeni nu conduce... Săriți... parașutele... Fă ceva !...

Cowboy-ul ăsta trebuia să fie bun la ceva. În mod sigur haina de pe el era dintr-un echipament de zbor. Da, da, el știa neapărat să conducă hîrbul acela.

Indiana se ridică într-o clipită și fugi să se convingă. În spatele avionului nu mai era nimeni. Doar două frînghii zbătîndu-se de capul lor, în bătaia vîntului.

Alergă cît îl ținură puterile spre cabina de comandă, cu Willie pe urmele lui. Imediat realiză toată situația și se așeză în scaunul pilotului, la manete, foarte stăpîn pe el.

Willie avea ochii plini de lacrimi de recunoștință. Rîdea, plîngea, dădea din cap, nebună de bucurie. Da, uite că doctorul ăsta dubios avea și el un rost pe lume. Cu un suspin de ușurare, mai mult ca să se convingă pe deplin că e adevărat ceea ce vede în fața ochilor, îl întrebă :

— Te pricepi să... ?...

Indy cercetă tabloul de comandă, apăsă cîteva manete, întoarse un buton, apoi apucă mansa.

— Nu, răspunse el cu nevinovăție. Dar tu ?

Willie se făcu albă ca varul. Simți cum i se întoarce stomacul pe dos.

Indy însă zîmbi cu gura pînă la urechi, răutăcios.

— Glumeam și eu, iubițico. Am totul la degetul cel mic. Ia ascultă aici : altimetru — verificat ; stabilizator — pe recepție ; viteză — O.K. ; combustibil...

Urmă o pauză lungă. Willie nu își revenise încă după poanta lui, așa că își cam pierduse simțul

umorului. Însă în cele din urmă înțelese că atunci Indy nu tăcea doar ca să îi dea ei emoții.

— Combustibilul ? se repezi Willie. Combustibilul ? ! Ce-i cu combustibilul ?

Indiana se ridică de pe scaun, alene. Willie se uită și ea încotro privea el, pe fereastră : ultimul motor se opri dintr-odată. Toate instalațile rămaseră mute. Avionul începu să coboare în picaj.

— Avem necazuri, zise Indiana.

Trecu pe lîngă Willie și intră în cabina cu mărfuri.

— Feliuță !...

Băiatul alergă spre el cu sufletul la gură.

— Am verificat deja, Indy. Nici o paraşută.

Poate însă că le vor crește și lor aripi, ca atunci cînd Wo Mai, Zeul-Maimuță, înzestrează cu aripi viermii de mătase, ca să se prefacă în molii și să scape din închisoarea lor pămîntească..

Indy se apucă să cotrobăie în grabă prin lăzile pentru efecte.

În cockpit, Willie se trezi dintr-odată la viață, din letargia în care căzuse, zărind priveliștea aproape apocaliptică oferită de un pisc înzăpezit care se înalță drept în fața ei, gata să îi izbească de moarte.

— Indiana ! urlă ea din răsputeri, nu atît pentru a-i cere ajutor, cît pentru a avea parte de un ultim contact uman în cea din urmă clipă a vieții ei.

Cu toate acestea, soarta a fost generoasă. Avionul aproape șterse creasta muntelui și luă un bot de zăpadă de pe cel mai înalt povîrniș, trecînd pe deasupra stîncilor la cîteva palme.

Lui Willie aproape că i se opri inima în piept. Ieși în fugă din cabină și dădu cu ochii de Indy, care trăgea dintr-un dulap o grămadă de folii galbene. Pe una din ele stătea scris „Plută de salvare".

— Ai înnebunit ? strigă ea, scoasă din minți.

El însă nu îi dădu importanță.

— Dă-mi o mînă de ajutor, Feliuță, îi zise băiatului.

Traseră amîndoi pluta dezumflată spre trapa deschisă, în vreme ce Willie striga mai departe :

— Ai înnebunit ? ! Plută de salvare ! ! !... **Nu ne scufundăm, cădem în picaj !**

— Vino dracu' odată încoace, îi porunci el. Feliuță, vino aici și ține-te bine de mine.

Feliuță îl prinse cu brațele pe după mijloc, din spate. Mda, o aterizare ca asta avea să fie mai ceva decît în filmul **Aripi** (pe care băiatul îl văzuse de patru ori).

Willie șovăi o clipă, apoi decise că, indiferent de ce s-ar fi întîmplat, nu voia cu nici un chip să moară singură.

— Așteaptă-mă, strigă fetița cea speriată din ea.

Înfășcă rochia cu paiete aurii — nu că i-ar mai fi trebuit vreo îmbrăcăminte pe lumea cealaltă, dar ca să fie — alergă îndată spre ei și se agăță de gîtul lui Indiana, așa încît ea și Feliuță atîrnau acum ca un sac în spatele bărbatului.

Indy apucă zdravăn pluta încă strînsă grămadă, în vreme ce scruta la iuțeală povîrnișurile muntelui ce se vedea tot mai aproape, chiar dedesubtul avionului ce se prăbușea. Încă cincisprezece picioare pînă la pămînt. Zece. Apoi plonjon... Șapte...

Indy sări cu toată greutatea lui, trăgînd în același timp supapa de umflare a plutei.

Feliuță închise ochii, gata să zboare.

3

Piatra cea Sfîntă

Căzură din înaltul cerului. În vreme ce avionul se repezea spre crestele munților, scăpat de sub control, pluta, avantajată de forma și mărimea ei, se comportă întocmai ca o pasăre de pradă — un uliu uriaș, plutind cu grație pe valurile curenților de aer turbulenți și legănînd în neștire cele trei suflete îngrozite, care își închipuiau deja cam cum trebuia să fie pe lumea cealaltă.

Feliuță făgădui în taină o mulțime de lucruri Doamnei Vîntului, Feng Po, făptura cerească în atribuțiunile căreia intra și aventura lor prin înalturi, peste așternuturile învolburate ale zeiței.

La o sută de iarzi depărtare de ei, avionul dădu o sărutare înfocată pămîntului și explodă într-o îngrozitoare învălmășeală de stînci, fiare și găini carbonizate. Cîteva clipe mai tîrziu, pluta aterizâ pe un nămete, sări cît colo, zbură iar, se lovi din nou și o luă apoi la goană peste povîrnișurile imaculate.

Indiana rămase tot la cîrmă, în timp ce Willie și Feliuță stăteau în spate, agățați de corzi cu toate puterile. Merseră astfel cîteva minute, ca pe pîrtia de bob, pînă ce dădură de liziera pădurii. De-acum tot drumul lor trecu prin desișuri înzăpezite. Willie deschise ochii doar pentru o fracțiune de secundă, ca să își dea seama că de fapt era mai sănătos să nu mai vadă defel ce se întîmplă.

Feliuță era în aceeași măsură speriat și teribil de curios. Se simțea exact ca în filmul **Ființele de Gheață de pe Planeta Venus.** Dar, în mod clar, Indy îi lăsa de căruță, de departe. Feliuță nu trebuia să se uite deloc în jur ca să se convingă de asta. Indy

era cel mai descurcăreț erou al zilei — probabil chiar mai bun decît Lou Gehring.

Se izbiră de un buștean ascuns în zăpadă și săriră iarăși ca un balon, drept spre un copac cît toate zilele. Indy smuci din răsputeri de frînghia de susținere ce împrejmuia barca, se aruncă într-o rînă și reuși să abată cursul luntrii, așa încît numai șterse puțin trunchiul înghețat al copacului plin de omăt. Apoi o porniră iar la drum, spre colina următoare.

Coborîșul vertiginos continuă. Însă pluta își mai micșoră viteza pentru că mai întîi dădu într-un pîrîiaș, apoi se hîrșîi peste o porțiune de prund acoperit cu frunze moarte. Cînd cursa își încetini ritmul aproape la jumătate și, în mod clar, mai aveau puțin pînă la sfîrșitul chinurilor, Indiana Jones se întoarse spre ceilalți, ca din întîmplare, cu un surîs de ușurare pe chip.

— Indy, tu cel mai tare, îl complimentă Feliuță cu voce tare.

Da, da, mai grozav chiar decît marele Robin Hood.

Indiana se uită victorios la Willie.

— Mda, uneori mă mir și eu de mine...

— Nu mă îndoiesc de fel, răspunse ea cu glas pierit.

— Indy, răcni Feliuță cît îl ținea gura.

Jones cîrmi într-o parte tocmai cînd erau gata să intre din plin într-un desiș de arbuști, așa că pluta se transformă iarăși în farfurie zburătoare, înălțîndu-se chiar peste marginea ascuțită a unei costișe abrupte. Nici unul din ei nu avu curajul să se uite în jos.

Căzură destul de lin și probabil mai puțin periculos decît li se păru lor, ajungînd într-un tîrziu să poposească, stropind în jur ca o adevărată arte-

ziană — pe oglinda lată a unei ape. Însă o apă de culoare lăptoasă.

Pluta o luă îndată din loc, sub puterea torentului vijelios, săltînd și învîrtindu-se peste valuri mînioase, răsucindu-se printre bulboane ce săltau pe sub colțuri stîncoase. Și călătoriră tot așa, izbindu-se și udîndu-se din cap pînă în picioare, în vreme ce curentul îi ducea fără scăpare peste cascade, prin bolovani, peste vîltori.

Fiecare strop de vlagă al năpăstuiților era menit încleștării lor de frînghiile plutei. Nici gînd de cîrmire, schimbare a cursului, rugi către ceruri sau învinuiri. În mintea lor nu exista decît o singură idee salvatoare — să se țină cît mai strîns cu mîinile de acele corzi.

Și după toate astea, urmă o lovitură grozavă, care le opri inima în piept, iar pluta păru că încetinește. Ieși singură din matca rîului cel tumultos și o apucă pe firul unui afluent, ce părea că se varsă într-un golf liniștit. Cei trei naufragiați, leoarcă, rămaseră aproape fără suflare pe fundul luntrei.

Într-un tîrziu. Feliuță. plin de vînătăi și obosit mort, își ridică încet căpșorul, ca să se asigure că sînt toți încă în viață.

— Indy ? !...

Indiana tuși.

— Sînt teafăr. Feliuță. Sînt teafăr...

Willie începu să se tînguie. Îi trecuse os prin os de atîta zdruncinătură — ca tuturor de altfel —, părul îi era umed și îngălat. iar hainele îi erau murate de tot. Se simțea ca naiba.

— Te simți bine ? o întrebă Indiana.

— Nu, tresări ea Nu prea sînt făcută pentru felul ăsta de viață.

„Oricum, frumos din partea ta că te interesezi", își spuse.

— Dar oare pe unde ne aflăm ? continuă femeia.

Pluta se opri pe niște pietriș — mai bine zis în dreptul unei perechi de picioare închise la culoare, care ședeau pe un prundiș fin, la malul apei.

Indy își puse mîinile streașină la ochi, să se apere de soare, și se uită în sus, să descopere pe proprietarul picioarelor în cauză.

— În India, șopti el.

— Mii de trăsnete ! exclamă Willie. În India ? Da' de unde știi tu că sîntem în...

Se întoarse și ea în partea aceea, și dădu cu ochii de chipul straniu, veștejit, al unui bătrîn numai piele și os. Femeia trase adînc aer în piept, să își revină.

Omul purta un veșmînt lung, rufos. Împrejurul gîtului îi atîrnau șiraguri de amulete minunat lucrate. Avea pielea brun-închisă, parcă îmbătrînită precum timpul. Părea că e un soi de vraci.

Un vînt ciudat, parcă bîntuit de voci nepămîntene, se stîrni deodată și prinse să se jeluiască împrejurul lor. Deodată, bătrînul își împreună palmele — Willie sări din loc cît colo — și le duse spre frunte.

Willie și Feliuță priviră, încremeniți de mirare, cum Indiana Jones răspunse șamanului cu același salut fără de cuvinte.

Mergeau acum înainte — șamanul, patru săteni împodobiți cu turbane, urmați apoi de Indy (care ducea în mînă biciul din vînă de bou), Feliuță (cărînd în spate sacul lui Indy) și Willie (împovărată cu rochia ei de seară și pantofii cu toc). O luaseră pe o cărare pustiită, pietroasă, ce șerpuia printre coline domoale și sterpe. Pe alocuri se zăreau tufișuri de arbuști pitici și, din cînd în cînd,

cîte un copac sfrijit, neroditor. Pînă şi aerul mirosea a colb încins.

Feliuţă înainta vitejeşte, făcînd cîte trei paşi la fiecare doi paşi ai lui Indy. Nu era chiar atît de uşor să mergi în ritmul acela, dar Feliuţă era gata să se sacrifice, pentru că îl iubea nespus pe Indy. Indy îi oferise prietenia lui atunci cînd băiatul nu avea pe nimeni pe lume şi îi dăduse crezare atunci cînd Feliuţă nu cîştigase încrederea nimănui. În plus, Indy avea să îl ia cu el în America.

De acum înainte puteau să îşi urmeze drumul fără să se mai abată. Lui Feliuţă mai că nu îi venea să creadă. **America ? !...** Acolo unde toată lumea purta pantofi şi pălării, călătorea numai cu maşina ; oricine ştia să danseze, trăgea la ţintă, făcea poante bune, juca pe bani grei, se bătea pentru dreptate, arăta nemaipomenit, purta discuţii inteligente, mînca pe rupte, îşi plătea toate poliţele cînd îi venea la îndemînă. Acolo avea să se ducă acum Feliuţă.

Aşa că el avea să îl păzească pe Indy zi şi noapte, pînă pe continent. Odată ajunşi acolo, devreme ce Indy nu mai avea nevoie de gardă, Feliuţă îşi făcea socoteala că ar putea deveni fiul arheologului. Numai în acest fel putea el să aibă grijă mai departe de Indy, fără a mai fi nevoit să se ducă la serviciu în fiecare zi. Singura fisură a planului său era că, dacă Indy avea să devină tatăl lui Feliuţă, atunci era neapărat necesară şi o mamă. O soţie pentru Indy. Aşa cum **yin** are neapărat nevoie de **yang.** Aşa cum Nick Charles avea nevoie de Nora, iar Fred Astaire de Ginger Rogers. Robin de Marian. Gable de Harlow. Xian Po de Ying Tai.

Aducîndu-şi aminte de toate aceste cupluri de invidiat şi de mare renume, Feliuţă prinse deodată să se uite cu alţi ochi la Willie.

Mda, ea ar putea fi numai potrivită pentru Indy. Era îndeajuns de atrăgătoare : străbătuse atîta drum cu ei (chiar impresionant de lung). Ar fi numai bună pentru a-i deveni mămică. Ea și Indy l-ar putea adopta și apoi ar trăi cu toții pe lîngă studiourile 20th Century, de unde să poată străbate New York-ul în lung și-n lat, cutreierînd cu trenurile rapide. Ce viață minunată !... Dar Feliuță trebuia să se gîndească bine și la meseria viitoarei sale mame. În fine, avea să îi vină lui vreo idee pînă la urmă.

În timpul acesta, Willie se bucura grozav că se afla încă în viață, chiar dacă de jur-împrejur nu se zărea decît un imens și dezolant pustiu. De cîteva ori însă, cu o noapte în urmă, fusese cît pe ce să se afle tot într-un imens și dezolant pustiu, însă moartă. Așa că, în viață fiind, era infinit mai preferabil. Simțea pietrele calde sub tălpi, soarele strălucitor mîngîindu-i fața, pulsul minunat al vieții care o cotropea. Și mai simțea și o foame cumplită care îi rodea măruntaiele.

Se întrebă dacă nu cumva o fi avînd Indy ceva de mîncare prin sacul de voiaj sau prin buzunarele jachetei Mărind pasul, ca să îl prindă din urmă, observă că acesta tocmai discuta cu șamanul.

De fapt, șamanul îi vorbea lui Indy.

— Mama okey enekan bala. Gena hitiyey.

Indiana Jones nu pricepea chiar fiece cuvînt al acelui dialect, însă înțelegea sensul spuselor bătrînului.

— Vă așteptam, îi zicea acesta. V-ați arătat în visul meu. Am zărit aeroplanul căzînd din înaltul cerului, lîngă rîu Am văzut în visul meu.

Și repetă aceste cuvinte la nesfîrșit.

Willie îi ajunse și rămase să îi asculte o clipă.

— Ce tot bîiguie acolo ? întrebă ea.

— Mă aşteptau, o lămuri Indy.

Părea uluit de-a binelea.

— Ce vrei să spui ? Cum adică...

— Bătrînului i s-a arătat totul în vis.

— Auzi, în vis, pufni Willie. Mai degrabă într-un coşmar...

Indy se uită chiorîş la ea.

— Spune că ne aşteptau pe malul rîului. Aşteptau să se prăbuşească avionul.

Asta chiar era de necrezut ! Willie clătină din cap, uimit peste poate.

— Dar eu unde eram ? M-a văzut şi pe mine în vis ?

Indiana zîmbi, zeflemitor. „Actriţele astea", gîndi el. Totuşi, nici el nu ştia mai multe decît femeia, aşa că nu avea nici un rost să se întindă la vorbă. Merse mai departe, fără să comenteze.

Willie în schimb, pentru a mai uita de starea jalnică în care se afla, o ţinu pe a ei.

— Asta-i tot ? Cum s-a terminat visul acela ? Şi cum naiba om ieşi din pustietăţile astea ? Cînd o să mîncăm şi noi ceva ? Eu una simt că leşin de foame. Ce-o să se întîmple cu mine ?

Drumeagul, pînă atunci bolovănos, se pierdea în ţarina crăpată de arşiţă. Curînd, un vînt fierbinte ridică nouri de praf, pe măsură ce pietrele potecii se fărîmiţau, prefăcîndu-se în colb subţire, înnecăcios şi vătămător. Şi, într-un tîrziu, la poalele acestor dealuri năpăstuite de vremuri, se zări satul.

Satul Mayapore — ca şi colbul care îl acoperea, era mărunt, îmbîcsit şi părăginit.

Coborîră pe un drum prăfos, ce ducea către aşezare. Pretutindeni parcă pluteau miasmele pier-

zaniei. Săteni prăpădiți, vrednici de toată mila, se adunaseră în grupuri de trei — patru, urmărind tăcuți sosirea străinilor. Fără licăr de speranță în priviri.

Femeile lăsau gălețile în puțurile uscate și le scoteau pline de nisip. Câini costelivi se piteau scheunînd printre colibele încropite din argilă sfărîmicioasă, chirpici și nuiele. Vulturi răbdători stăteau la pîndă în cîțiva copaci scorojiți de secetă. Era mai cumplit decît orice pîrjol al arșiței. Era un loc unde poposise însăși moartea.

Indiana observă că mai mulți săteni rămăseseră cu ochii ațintiți la Feliuță sau îl arătau cu degetul, pe furiș. Cîteva femei palide și trase la față ca niște umbre păreau că plîng, dar fără lacrimi, căci trupurile lor ar fi trebuit să se chinuie prea mult pentru a risipi o cantitate de apă atît de prețioasă. Indy îl trase pe Feliuță mai aproape de el. Toate aceste gesturi ale localnicilor îl făcură să se cam neliniștească pentru soarta băiatului. Și dintr-odată își dădu seamă care era misterul.

În tot satul nu se zărea nici un copil.

Asta observă și Feliuță. I se făcu și lui cam frică băgînd de seamă că toată atenția băștinașilor era îndreptată asupra lui. Se îngrijoră și pentru Indy. La urma urmei, el era acum garda de corp a lui Indy, nu ? Veni mai aproape de acesta, ca să nu îl scape din ochi, în timp ce nefericiții aceia se holbau la ei ca hipnotizați.

Au fost conduși într-o colibă mică, de piatră, în care erau așternute pe jos trei saltele de paie. Locuința nu avea nici o fereastră, așa că înăuntru era oarecum mai răcoare decît în arșița de afară.

— Dormiți acum, îi sfătui șamanul. Căci v-a ostenit drumul cel lung. Mai tîrziu o să mîncăm și o să vorbim după pofta inimii. Dar acum, dormiți!

Fără să mai spună o vorbă, își.

Indy le tălmăci și celorlalți.

— Dar mi-e așa de foame, se smiorcăi Willie.

— Atunci încearcă să numeri în gînd cotlete de miel pînă adormi, îi sugeră Indiana, tolănindu-se pe pămîntul gol.

Probabil că soluția lui a fost cea mai nimerită, pentru că, în curînd, dormeau toți buștean.

Nouri negri și groși, parcă plini de cenușă, întunecau fața sîngerie a amurgului.

Indiana, Willie și Feliuță ședeau neliniștiți pe scăunele șchioape, într-o colibă care nu era de fapt decît un acoperiș de stuf, fără pereți. sprijinit doar pe stîlpi de piatră, pentru a prinde orice suflu de răcoare sau orice adiere ce ar fi îndrăznit să străbată deșertul. Vreo șase localnici în vîrstă. bărbați și femei, se adunaseră în jurul lor pe podeaua murdară. În mijlocul acestora ședea căpetenia tribului — un bătrîn cu părul alb ca neaua, pe al cărui chip înnegurat se putea citi toată suferința supușilor săi.

Șeful de trib dădu cîteva porunci. Trei femei se zoriră să aducă vase de lemn pentru oaspeți. În fața celorlalți însă nu așezară nici un cartonaș.

Willie privi toată agitația cu mare speranță.

— Sînt aproape sigură că o s-avem parte de cină.

— Estuday. Estuday, li se adresă Indy femeilor. Mulțumesc.

În acest timp, ele le puneau mîncarea. Un terci cenușiu, amestecat cu orez gălbui și cu cîteva bucățele mucegăite de coajă de fruct. Willie rămase cu ochii ațintiți asupra bolului, disperată.

— Eu nu pot mînca așa ceva.

— Ce-ai tu acolo nu mănîncă oamenii ăștia nici

într-o săptămînă, îi atrase atenţia Indy. **Ei chiar mor de foame.**

— Asta văd şi eu, îl repezi Willie. Ceea ce nu reuşesc eu să pricep e cum să îi lipsesc eu de fiertura asta care i-ar mai putea ajuta în situaţia în care sînt — cu atît mai mult cu cît mi se face rău numai cînd mă uit la ea.

Adevărul era că îi pierise toată pofta de mîncare. Cum ar fi putut ea să ia de la gura necăjiţilor acelora puţinul de merinde, cînd ei piereau de foame văzînd cu ochii. La ferma din Missouri nu avusese niciodată parte de o experienţă atît de tristă, însă oricum, figurile veştejite ale localnicilor îi aduceau aminte numai de lucruri neplăcute. Iar Willie şi-ar fi dorit din suflet să se afle oriunde într-altă parte.

— Mănîncă, îi porunci Indy.

— Nu mi-e foame, se împotrivi Willie.

Bătrînii satului nu îi pierdeau din ochi nici o clipă.

Indy zîmbi fals şi scrîşni printre dinţi către femeie :

— Îi insulţi pe ei şi mă pui şi pe mine în încurcătură. Mănîncă.

Nu că i-ar fi păsat prea mult de faptul că îl punea pe Indiana Jones într-o postură nedorită, dar nu voia cu nici un chip să mai supere şi ea pe sărmanii localnici, refuzîndu-i. Aşa că mănîncă. Şi ceilalţi la fel.

Căpetenia zîmbi, mulţumit.

— Vă odihniţi aici, înainte de plecare, le spuse el în englezeşte.

— Vă sîntem foarte recunoscători, zise Indiana.

Aşa că şeful de trib continuă să li se adreseze

în englezește. Probabil că britanicii trecuseră și pe acolo cîndva.

— Noi nu odihnim, sări Feliuță cît colo. Indy ia la mine în America. Plecăm acum. Plecăm la America.

Voia numai să se asigure dacă acela era obiceiul locului, de a pofti străinii să poposească, așa că procedă și el cum i se păru mai politicos, înainte de a mai veni altcineva cu vreo nouă propunere.

— Plecăm în America, îl corectă Willie.

Pînă atunci nu se gîndise de fel la acea variantă, însă deodată i se păru o idee a naibii de bună. Mda, poate o să ajungă chiar în Manhattan.

— America. America, încuviință din cap șeful de trib, neînțelegînd prea bine despre ce era vorba.

— Potolește-te, pustiule, îl domoli Indy, înfundîndu-i pe ochi pălăria lui.

Apoi se întoarse către căpetenie :

— Ne-ați putea da o călăuză pînă la Delhi ? Eu sînt profesor și trebuie să mă întorc la universitatea mea.

— Da. Sanju o să vă călăuzească.

— Mulțumim.

Însă interveni șamanul :

— În drum spre Delhi vă opriți la Pankot.

Spusese toate acestea ca și cum ar fi fost dinainte stabilit, ca și cum el nu ar fi făcut altceva decît să amintească de o înțelegere deja încheiată.

Indiana sesiză nuanța.

— Pankot nu-i în drum spre Delhi, rosti el precaut.

— Acolo, la Palatul Pankot vă duceți, urmă șamanul, ca și cum nu ar fi auzit vorbele lui Indy.

Indy încercă o altă tactică.

— Știam că palatul acela a fost părăsit încă din 1857.

— Nu, îl contrazise vraciul. Acolo e un maharajah nou acum şi palatul e călăuzit iarăşi de umina neagră a morţii. Ca şi acum o sută de ani. Palatul acela ucide satul meu.

Indy îşi tot bătea capul să înţeleagă ce vrea să spună bătrînul vrăjitor.

— Nu prea pricep. Ce anume se întîmplă acolo ?

Atunci şamanul începu să îi explice pe îndelete, parcă ar fi lămurit un copil.

— Spiritul răului bîntuie dinspre Pankot. De acolo vine, precum musonul ce împrăştie întunericul peste tot ţinutul.

— Spiritul răului ? ! Ce spirit al răului ? se miră Indiana.

Îl auzea pe şaman vorbind cu două înţelesuri, dar i se părea că acestea se tot inversează. Indiana Jones avea impresia că încearcă să reconstituie o oglindă din sute de cioburi.

Lui Feliuţă nu îi era deloc pe plac acea conversaţie.

— Veşti proaste, îşi dădu el cu părerea. Asculţi la Feliuţă şi trăieşti mult.

Cel mai mult îl deranja interesul pe care Indy îl arăta faţă de un astfel de subiect. Spiritul răului nu era de fel un lucru cu care să te joci după pofta inimii. Spiritului răului nu îi prea pasă dacă ştii să tragi bine la ţintă sau dacă eşti iute de picior.

Vraciul însă îşi urmă povestea.

— Au venit de la Palat şi au luat pe Sivalinga din satul nostru.

— Ce-au luat ? se repezi Willie.

Începea să îi capteze şi ei interesul. Da, iată că aici se petrecea o mare dramă, precum în tragediile jucate pe scenă. Avea impresia că se află la o vi-

zionare pentru a căpăta un mare rol într-un film mișcător pînă la lacrimi.

— O piatră, îi explică Indy. O piatră sfîntă din altarul care apără satul de rele.

— De aceea v-a adus Krishna aici, încuviință șamanul.

Indy voi să îl ajute să înțeleagă adevărul despre apariția lor acolo.

— Nu. Noi **nu am fost aduși** aici. Avionul nostru s-a prăbușit.

Feliuță se grăbi să întărească și el. Așa că zise deodată,, bum" și își plesni degetele mîinii drepte de palma stîngă, pentru a explica mai pe înțelesul acelor oameni neștiutori.

Indy continuă să le dea lămuriri.

— Am fost sabotați de...

— Nu, îl contrazise șamanul calm, ca și cum ar fi vorbit unui școlar îngust la minte. Noi ne-am rugat lui Krishna să ne ajute să găsim piatra. Și Krishna v-a făcut să cădeți din înaltul cerului. Așa că **vă duceți** la Palatul Pankot și găsiți Sivalinga și o aduceți înapoi la noi.

Indiana se pregătea să îl refuze. Însă atunci zări chipul trist, rugător, al căpeteniei și sătenii aproape morți de foame și bătrînii chinuiți. Toți îl priveau neajutorați și înspăimîntați. Iar apoi se uită lung încă o dată, în ochii adînci, netulburați, ai șamanului.

Se întunecase. Se ridicară cu toții în picioare. Șeful de trib o luă înainte, spre capătul satului, urmat de supuși, de bătrînii înțelepți și de oaspeți. Asupra acestui alai neobișnuit, torțele aruncau limbi roșietice de foc, precum spiritele rele, mîniate. Cîinii urlau a jale, iar stelele păreau că se depărtaseră cu totul de pămînt

Ajunseră lîngă o stîncă de mărimea unei case, în care era săpat un mic altar cu boltă. Feliuță se apropie de Indiana Jones, buimăcit și temător.

— Indy, ăștia chiar au făcut să cadă avionul nostru ? șopti el. Să te-aducă aici pe tine ?

— Ei, Feliuță, e doar o superstiție, îl liniști el pe băiat. Numai o povestioară cu stafii. Nu-ți mai bate capul cu ea.

Dar Feliuță nu se liniști deloc. Pentru că el știa destule povești cu fantome — istorisiri despre demonii munților și despre spiritele strămoșilor care bîntuie prin lume. Toate acestea i le spuseseră frații săi. înainte de a dispărea într-o noapte cumplită. Altele le auzise pe stradă. după ce rămăsese fără familie. după ce toți ai lui fuseseră răpiți de un diavol cu voce de tunet Povestioare despre cărările umbrelor și răzbunările din mormînt. Povești care prind viață în timpul nopții. atunci cînd se trezesc și stafiile.

Așa că Feliuță rosti o scurtă rugăciune către zeul ce păzește Poarta Umbrelor. cel care împiedică spiritele rătăcitoare să intre în lumea noastră..! sau le dă voie să treacă

Cînd grupul ajunse în dreptul nișei scobite în stîncă. șamanul făcu un gest de smerenie Feliuță se apucă să se cațere pe roca să se uite înăuntrul acelui altar primitiv — numai ca să se convingă că nu se află nici o fantomă acolo, ca să îi pună lui Indy viața în pericol — însă Indiana Jones îl trase îndărăt. aruncîndu-i o privire tăioasă.

— De-aici au luat-o pe Sivalinga ? întrebă Indiana pe cărăbănie.

— Da.

Indiana cercetă cu atenție firidă. Era goală însă o zgîrietură de la baza unghiului arăta că piatra

ce fusese expusă odată acolo era de formă conică. Iar această formă îi era cunoscută arheologului.

— Piatra aceea nu era cumva foarte, foarte netedă ? se interesă el.

— Ba da, încuviinţă şamanul.

— Era luată din Fluviul cel Sfînt ?

— Da. A fost adusă aici cu multă vreme în urmă, dinainte de a se naşte tatăl tatălui meu.

— Avea trei linii..., îşi continuă Indy descrierea din memorie.

— Da, e-adevărat.

— ...care însemnau cele trei puteri ale universului...

„Iluzia lumii pămînteşti, adevărul nepieritor al spiritului divin şi uncitatea tuturor timpurilor, spaţiilor şi materiilor. Avea puteri magice ; dădea puteri nemăsurate talismanelor", îşi amînti Indiana Jones.

— Am văzut pietre precum aceea pe care aţi pierdut-o, mărturisi el. Dar de ce să fi luat maharajahul piatra sfîntă de aici ?

Willie se zgîia peste umărul lui Indy, la locaşul gol. Feliuţă se ţinea zdravăn de un picior al cîntăreţei.

Şamanul rosti cu încrîncenare :

— Ei cred că noi trebuie să ne închinăm diavolului pe care îl venerează ei. Iar noi ne împotrivim.

Lumina torţelor descoperi ochii săi năpădiţi de lacrimi.

Willie întrebă atunci cu sfială :

— Eu nu înţeleg cum dispariţia pietrei poate distruge satul ? !...

Vraciul era copleşit de durere. Încercă să grăiască, dar nu reuşi să lege nici două vorbe în englezeşte. Începu atunci să rostească răspicat, în limba

lui maternă, pentru a putea exprima mai clar suferința ce îl cotropea.

— Sivalinga nathi unata...

Indy le tălmăci cu grijă celorlalți.

— Cînd Piatra Sfîntă a fost furată, fîntînile toate s-au uscat. Apoi rîul s-a ascuns în nisip...

Indiana Jones îl privi îndelung pe bătrîn și i se adresă :

— Idorayak ? (Secetă ?)

— Na, încuviință șamanul. Gos kolan maha polawa...

Și din nou, Indy traduse din limba hindi :

— ...recoltele noastre au fost culcate la pămînt, iar vitele au căzut din picioare de arșiță și s-au preschimbat în colb. Într-o noapte cîmpurile au luat foc. Bărbații satului au alergat să îl stingă. Cînd s-au întors au găsit femeile jelindu-se în bezna nopții. Lamai...

— Lamai..., îngînă Willie, sorbind înfrigurată vorbele de pe buzele lui Indy.

— Copiii, îi șopti Indy. Zice că le-au răpit copiii...

Bătrînul vrăjitor ieși de sub lumina torțelor și își atinti privirea în întuneric. Lui Willie îi venea să plîngă. Feliuță simțea că i s-a oprit un fior de gheață în canul pieptului. Se dădu mai aproape de Indiana. Acesta însă rămăsese fără cuvinte.

Șamanul oftă din greu, oarecum teatral, se întoarse iar în cercul de lumină și îl privi pe Indy drept în ochi

— Tu o să-i găsești pe copiii noștri cînd o s-o găsești pe Sivalinga...

Indy își drese vocea înainte să rostească :

— Îmi pare rău. Dar nu știu cum aș putea să v-ajut.

Și nici nu voia să afle. Pentru că simțea că în

toate aceste întîmplări răzbate suflul morții. Avea impresia că stă în preajma unui uragan.

Vraciul și căpetenia tribului rămăseseră amîndoi cu privirile ațintite la Indiana Jones, incapabili să accepte refuzul acestuia. În ochii lor se ghicea disperarea întregului sat, spaima unui neam sortit pieirii.

Indy însă protestă în continuare.

— Autoritățile britanice care au în subordine zona aceasta sînt singurele care pot să vă dea o mînă de ajutor.

— Nu ne ascultă păsurile, răspunse sîcîit șeful de trib.

— Eu am prieteni la Delhi și o să intervin personal ca să se ocupe de acest caz...

— Nu, tu o să pleci la Pankot, îi porunci șamanul.

Repetă de mai multe ori aceste vorbe, în hindi. Cu fiecare repetare, Indy simțea cum toată rezistența lui se topea, cum voința i se surpa, așa cum malurile rîului își preschimbă forma sub forța torentelor aduse de muson, deși rîul rămîne același, chiar dacă i se mai schimbă cursul.

Bătrînul vrăjitor grăi mai departe, tot în hindi.

— Ce mai zice acum? se interesă imediat Willie.

Indy îi tălmăci. cu voce răgușită :

— Spune că soarta a hotărît ca eu să vin aici. Spune că eu voi avea de înfruntat demonul. Demonul m-a zărit deja aici și știe că o să mă duc într-acolo. Acesta e destinul meu, iar viitorul nu poate fi întors din cale de nimeni. Spune însă că el nu poate deslușl acest viitor. Este **numai călătoria mea.**

Feliuță și Willie se holbau înspăimîntați la Indy, stîrniți de puterea cuvintelor acestuia.

Iar Indy îl privi îndelung pe șaman, descumpănit. Părea că fiecare se oglindește în ochii celuilalt.

Cei trei tovarăși de drum ședeau lungiți în coliba lor, încercînd să adoarmă, însă nici unul nu reușea. Închipuirile nu le dădeau pace deloc : copiii care dispăreau ca prin farmec, animale prefăcîndu-se în colb, spiritul putreziciunii plutind pretutindeni, flăcări roșii ca sîngele, suflete întunecate ca smoala iadului.

Indy cutreierase destule părți misterioase ale pămîntului, ca să știe bine că fiecare credință are o anumită zonă de influență, bine delimitată. Fiecare practică magică înrîurește ținuturile care au zămislit-o. Iar aceste forțe magice își țeseau din plin urzeala acolo, stăpînindu-l și pe el cu o putere pe care arheologul cu greu reușea să o înțeleagă, însă oricum nu era deloc de bun augur. Cu toate acestea, nici nu putea să își ia gîndurile de la istorisirile șamanului. Nu putea decît să se lupte cu temerile sale, pe pragul dintre vis și realitate.

Willie nu dorea altceva decît să plece de acolo. Ura din tot sufletul locul acela — cu murdăria lui, săteni înfometați de moarte, văzduhul vibrînd de primejdii. Avea impresia că trăia aceeași atmosferă de dinainte de tornade, așa cum se întîmpla acasă. Exact ca atunci cînd ți se prăvale acoperișul în cap. Ar fi dorit nespus să poată face semn unui taxi care să o ducă departe de fundătura aceea.

Pe Feliuță îl încercau niște presimțiri cumplite. Oamenii aceia îl sorteau pe Indy unei nenorociri, îi legau spiritul prin legămînt, în așa fel încît trupul său să fie nevoit să îl urmeze. Feliuță mai auzise de astfel de cazuri de la marinarii care fuseseră prin Filipine sau Haiti. Iar poveștile astea rareori se sfîrșeau cu bine. De acum înainte trebuia să fie tot timpul cu ochii în patru, ca să îl apere pe Indy și de primejdiile dinlăuntrul sufletului său și de cele din afară. De acum înainte deci era silit să fie

chiar mai mult decît garda de corp a lui Indy i trebuia să aibă grijă și de spiritul acestuia.

Nici doamna nu se afla în mai mare siguranță; simțea el asta. Stafiile îi rodeau umbra, ca să o ia sub puterea lor. Băiatul prinsese cu coada ochiului preumblarea fantomelor. Cînd se întorsese el să le privească în față, dispăruseră ca prin minune. Așa că Feliuță trebuia să aibă grijă și de femeie. Altminteri, cine ar mai fi devenit soția lui Indy în America, după ce aveau să scape cu toții din locul acela pustiit și bîntuit de duhuri necurate ?

Îl invocă în gînd pe Huan Tien, Zeul Suprem al Cerurilor Întunecate, cel ce trăia în zările Nordului și alunga duhurile rele. Abia după ce își spuse rugăciunea, reuși în sfîrșit să adoarmă.

Într-un tîrziu, adormi și Indiana. Prin somn, păru că o siluetă se apropie de el.

Ieși de undeva, din beznă, grăbindu-se să se tîrască, adunîndu-și ultimele puteri. Spaima îi pătrunsese fiecare oscior, iar ramurile țepoase îi zgîriau fața, haine. Sub luna plină și nepăsătoare, respira greu, ca din foale. Pe de lături, vîntul se tînguia, zbura dinspre noaptea de afară și se strecura în visul lui Indy care se zbătea...

Indiana deschise ochii. Ce era oare ? Auzise ceva. De asta era sigur. Părea că aleargă cineva, sfărîmînd vreascurile de pe lîngă desișurile de arbuști. Încetișor, se ridică în capul oaselor, ascultînd.

Feliuță și Willie dormeau în apropiere. Totuși se petrecea ceva ciudat. Indy simțea asta cu fiecare por al ființei sale. Se sculă în picioare, merse spre ieșirea colibei și păși afară.

Vîntul se înteți ; luna lucea ca o monedă nounouță. Mda, dintr-acolo. Un trosnet scurt în pîlcul din partea stîngă. Indy se întoarse în direcția aceea.

Crengile uscate foşniră tot mai tare. Dintr-odată, de sub ramurile joase, apăru un copil, care alergă drept spre el.

Indy se lăsă pe vine. Copilul căzu în braţele sale, leşinat. Era un băieţel de şapte-opt anişori, slab numai piele şi os şi acoperit cu o mînă de zdrenţe soioase. Pe spinare avea urme de bici.

Indiana strigă după ajutor, luă copilul în braţe şi îl duse în coliba lui, apoi îl lăsă jos, pe o pătură. Cîteva minute mai tîrziu, bătrînii satului erau strînşi în jurul micuţului. Da, îl asigurară ei pe arheolog, era unul dintre cei răpiţi din aşezarea lor.

Şamanul picură apă peste fruntea copilului şi peste buzele lui arse, cu o cîrpă udă, apoi rosti un descîntec. Pleoapele băiatului începură să se zbată, apoi el deschise ochii. Privi buimăcit prin încăpere, stînjenit la vederea străinilor şi cunoscuţilor săi care se holbau la el deopotrivă.

Îi cercetă astfel pe toţi, pînă ce dădu peste Indiana. Atunci braţul slab al copilului se întinse către arheolog, spre nimeni altcineva !

Acesta prinse mîna mică în palma sa. Observă că degetele măslinii, delicate, erau tăiate peste tot şi lovite. Strîngeau ceva în pumn. Încet-încet, copilul descleştă strînsoarea şi lăsă ceva să cadă în mîna lui Indiana.

Apoi băiatul încercă să şoptească. Indy se aplecă asupra lui, iar buzele copilului îngînară aproape neauzit :

— Sankara...

Atunci intră mama lui. Zvonul că i se întorsese copilul ajunsese îndată la ea. Femeia îngenunche, luă băiatul în braţe, îl ţinu la piept cu dragoste, plîngînd în hohote. Willie şi Feliuţă priveau cu ochii măriţi de uimire, amuţiţi.

Indy se ridică în picioare, cercetînd cu atenție ceea ce îi dăduse copilul. Era un petic zdrențuit, dintr-o haină veche, pe care se deslușea o miniatură pictată cu măiestrie.

Și Indiana o recunoscu imediat.

— Sankara, murmură el.

4

Palatul Pankot

Zorii mijiră devreme.

Indy străbătu satul în pas vioi, însoțit de ultimele sfaturi de dinainte de plecare și de corul de mulțumiri ale localnicilor. La marginea așezării. doi elefanți mari așteptau, gata de drum.

Sajnu, călăuza, încerca pòliticos să o ducă pe Willie spre unul dintre mastodonți. Iar ea, la fel de politicoasă. refuza

— Fir'ar a naibii de treabă, Willie ! Urcă-te odată ! Trebuie s-o luăm din loc...

Okay, okay... Mda, el are dreptate. E de-a dreptul o tîmpenie din partea mea. se gîndea femeia. Acum trebuie să plecăm. iar monstrul ăsta nu-i altceva decît un animal domestic. Un animal domestic. imens. imprevizibil, din cînd în cînd feroce. Pe lîngă toate astea, nu-i vorba decît de un tur de oraș. O.K....

De altfel, nu ajunsese acolo unde se afla din pricină că ar fi dat vreodată bir cu fugiții. După care se întrebă, imediat, **unde** naiba ajunsese de fapt. La Mavapore, în India. Nici nu avea de gînd să chibzuiască prea mult la toate astea, așa că trase

o gură bună de aer în piept și îl lăsă pe Sajnu să o ajute să urce în spatele animalului.

— Uf... Gata, ușurel acum... Vai, ce elefănțel drăgălaș..., îngînă ea, stînd țeapănă de frică pe spinarea acestuia. Expresia de pe chipul ei lăsa să se vadă că se afla la limita dintre controlul absolut asupra nervilor și o posibilă răbufnire de groază. În mîini mai ținea încă rochia aurie.

Lîngă cel de-al doilea elefant, Feliuță îl urmărea pe Indy apropiindu-se. Alergă spre acesta, fericit, zîmbind cu gura pînă la urechi.

— Indy, eu călărește cu tine ?

— Nu. Pe tine te-așteaptă o mică surpriză, Feliuță. Ia uită-te acolo.

Băiatul alergă de îndată în spatele primului pachiderm și zări un pui de elefant pe care tocmai îl aduceau sătenii. Pfui... exact pe măsura lui ! Nici nu îi venea să creadă că dăduse norocul peste el chiar așa !... Ce mai aventură îi era sortită ! Ce trompă strașnică avea ! ! !... Ce mai prieten găsise... Ditamai elefantul, ce mai !

— Mamă-mamă ! strigă el în culmea bucuriei și sări imediat în spatele animalului, fiind ajutat de cea de-a doua călăuză.

Știa la perfecție figura asta. O învățase vizionînd filmul **Tarzan** de nenumărate ori. Acolo, elefanții erau foarte buni amici cu Tarzan. Deci, aveau să devină astfel și în cazul lui Feliuță.

Și Jane era foarte apropiată de Tarzan. Feliuță stătu și socoti îndelung în ce măsură o putea compara pe Willie cu Jane, din punct de vedere al relațiilor acesteia cu bărbații. Oricum, spera din tot sufletul ca femeia să se înțeleagă mai bine cu Indy decît cu elefanții.

Sajnu îndemnă elefantul lui Willie să se apro-

pie de Feliuță. Cîntăreața depășise primele emoții, însă acum se zgîlțîia din toate încheieturile și se tot vînzolea, încercînd să se așeze într-o poziție mai confortabilă. Cînd cele două animale ajunseră în același rînd, călăuzele le conduseră spre ieșirea din localitate.

Willie reuși să se mai liniștească pe moment, așa că observă expresia de adîncă suferință de pe chipul multor săteni. Pe cîțiva dintre ei chiar îi podidi plînsul. Ceea ce o impresionă profund pe cîntăreață.

— E pentru prima dată cînd plînge cineva la plecarea mea, îi mărturisi ea lui Feliuță.

— Nu plînge de la tine, o asigură el foarte convins. Plînge că pleacă elefanții.

Mda, în mod sigur asta era enigma. Doar erau niște elefanți atît de mari și arătoși !

— Mai știi ? !, făcu Willie cam posacă.

— Nu are ei mîncare să le dea. Așa că ia elefanti ca să le vîndă Așa zice Indy.

Willie auzi cel de-al treilea elefant tropăind în spatele ei și se întoarse la o sută optzeci de grade pe spinarea lată a pachidermului, ca să îl vadă pe Indy legănîndu-se de voie de nevoie, pe spatele unui exemplar cu colți grozavi.

— Willie, nu te mai învîrti atît ca un titirez pe spatele nenorocirii aceleia...

Feliuță începu să chicotească.

— Doamnă, cu gîndu' îndărăt ai rămas. P-acolo-i China, p-aci încolo-i Pankot.

Pankot ? se miră Willie.

Indiana Jones strigă către călăuză :

— Sajnu, imanadu.

Iar Sajnu vorbi și el cu voioșie către Willie :

— Aiyo nona, ova nata nemei !

După care se răsti la elefant.

— Hei, aşteaptă, aşteaptă, n-auzi ? Nu stau chiar confortabil, se tîngui femeia. Indiana, nu pot merge în halul ăsta tot drumul spre Delhi.

— Nu mergem deloc la Delhi, o anunţă Indiana, mai liniştit de data asta.

— Auzi ! **Nu ne ducem la Delhi ? !** făcu ea, aproape speriată.

Şi într-o clipă înţelese grozăvia acelei veşti.

— Hei, staţi numai o clipă ! se adresă Willie sătenilor strînşi împrejur. Nu poate nimeni să mă ducă la Delhi ? Eu una nu vreau de fel să ajung la Pankot !

— E în ordine, haideţi să-i dăm bătaie, le zise Indy călăuzelor. Vreau să fim acolo mîine, înainte de a se întuneca.

Sajnu o luă înaintea elefantului lui Willie. Animalul se urni din loc. Localnicii îi făceau semn cu mîna, foarte mulţumiţi de purtarea ei, îi doreau mult noroc şi o binecuvîntau pentru curajul de care dădea dovadă.

— Indiana, ţipă femeia disperată către capul răutăţilor, cel care pusese la cale acel complot. Fir' ar al dracului de ghinion ! De ce te-ai răzgîndit ? Ce ţi-a tot îndrugat copilul ăla astă-noapte ?

Însă el nu îi dădu deloc atenţie. Elefanţii începură să răzbată printre grupurile de băştinaşi, ce păreau acum doar un popor de pitici. În mijlocul acestora, Indy îi zări pe şeful de trib şi pe bătrînul şaman, care îşi dusese mîinile la frunte, în semn de respect, în vreme ce alaiul călătorilor o pornea la drum.

Străbăteau distanţele încet, dar statornic, atingînd cu fiece oră ce trecea o altă culme a dealurilor care se văzuseră mai înainte în depărtare. Ţinutul rămînea tot sărăcăcios, însă nu atît de înspăi-

mîntător precum împrejurimile satului pe care acum nu-l mai zăreau.

Feliuță descoperea în fiecare minut o nouă minunăție la elefănțelul pe care călărea. Puful fin care acoperea creștetul animalului era zbîrlit strengărește ; pielea ce îi acoperea trupul masiv era aspră peste tot, însă pe partea de dedesubt a trompei se arăta netedă și molcuță ca ugerul de vită. Iar dacă îl scărpina pe nodurile osoase de sub ochi, prietenul lui patruped slobozea un muget grozav de caraghios și plăcut auzului. În plus, puiul de elefant îi mărturisise copilului că îl chema și pe el (ce coincidență !) Feliuță Cel Mare.

Willie reușise să cadă la o înțelegere cu mastodontul ei, într-un limbaj eficient, dar care datorită expresiilor dubioase nu semăna mai deloc a engleză academică. În orice caz, ajunseseră la un armistițiu destul de discutabil, pentru că elefantul se mișca tot cum știa el, iar Willie încerca din răsputeri să cîștige cumva bunăvoința bestiei.

Spre amiază, soarele părea că s-a lățit pe tot cerul. Străbăteau locuri înțesate tot mai des cu vegetație, împînzite cu **baniani** încărcați cu fructe. Apăreau mereu prundișuri cotropite de plante și pîrîiașe cu apă călduță. Și între timp, văzduhul devenea din ce în ce mai înăbușitor.

Willie se privi scîrbită. Încă mai era gătită cu acea cămașă lălîie a lui Indy, acum însă chiar mai soioasă din pricina transpirației, a frunzelor, scaieților și prafului care o îmbîcseau. Purta tot pantalonii lui de ocazie (care deja păreau că au turul cam găurit de atît frecuș), precum și sacoul lui alb, cu pulpanele înodate în talie, ca vai de lume. Sfinte Dumnezeule, cum ajunsese ea chiar în halul acela?

Ce rău făcuse ea pe lumea asta, de ispășea atît de cumplit ? Se uită cu milă la rochia cu paiete, pe care o strîngea încă în mîini, mototolită. Nu mai departe decît cu o zi în urmă, încă era o adevărată doamnă.

Își adună ultimele fărîmițe de curaj, cu chiu cu vai.

Gata, Willie, încetează, își spuse. Încetează. Revino-ți în fire ! A fi o doamnă era o simplă figură de stil, iar acum nu ai nici măcar un singur motiv ca să te dovedești astfel aici, cocoțată pe matahala asta lăsată de Dumnezeu pe pămînt.

Dintr-un buzunăraș ascuns al fostei sale frumoase rochii de seară, scoase la iveală o sticluță cu parfum fin, franțuzesc. Și cu nespusă grație începu să se stropească ușor îndărătul urechilor.

Însă curînd se vădi că nu era singura făptură care suferea atunci din pricina arșiței. Privi în jos, la bestia care se hurduca sub ea, și murmură :

— Cred că tu ai mai multă nevoie de asta decît mine

Așa că se aplecă peste capul animalului și, pătrunsă de mărinimie, lăsă să picure cîțiva stropi de colonie în dosul urechilor elefantului. A fost nevoită să se apropie destul de mult de pielea încinsă a bestiei, așa că mirosul greu îi izbi neplăcut nările, Willie se strîmbă, se întoarse într-o parte și turnă vreo jumătate din conținutul sticluței pe spatele pachidermului.

Acesta se înfurie. Își aduse trompa peste creștet, adulmecă izul străin și pătrunzător, apoi mugi dezaprobator.

Willie se enervă.

— De ce naiba te plîngi ? Doar e parfum de prima clasă...

Elefantul însă bolborosi ceva și merse mai departe.

Indy moțăi mai tot drumul, răpus de oboseală, în vreme ce Feliuță continua să discute la nesfîrșit cu Feliuță Cel Mare. Amiaza tîrziu, peisajul se schimbă din nou. Ajunseră la marginea unei jungle.

Vegetația era luxuriantă, înmiresmată și pulsînd de seva vieții biruitoare. Deasupra capetelor călătorilor plantele țeseau o pînză atît de deasă, încît soarele abia se ivea pe alocuri, făcînd parcă și văzduhul să împrumute acea culoare verde-intens, cu sclipiri aurii. Pretutindeni se zăreau arbori de cauciuc, înveșmîntați în mantii de mușchi și liane dănțuitoare. Peste tot îi întîmpinau copaci exotici, încărcați cu fructe, ferigi uriașe, palmieri și sălcii.

Se deslușea o cărăruie prin acest hățiș, însă adeseori se pierdea. Din cînd în cînd, cîte o călăuză o lua înainte, să îndepărteze vreo creangă căzută sau să taie vreo tulpină îndărătnică.

Dar acele locuri erau pline și de tot soiul de zgomote. Willie nu auzise în viața ei atîtea sunete ciudate la un loc : ciripituri, croncăniturі, grohăituri, scîncete și clămpăniturі. De cîteva ori îi sări inima din piept. O dată chiar auzi urletul unui animal în agonie. Da, numai atunci ar fi putut răcni așa. Își ținu răsuflarea, blestemîndu-și norocul. Se apropie mai tare de grumazul elefantului, ceea ce nu îi fu deloc pe plac. Uneori, trebui ea să recunoască, era mult mai dificil să te comporți ca o adevărată doamnă.

În orice caz însă, era minunat să fii doar un băiețandru. Feliuță tresăltă de bucurie cercetînd împrejurimile și auzind acele voci ale pădurii, de parcă ar fi făcut parte dintr-un decor fantastic, special construit pentru el. În mintea lui alterna rolurile de rege atotputernic sau de biet supus (însă se uita

neabătut după Indy, pentru că nu putea scăpa din vedere faptul că mai întîi de toate, misiunea lui sfîntă consta în a fi garda de corp numărul unu).

Se auzi un tunet, apoi străfulgeră pentru scurtă vreme, însă nu căzu ploaie deloc. Pentru Feliuță, acesta era semn rău. Însemna că Lei Kung (Zeul Tunetelor) și Tien Mu (Mama Fulgerelor) se certau din te miri ce. Iar o astfel de sfadă nu putea aduce nimic bun. Lei Kung era îngrozitor la vedere : avea cioc de bufniță, o mulțime de gheare pe trupul albastru, altminteri omenesc. Dacă vreun străin nepoftit se apropia de lăcașul său, se ascundea în nori. bătînd în tobă cu ciocănelele de lemn. Tien Mu stîrnea fulgerele cu două oglinzi. Dar cînd era în toane rele, una dintre oglinzi o îndrepta spre Lei Kung, ca să se poată privi și să se înfricoșeze. Atunci el bătea și mai tare în tobă. Însă nici o ploaie nu se zămislea dintr-o astfel de luptă. Numai uscăciunea nenorocoasă pentru muritori, iscată de supărarea celor Două Mari Spirite Străbune.

Feliuță se rugă îndată Marelui Dregător al Tunetului și Vîntului. implorîndu-l să trimită o divinitate cu mai multă putere. ca să aplaneze conflictul. de orice fel ar fi fost el.

Într-un tîrziu, hîrîiala încetă. Însă Feliuță rămase în gardă. pentru orice eventualitate.

O dată. descoperind o formă îmbietoare care atîrna pe un ram, băiatul se ridică grijuliu în picioare. pe spinarea elefantului, ajunse la poamă și o rupse. Era un fruct mare, ca un glob. Îl desprinse de ram. apoi se așeză la locul lui. Îl ținu o clipă în echilibru. pe vîrfurile arătătorului, inelarului și degetului mare, apoi îl învîrti cu dexteritate de cîteva ori, ca pe un titirez. Mda, ce mai, exact ca Lefty Grove.

— Tu vii cu mine la America şi luăm slujba la circ, îi propuse el lui Feliuţă cel Mare. Ţi-ar place ?

Din momentul cînd văzuse filmul lui Charlie Chaplin, cu întîmplări din lumea circului, băiatul nu dorea decît să facă şi el întocmai.

Trompa elefăntelului se lăsă pe spate, luă fructul din mîna lui Feliuţă şi îl îndesă în gură, cu un clefăit plin de voioşie. Feliuţă pricepu de îndată că şi elefăntelului îi plăcuse la nebunie acelaşi film.

Ajunseră la un rîu puţin adînc. Sajnu strigă ceva către Indy. Acesta încuviinţă din cap. Atunci călăuza se întoarse şi conduse tot alaiul spre un vad larg, cu apa de o palmă. Mai întîi paşi elefăntelul lui Feliuţă, apoi mastodontul lui Indy şi, la sfîrşit, cel al lui Willie. La vreo treizeci de iarzi în susul mătcii, Feliuţă auzi un zgomot ciudat, urmat apoi de un fosgăit prin frunzişul copacilor.

— Indy, ia uită-te !... strigă băiatul.

Indy şi Willie se uitară într-acolo şi zăriră sute şi sute de făpturi înaripate înălţîndu-se spre cerul întunecat.

— Ce păsări mari ! se miră Willie.

Mda, foarte interesante.

Sajnu îi spuse ceva lui Indy, iar acesta dădu din cap, atotştiutor.

— Nu sînt păsări, îi explică el lui Willie. Sînt lilieci uriaşi.

Feliuţă încremeni. Văzuse filmul **Dracula** de două ori la rînd, aşa că el ştia foarte bine ce anume vesteau liliecii.

Willie simţi şi ea că o ia cu frig, aşa că se ghemui instinctiv pe spinarea lată a elefantului. Din nefericire pentru ea, această mişcare o făcu să se apropie (iarăşi) mai mult decît putea suporta nasul ei. Se strîmbă iarăşi scîrbită, mormăind posacă :

— Drăguțule, căldura asta îngrozitoare nu te avantajează deloc.

Și turnă restul de parfum pe grumazul elefantului

Rezultatul imediat se dovedi pe măsura cerințelor. Mda, o clipă se simți aroma civilizației. Îi aducea aminte de cabarete și de protectorii putrezi de bogați și de hainele frumoase și de pernele de satin. O făcu pe Willie să se bucure nespus de faptul că încă mai era în viață. Cu sau fără liliecii aceia uriași, care se vînzoleau prin preajmă. Și, fără să se mai gîndească la nimic altceva, începu dintr-odată să cînte cît o ținea gura, un cîntec săltăreț :

„În zile de demult chiar și-un preafin ciorap
Părea mai tuturor un lucru cam... ciudat.
În zilele de-acum
(Și sfinții știu ei cum),
Toate-astea pier chiar ca un fum..."

Indy rămase cu adevărat surprins auzind-o cum cîntă așa, pe nepusă masă. Rîse din toată inima. Ba chiar îi veni și lui să fredoneze din senin, cu toate că nu știa nici măcar un cîntec pînă la capăt. Iar vocea îi suna dogită peste noapte. Dar oricum, îi ținu isonul :

„O, doar o casă de-aș avea sub soare,
Unde bizonii se avîntă-n zare,
Iar căprioarele tot saltă sprințare..."

Lui Feliuță nu îi venea să-și creadă urechilor. Auzi, un joc în care fiecare cîntă ce îi place mai mult și cît îl ține gura. Îndată, se strădui și el să contribue :

„Soare de aur răsare iar pe plai,
Strălucește-n pădurea cu verde alai

Şi deşteaptă-n lumină oraşul Shanghai..."
Iar Willie înalţă şi mai mult glasul :
„Pînă şi autorii de succes,
Ce născoceau oricînd vreun nou vers,
Doar patru vorbe fără tîlc învîrt acum,
Căci şi talentul piere ca un fum..."
„ ... Acolo unde-arareori auzi cuvinte grele,
Iar cerul nu-i mereu de nouri ferecat..."

„ ... Oraşul Shanghai îl iubesc
Şi soarele asemeni îmi e drag..."

„ ... Lumea parcă-i nebună toată-acum,
Iar binele şi răul se împletesc de-acum,
Chiar albul şi negrul se preschimbă-acum
Şi ziua-n noapte, tot de-acum..."

„ ... O casă, doar o casă pe creastă de munte..."

În cele din urmă Feliuţă se alătură lui Indy, pentru că îi plăcea şi lui acea melodie :

„ ... Unde căprioarele tot saltă sprinţare..."
Numai că el cînta în limba chineză.

Şi o ţinură tot aşa, răcnind din toate băierile, acoperindu-se unul pe celălalt, întrecîndu-se să sărbătorească marele noroc de a fi rămas în viaţă şi de a putea să cînte în acel unic moment al evoluţiei universului.

Ei bine, acest concert însă a întrecut orice măsură în ceea ce privea răbdarea elefantului lui Willie. Mai întîi avusese parte de acel miros îngrozitor, apoi de cîrîitul acela nemaiauzit, de parcă toată jungla era pe moarte. Nu, era pur şi simplu de nesuportat. Animalul revoltat se opri dintr-odată

în loc, își afundă trompa în pîrîul prin care tocmai treceau, supse vreo douăzeci de galoane de apă, apoi roti acea pîlnie uriașă peste cap și o blagoslovi pe Willie cu un duș strașnic.

Ea se prăbuși de pe spinarea răsculatului și ateriză drept în apă, luînd o sperietură zdravănă.

Feliuță se prăpădea de rîs, arătînd cu degetul spre Willie.

— Foarte haios ! se hlizea băiatul. Foarte haios udă de tot !...

Dar și pentru Willie aceasta a fost picătura care umplu paharul. Ca un copil obosit, bătut de părinți pentru că întrecuse măsura cu joaca, ea se lupta în aceeași vreme cu furia și cu lacrimile de ciudă. Era leoarcă din cap pînă în picioare și flămîndă ca un lup și la capătul puterilor și gata, asta chiar nu mai putea să o înghită defel !...

— Eram fericită la Shanghai, răbufni ea. Aveam o căsuță cu grădină. Prietenii mei erau bogați. Mergeam la petreceri minunate și călătoream numai în limuzine. Urăsc din tot sufletul orice alt fel de viață ! Eu sînt cîntăreață, nu vilegiaturistă ! Aș putea chiar să îmi pierd vocea...

Feliuță căscase ochii cît cepele.

— Doamnă nebună la cap, hotărî el, fără drept de apel.

Indiana privi împrejur cînd tăcură, socoti în gînd poziția soarelui ce asfințea, norii care se tot îngrămădeau pe cer, apoi se decise :

— Mai bine am poposi aici...

Își dăduse seama, probabil, că toți erau cam obosiți.

Amurg.

Cei trei elefanți stăteau cufundați în apă pînă la gît, într-un vad larg al rîului. Indy se bălăcea și el

prin preajmă, fără cămaşă, împroşcînd animalele ostenite. Din partea opusă, Sajnu făcea şi el aidoma.

Feliuţă se juca, rîzînd cu gura pînă la urechi, cu puiul de elefant. Pachidermul îl apuca pe copil cu trompa, îl arunca în aer şi îl prindea pe spate. După care băiatul se afunda iarăşi în apă, iar cînd revenea la suprafaţă. elefantul îl procopsea cu un duş pe cinste. Ei doi erau de aceeaşi vîrstă.

La oarecare depărtare, într-un mic golf umbrit, Willie înota alene. Plonja pînă atingea fundul răcoros al rîului, apoi ieşea iar la lumină, fără să se grăbească, îşi dădea într-o parte părul căzut pe ochi, înota pe spate, fredonînd mulţumită, privind formele schimbătoare ale frunzişului Simţea nevoia să se bucure din plin de toate astea.

De două zile viata ei se schimbase hotărîtor. Totul decursese atît de liniştit, de aşezat, pînă să apară tipul ăsta în clubul de noapte. iar după aceea... De fapt, nu era el chiar aşa, de lepădat. după cîte îşi dădea ea seama În orice caz, pentru cele cărora le plăcea genul. Dar nici nu o făcea să îl treacă neapărat în categoria „Evenimente Importante".

Pentru că în primul rînd era licenţiat, ceea ce însemna. dincolo de aspiraţiile şi propunerile lui, că era lefter chior Pe de altă parte, cu toate că era îndrăgostit lulea de ea (era limpede ca bună ziua!), nu îi spunea niciodată vreun cuvînt drăguţ. nu scăpa nici un prilej de a-i da peste nas. nu avea niciciînd măcar un pic de înţelegere în ceea ce o privea şi. în general, nu o trata deloc ca un gentleman. Ce mai încoace şi-ncolo, era un bădăran egoist pînă la Dumnezeu şi cu cine ştie cîte feţe. Aşa că de ce i-ar trebui ei unul ca Indiana ?

Păi... mda... Oricum, era foarte atent cu băieţelul. Asta pe de o parte. Cînd Willie fusese mică, nimeni nu se purtase frumos cu ea, aşa că îi făcea

plăcere să vadă că măcar acest copil se bucură de grija cuiva. Şi micuţul acela, aproape mort de foame. care apăruse în sat cu o seară în urmă, îl impresionase pe arheolog. Doar ea observase asta foarte clar. Deci, era bun cu copiii. Şi altceva ?...

Altceva... Da ! **El** fusese cel care îi salvase viaţa atunci cînd în clubul de noapte părea că a coborît iadul cu totul şi după aceea o scăpase iarăşi atunci cînd avionul se prăbuşea. Deşi, dacă nu ar fi venit el acolo, era puţin probabil că toate astea ar mai fi avut loc. Sau, poate, s-ar fi petrecut oricum. Asta era ceea ce orientalii numesc **karma.** Indienii ăştia nu mai pot de bucurie cînd au ocazia să vorbească despre destin şi moarte. Şi chinezii la fel, se convinsese ea la cîteva petreceri de la Shanghai.

Of, petrecerile... Pesemne că atunci se afla deja la mii şi mii de mile de cea mai amărîtă dintre petreceri. **Cînd însă în fiecare noapte ajungi să te dezlănţui pe la orgiile nebune de prin studiouri, totul se duce ca un fum...**

Da, ochii ! Fără îndoială era cea mai interesantă trăsătură a lui. Se întrebă oare cum erau într-adevăr, priviţi de aproape.

Se scufundă încă o dată, lăsîndu-se în voia apei care îi liniştea trupul ostenit. Mda, ar putea să iasă la capăt cu bine pînă la urmă. Întotdeauna se întîmplase astfel, dacă ea fusese atentă la fiecare mişcare.

Însă gîndiţi-vă totuşi : să te afli la o mie de mile depărtare de cea mai apropiată pereche de dresuri ? !...

Indiana se plimba agale de-a lungul rîului, cu pantalonii uzi leoarcă, fără să o scape din ochi pe Willie, ca să se convingă că e în siguranţă.

Nu că n-ar fi putut să se descurce, bineînțeles! Era o femeie dintr-o bucată, asta mai mult ca sigur. Întotdeauna căzuse în picioare, și chiar dacă nu ieșise ea întotdeauna curată ca lacrima din toate încurcăturile, știuse să descurce toate țițele pînă la urmă. Atîta doar că nu era în mediul care îi pria, asta era clar.. Era citadină întru totul.

Nu ar fi hărțuit-o el atîta dacă nu ar fi fost convins că poate să suporte. Însă se simțea îndemnat să se poarte așa. Uneori ea își măcina suferințele cu atîta demnitate ! Cu toate astea, nu poate fi nimeni condamnat că suferă și îți încurcă socotelile, dacă are motive întemeiate. Dar de ce naiba trebuia ea să facă atîta gură pe tema asta ? Indiana se gîndi că probabil așa este cînd ești cîntăreață.

În orice caz, era limpede că era neajutorată și trebuia să o scoată teafără din toată harababura aceea. Și, în plus, biata de ea mai era și moartă după el, așa că era datoria lui de bărbat să îi poarte de grijă sau măcar să se convingă că încă nu o mîncaseră țînțarii.

Dădu peste hainele ei întinse la uscat pe crengile unui copac mult aplecat spre apă. După cîteva clipe o zări și pe Willie înotînd în voie pe partea cealaltă a rîului și în întregime... neacoperită (ca să nu zică altfel) O asemenea priveliște nu făcu decît să îi usuce de tot cerul gurii

— Hei Willie, o strigă. Cred că ar fi mai bine să ieși acum...

Luată prin surprindere, tresări, însă își reveni îndată. Era o scenă pe care o repetase de nenumărate ori.

— Goală-pușcă ? ! făcu ea pe mirata. Ai cam vrea tu ..

— Haide, lasă prostiile. E timpul să ieși și să te usuci.

— Să mă usuc, auzi ? !... Doctore Jones, dacă vrei cumva să mă seduci, află că ăsta e cel mai primitiv mod de a acosta o femeie...

Uf, n-ai decît să încerci să fii băiat drăguț și uite cu ce te-alegi ? !

— **Eu** să te seduc ? !... Iubito, tu singură ți-ai dat hainele jos...

Ridică din umeri cu dezinteres suveran.

— N-am venit decît să te anunț că n-ai de unde să știi niciodată ce se mai ascunde prin apa asta.

Chiar dacă se aflau acum la capătul pămîntului și, probabil, la vreo mie de mile de Cole Porter *, Willie avu impresia certă că se simte grozav de stăpînă pe situație.

— Oricum, mă simt mai în siguranță aici, zîmbi ea enigmatică.

— Atunci îmbracă-te singură, se hotărî el, făcînd un gest de supremă indiferență.

Se întoarse pe călcîie și o porni îndărăt către tabără, destul de indispus.

În vreme ce ea, cochetă din fire, descoperi că dintr-o dată îi pierise cheful de glumă, pentru că Indiana nu mai rămăsese.

Noaptea se lăsă de îndată peste crestetul pădurii. Focul arunca văpăi jucăușe, însă dincolo de lumina lui prietenoasă, umbrele creșteau amenințătoare, învăluitoare, de nepătruns.

Sajnu dădea de mîncare elefanților. Cealaltă călăuză se plimba de colo-colo, vorbind ca pentru el. Willie, înfășurată într-o pătură, își zvînta hainele ude la căldura jarului. Însă sub acoperămîntul acela umed nu se uscau prea grozav. Oarecum intenționat, îl stropise pe Indy pe spate în vreme ce acesta ședea și juca poker cu Feliuță, după care își scosese

* Cole Porter, celebru cîntăreț american

veşmintele umede şi le întinsese pe o ramură apropiată, ca să le lase la uscat în timpul nopţii.

Indiana văzuse toate astea cu coada ochiului, dar nu dăduse nici un semn de interes, ci numai continuase să joace cărţi.

— Ce-ai acolo ? îl interogă Feliuţă cu seriozitate.

— Doi şesari.

— Trei aşi. Te-am luat, gata.

Băiatul îi aruncă un zîmbet şmecheresc.

— Încă doi jocuri mai facem. Am săltat toate paralele de la tine.

Feliuţă amestecă iarăşi cărţile. Indy le împărţi. Willie privea scena peste rufele întinse la zvîntat.

— Unde l-ai găsit pe micuţul tău paznic ? îl întrebă ea pe Indiana.

— Nu l-am găsit. L-am prins, îi replică Indy, ridicînd cărţile.

— Cum adică ? urmă ea, aşezînd iarăşi pantalonii la vedere.

— Cînd a fost bombardat Shangai-ul, părinţii lui au fost omorîţi. Feliuţă a stat numai pe stradă încă de la patru ani. Iar eu l-am prins încercînd să-mi fure portofelul.

Willie se hotărî să îşi recupereze şi cămaşa. Cînd o luă de pe ramură, o împături odată cu un liliac uriaş.

Îi dădu drumul cu un ţipăt de groază, ce îi făcu pe toţi să întoarcă o clipă capul, cu excepţia lui Indy. Care pur şi simplu sări din loc ca ars. Ferindu-se de liliacul înfuriat, care se repezea la ea să o apuce cu ghearele, bătînd nebuneşte din aripile largi, femeia intră într-o tufă de ferigă, unde dădu nas în nas cu un babuin libidinos. Botul animalului era roz-trandafiriu şi se întinse spre ea mîrîind ameninţător.

Willie răcni iarăşi, speriind babuinul, care o luă la goană, însă aterizâ şi ea drept pe o stîncă întunecată la culoare, pe care se tolănise o iguană cît toate zilele. Bineînţeles că şi reptila sări la biata Willie.

Feliuţă nu mai era chiar aşa de impresionat de toate astea, odată scăpat de prezenţa liliacului, cu toate că, mai înainte cu cîteva minute, promisese în gînd un dolar (drept răsplată în avans) Zeului Păzitor al Porţii Stafiilor, ca şi doctorului Van Helsing şi tuturor celorlalţi apărători care l-ar fi putut ocroti în cazul apariţiei vampirului Dracula.

Din nefericire pentru ea, Willie nu avea parte de părinţi spirituali atît de influenţi. Tot ce avea ea atunci era cea mai neagră presimţire a neputinţei sale de a supravieţui dincolo de viaţa ei obişnuită.

În această nebunie dezlănţuită, Indiana luă la iuteală o a patra carte. Feliuţă însă băgă de seamă şi începu să fiarbă de mînie.

Willie, în schimb, purcese la scrutarea împrejurimilor, dînd de ştire că mai era în viaţă printr-o gamă largă de strigăte şi exclamaţii.

— Singurul necaz cu fata asta e că face al naibii de multă gălăgie, mormăi Indiana.

Încercă însă să se concentreze asupra cărţilor.

— Trag două, anunţă Feliuţă, prudent.

Indy încuviinţă din cap.

— Hei, tu ai luat patru, protestă Feliuţă.

— Nu, n-am luat deloc patru, se împotrivi Indiana, cuprins de o sfîntă indignare.

— Doctor Jones trişat, îl acuză băiatul.

— Eu n-am luat patru cărţi, dar cred că tu ai cam dosit una, îl contrazise Indy.

Willie mai trase un chiot auzind altă foşgăială. Lovi cu piciorul într-un tufiş nevinovat. Nimic.

— Ai datorie zece cenți la mine, se oțări Feliuță. Plătești bani. Plătești la mine acu'.

Indy aruncă dezgustat cărțile.

— Nu mai joc nici o clipă.

— Nici eu.

— Și nici nu te mai învăț nimic...

— Nu pasă nici pic. Ai trișat la mine. Eu las baltă.

Luă cărțile de jos și se depărtă, murmurînd chinezește.

Willie se întoarse lîngă Indiana, care încă ședea lîngă foc. Părea într-adevăr îngrozită de moarte.

— Sîntem înconjurați din toate părțile, spuse ea pe nerăsuflate. Peste tot prin preajmă colcăie o mulțime de vietăți.

O trecu un fior.

— Păi de-asta e junglă, spuse el în glumă.

— Și de altceva o mai fi pe-acolo ? se întrebă ea în șoaptă.

El o privi zîmbind. Willie. Ce nume caraghios. Îl rosti cu voce tare.

— Willie, Willie... E un diminutiv ?

Ea își luă o poză oficială. Nu avea de gînd totuși să se lase ridiculizată.

— Willie este pseudonimul meu, Indiana.

Îi rosti tot numele cu glas răspicat.

Feliuță, încă bodogănind pe lîngă puiul de elefant, sări în apărarea lui Indy.

— Hei, doamna, să-i zici la el doctore Jones !

Mda, se purta totuși prea familiar cu Indy, iar Feliuță nu considera deocamdată că putea să facă public faptul că ea l-ar fi interesat pe arheolog.

Willie și Indy zîmbiră, amuzați. Indiana îi aruncă o monedă lui Feliuță, ca să îl împace, apoi se întoarse iar spre Willie.

— Ăsta e pseudonimul meu, glumi el. Dar tu cum de-ai aterizat tocmai la Shanghai ?

— Steaua mea a început să cam apună în timpul Crizei, făcu ea, indispusă. Un mare grangur m-a convins că în Orient aș putea găsi și eu un loc sub soare.

Indiana așeză o pătură lîngă foc și se întinse pe spate.

— Carieră artistică, deci... Mai ai cumva și alte ambiții ?

Un răcnet îngrozitor se auzi dinspre junglă. Sălbatic. De moarte Willie se făcu mică și se strînse mai aproape de foc.

— Da, să prind dimineața, mărturisi ea.

— Și dup-aia ?

Ea zîmbi ca pentru sine.

— Mi-ar place să dau peste un prinț frumos și neasemuit de bogat.

— Mda, și pe mine m-ar unge pe suflet să dezgrop vreunul, zise el. Avem și noi un punct comun.

— Poftim ?

— Mie îmi plac prinții bogați, morți și îngropați pentru vreo cîteva mii de ani. Asta înseamnă avere și glorie. Pricepi, nu ?

Începu să dezvelească grijuliu bucata de material pe care o pusese bine în buzunar (petecul pe care i-l dăduse copilul la Mayapore).

Willie se apropie de el, privind țintă fragmentul.

— Din pricina ăstuia ne tîrăști tu pe noi pînă la palatul părăginit ? Asta înseamnă avere și glorie?

Indy îi arătă relicva.

— E o bucată dintr-un manuscris străvechi. Pictograma asta îl reprezintă pe Sankara, un mare preot. Are o vechime de sute și sute de ani. Ușurel, fii atentă...

Willie luă în mînă peticul de pînză, ca să îl

cerceteze mai îndeaproape. Era pictat în culori vii. Nuanțe de roșu, auriu, albastru. Fascinant.

Willie se simți pătrunsă de acea dovadă a timpurilor de demult, de tainica înțelepciune ce părea că o emană. Feliuță se arătă și el dornic să privească. Tonul profund respectuos cu care vorbise Indy despre acea relicvă le suscitase amîndorura interesul. Pînă și elefănțelul se dovedi foarte pasionat, așa că se alătură lui Willie și își întinse trompa peste umărul ei.

Femeia sări în picioare ca arsă, apoi dădu la o parte trompa animalului, furioasă și speriată. și se întoarse să studieze pictograma.

— Asta este un fel de scriere ? se interesă ea.

— Da. Sanscrită, o lămuri Indy. Consemnează o parte din legenda lui Sankara. Care urcă Muntele Kalisa, ca să îl întîlnească pe Shiva, zeul hindus.

Elefănțelul deveni iarăși curios și își întinse trompa peste umărul lui Willie. Ea îl pocni din nou.

— Ia mai scutește-mă, îl repezi.

După care i se adresă lui Indy :

— Ăsta-i Shiva, nu ? Dar ce-i dă preotului ?

— Niște pietre. Îi spune să pornească prin lume și să înfrunte diavolul și, că să îl ajute. îi dă cinci pietre sfinte, cu puteri magice.

Elefantul începu iarăși să o sîcîie pe Willie. Care își pierdea răbdarea văzînd cu ochii.

— Auzi, pietre sfinte ! Bunicu-meu și-a irosit toată viața cu un iepure în buzunar și porumbei scoși din mînecă, a făcut o grămadă de copii fericiți și a murit sărac lipit pămîntului. Hmmm... Auzi !... Avere și glorie ? !... Noapte bună, doctore Jones.

Îi dădu înapoi fragmentul de țesătură și se îndreptă spre marginea conului de lumină pe care îl arunca focul, căci acolo își așezase ea pătura.

— Unde te duci ? îi zise Indy. În locul tău, aș sta mai aproape de ceilalți. Măcar de dragul prețioasei tale vieți.

O privi încurcat. Începuse să o cam placă. Încercă să nu se mai uite în partea aceea, dar se simțea și mai stînjenit.

De altminteri și Willie își impuse să nu îi răspundă nici cu o ocheadă măcar. Ce naiba, nu putea și el să își dea sentimentele pe față ? Ea una nu avea deloc încredere în bărbații care nu spuneau de la bun început ce anume le trece prin minte.

— Doctore Jones, am impresia că mai degrabă aș fi în siguranță dacă aș dormi cu un șarpe alături...

În acel moment, dintr-un copac, se lăsă în spatele ei un piton uriaș, care își întinse capul peste umărul ei. Lui Feliuță i se opri răsuflarea, văzîndu-l. Lui Indiana Jones îi era o frică de moarte de șerpi. Nu știa de ce și nici nu avea de gînd să afle. Știa doar că dintre toate creaturile care existau ori aveau să se nască sau nu pe pămîntul acesta mare, șerpii îl făceau să îi treacă fiori reci prin șira spinării, să tremure din toate încheieturile și să nu-și dorească altceva decît să fugă încotro o vedea cu ochii.

Însă Willie crezu că e tot puiul de elefant. Scoasă din sărite, întinse mîna peste umăr, fără să se uite în spate, apucă pitonul chiar de beregată și îl azvîrli cît colo.

— Ți-am zis să mă lași dracului în pace ? !

Indy își mai reveni, însă rămăsese cu ochii holbați cît cepele și asuda îngrozitor. Dar Willie se duse drept spre pătura ei. Șarpele nu se mai arătă.

— Urăsc din tot sufletul jungla asta, mormăi Willie. Urăsc și elefantul ăsta. Și tot ce mă înconjoară.

La cîțiva pași de ea, călcînd neauzit, un tigru bengalez își croi drum prin hățiș și apoi dispăru iar în junglă. Indy se așeză cîteva minute pe o piatră, trase aer în piept, să se liniștească, apoi se ridică și începu să adune lemne pentru foc.

Și strînse o grămadă care putea să le ajungă pentru întreaga expediție.

Porniră dimineața în zori, ca să nu îi prindă arșița amiezii. Vînturile tropicale scuturau crestele arborilor înalți, în vreme ce elefanții străbăteau desișul. Văzduhul părea că vibrează de atîtea zgomote ce trădau prezența animalelor, deși nu se mai apropiau chiar atît de mult, odată ce noaptea se risipise. Willie avea impresia că se afla într-o grădină zoologică, în care viețuiesc prea multe exemplare.

Feliuță mergea în urma tuturor, discutînd plin de înflăcărare cu Feliuță cel Mare. Băiatul era pe deplin încredințat că spiritul fratelui său mort, Chu, se reîntrupase în acel animal. Mai întîi, pentru că și Chu avea tendința de a se îngrășa, însușire pe care nimeni altcineva decît un elefant o putea avea ; apoi pentru că și Chu era întotdeauna bine dispus, ca și puiul de elefant, de altfel. Și, în sfîrșit, pentru că porecla lui Chu fusese Buddha, nu numai pentru înfățișarea și bonomia lui, ci și pentru că avea urechi de o mărime neobișnuită — ceea ce se putea spune și despre puiul de elefant, bine înzestrat de către natură.

Astfel stînd lucrurile, Feliuță cel Mic discuta cu Feliuță cel Mare anumite probleme, pe care numai Chu si le-ar fi putut aminti și le-ar fi privit cu interes (de pildă, diverse probleme de familie, jucării care aparțineau unuia sau altuia, scuze pentru vreo sfadă consumată demult, stîrnită din pricina

unor subiecte de mare importanţă, precum „cine e cel mai tare : Jimmy Fox sau Lo Gehring ?“). Şi, spre marea bucurie a lui Feliuţă, puiul de elefant dovedea înţelegere şi se declara de acord cu toate aceste chestiuni.

Tocmai ajunseseră la Marea Afacere care îi aştepta şi dezbăteau în amănunţime ce aveau să vadă ei doi în America, atunci cînd vor da spectacole de circ, cînd, pe neaşteptate, dădură cu ochii de palatul care se înălţa în depărtare.

Strălucind de frumuseţe, aproape orbitor de alb, se zărea clar peste covorul de frunziş al junglei, ca o perlă dezgolită într-o mare de jad verde.

— Indy, uite ! şopti fascinat Feliuţă.

— Mda, acela e palatul Pankot, încuviinţă acesta.

Cîteva clipe stătură toţi locului, privind uluiţi într-acolo. Apoi o porniră iarăşi la drum.

Trecuse binişor de ora prînzului cînd ajunseră la poalele colinei în vîrful căreia era construit palatul. Tocmai se pregăteau să meargă mai departe, cînd Sajnu opri elefanţii cu un strigăt gutural şi apoi se trase iute într-o parte.

— Navath thana.

În glasul lui se ghicea o teamă cumplită.

Indy sări de pe locul lui şi se duse lîngă călăuză. În timp ce se apropia, observă că Sajnu se uita ţintă într-un loc anume, bolborosind în neştire :

— Winasayak. Maha winasayak. Nenorocire, mare nenorocire...

Indy îl bătu uşurel pe umăr. Omul, înspăimîntat, se alătură în grabă celuilalt localnic, şopotind întruna. Acum Indy descoperi ce îl înfricoşase pe indian.

Era o mică statuetă, care străjuia cărarea spre castel. O zeiță cu opt brațe. O divinitate crudă, nemiloasă, căci purta împrejurul gîtului un colier din cranii omenești. Fiecare din cele opt mîini ținea strîns cîte un alt craniu, înșfăcat de plete. Părea cuprinsă de o mînie diavolească.

Era împodobită și cu alte obiecte rituale : frunze, păsări moarte, rozătoare, broaște țestoase. Împrejurul mijlocului îi zornăia un brîu alcătuit din degete de om, încovoiate.

Indy se întoarse la ceilalți. Willie și Feliuță tocmai se căzneau să coboare de pe elefanți.

— De ce ne-am oprit aici ? întrebă Willie.

— La ce te uiți, Indy ? se interesă și Feliuță.

Probabil era vorba de o comoară. Neapărat de o taină pe care Cha Pao trebuia să o descopere.

Indy discuta cu călăuzele, care se vînzoleau ca în cușcă. Sajnu nu încetă o clipă să clatine cu tristețe din cap, întorcînd elefanții din drum.

— Aney behe mahattava, mai zise el.

Indienii mînară elefanții în direcția de unde veniseră.

Asta o neliniști cumplit pe Willie. Alergă cîțiva pași în urma lor, strigînd :

— Nu, nu, nu ! Indy, ăștia ne fură elefanții !...

— De aici încolo mergem pe jos, hotărî Indy.

Nu avea nici un rost să îi silească pe bieții oameni să meargă mai departe, devreme ce le era atît de teamă. Fără îndoială că o asemenea faptă ar fi înrăutățit situația.

— Nu ! se îmbufnă Willie.

După toate peripețiile petrecute cu o zi în urmă, începuse să se obișnuiască și ea cu urîțeniile acelea de animale.

Feliuță privea cu jale în urma pachidermelor. Prietenul lui întoarse capul, să își ia la revedere.

— Elefănțelule ! îl strigă Feliuță.

Oare era adevărat că iubitul lui frate Chu se întorsese după atîta amar de ani, stătuse cu el doar două zile și acum îl părăsea din nou ? Hei, stai puțin ! Nu-i corect ! Și cu circul cum rămîne ? !...

Însă probabil că revenise doar ca să rezolve o dată pentru totdeauna neînțelegerile dintre ei, care așteptaseră atîta vreme încă de cînd ei doi trăiau la Shanghai. Poate că acum, de vreme ce totul se aranjase atît de bine, era timpul ca Chu să plece din nou. Era dureros pentru Feliuță să accepte asta. parcă nici nu îi prea venea să creadă, însă se părea că așa stăteau lucrurile. Pentru că, iată. oare nu însuși Chu cel reîntrupat în puiul de elefant îi zîmbea acum, ca și cum și-ar fi luat rămas bun doar pentru scurtă vreme ?

Feliuță făcu semn cu mîna sufletului pierdut odată și regăsit apoi. Micul său prieten mugi ca o trompetă, flutură din urechile late. își scutură trompa. apoi se urni din loc. Feliuță abia se stăpîni să nu izbucnească în plîns.

Indy se întoarse la idolul ce străjuia cărarea: îl cercetă cu atenție.

Feliuță deveni iarăși curios :

— Doctore Jones, la ce uiți acolo tu ?

O comoară era oricum o consolare pentru fratele său pierdut a doua oară. M-da, puțin mai mult decît nimic.

— Nu veni aici, îl opri Indy.

Nu voia să vadă niciunul din ei grozăvia aceea. Cu atît mai mult Feliuță. Era un totem care reprezenta forța răului. invoca puteri oculte. În cel mai bun caz, avea să le stîrnească cine știe ce coșmaruri. iar în cel mai rău...

Indiana Jones nu se gîndi nici o clipă să îl expună pe Feliuță unei astfel de încercări. Și nici pe

Willie. Măcar pentru faptul că începuse să se simtă destul de răspunzător pentru soarta ei.

— O să pornim chiar din locul ăsta, decise el.

După-amiaza, tîrziu, ajunseră la un drum pavat cu lespezi mari, care mergea de-a lungul unui zid înalt, de piatră. Willie se tîra la cîțiva pași în urma celorlalți, purtînd în mînă pantofii ei cu toc, asudînd din belșug, despletită, ciufulită, bombănind întruna :

— ...Mda, nu știu cîte gloanțe care mi-au zburat pe la urechi... avion în picaj, aproape să se prăbușească de tot... amenințată de o iguană..., atacată de ditamai liliacul... Și mai și miros a elefant !...

Deodată, simțind că nu e în stare să mai facă măcar un singur pas mai departe, femeia strigă cît o ținu gura :

— Nu vreau să vă spun decît atît : nu mai merg nici măcar un milimetru de aici încolo !...

Indiana se opri atunci, se întoarse spre ea, voi să zică pe dată cîteva vorbe usturătoare — cine știe ce, poate de milă, poate de batjocură, poate cu subînțeles — însă în acel moment ochii lor se întîlniră din nou, ca în prima zi cînd se cunoscuseră. Și el desluși ceva neașteptat în privirea ei — disperare, o liniște sporită de oboseală — care îl împiedică să se poarte astfel. Și Willie descoperi și ea ceva straniu în uitătura bărbatului. Ceva care, cel puțin pentru moment, o făcu să tacă.

Fără să spună o vorbă măcar, el o ridică în brațe și începu să parcurgă distanța care mai rămăsese pînă la palat. Willie rămase uluită și încurcată, însă nicidecum neplăcut surprinsă.

— Mai ai vreo plîngere de făcut ? glumi Indiana.

Ea zîmbi sfioasă.

— Mda. Aș fi voit să-ți treacă mai demult prin cap așa ceva...

La urma urmei, nu era dracul chiar așa de negru, nu ? !...

Feliuță își dădu ochii peste cap, în extaz. Îl văzuse el pe Clark Gable făcînd aceeași figură în **S-a întîmplat într-o noapte.** Atunci se gîndise că filmul acela era cam idiot. Și tot idiot i se părea gestul și acum.

Indy o purtă pe brațe tot drumul, pînă la capătul zidului. Cînd ajunseră la poarta cea mare a palatului, o lăsă jos cu grijă și îi aranjă frumos gulerul.

— Mă rog, nu ai suferit pagube prea mari, o anunță el zîmbind.

Willie se îndreptă de șale, se întoarse spre palat și pentru întîia dată îl privi de aproape. Fluieră ușor. năucită de atîta frumusețe.

Era o minunăție. O operă de artă care se arăta în toată splendoarea ei pe o întindere inimaginabilă. O construcție fără un plan bine definit — ceva între stilul marilor moguli și cel Rajput —, care reflecta în întregime soarele asfințind într-o mare sîngerie, împresurată de țărmuri opaline.

Cei trei călători o porniră agale peste podul de marmură ce ducea spre intrarea principală.

5

Surpriza din dormitor

Gărzile palatului stăteau aliniate de o parte și de alta a podului.

Bărboşi, uscăţivi peste măsură, împodobiţi cu turbane negre, purtînd iatagane încovoiate la brîu şi spade lungi rezemate de picior, toţi soldaţii îi priveau cu atenţie pe cei trei străini, însă doar atunci cînd treceau prin dreptul lor. La început, asta o făcu pe Willie să stea cu inima cît un purice. Dar în cele din urmă, începu să îi placă atenţia care i se acorda. Înfăţişarea păru că i se schimbă ca prin minune. Împrumută o graţie uimitoare, ce i se potrivea mult mai bine. De acum, unica ei dorinţă era să reuşească să se încalţe cu pantofii cu toc înalt, înainte de a intra în sălile palatului.

Străbătură un pasaj boltit, întunecat, apoi o curte interioară, plină de strălucire. Pereţi încrustaţi cu figurine de cuarţ, coloane de marmură, minarete ornamentate cu lapislazuli, ferestre arcuite, poleite cu aur... parcă se aflau într-un mausoleu miraculos. Şi pustiu. Îngrozitor de pustiu, aşa cum se cuvenea unui mausoleu neştiut de muritorii de rînd.

— Heeeei ! strigă Indy.

Ecoul vocii lui se zbătu îndelung între pereţii înalţi, răsunînd sumbru, ca o presimţire neagră.

Trei gardieni Rajput, foarte voinici, apărură de îndată din cealaltă parte a curţii, tăcuţi ca nişte umbre. Însă nu mai păreau chiar atît de distanţi precum trupele de la intrarea în castel.

— Bună, îi salută Willie cu voioşie, încercînd să îi mai îmbuneze.

Dar singurul răspuns pe care îl primi a fost ecoul propriului glas.

Cîteva minute mai tîrziu, pe scările somptuoase de marmură coborî, însoţit de oşteni, un indian înalt, cu ochelari, cu o figură severă şi înveşmîntat într-un costum englezesc alb. Privi cu bunăvoinţă,

însă destul de bănuitor, la frumoasa străină, acum stoarsă de vlagă, îmbrăcată într-un smoching mototolit şi purtînd în mînă pantofii şi rochia ei ; la micuţul chinez, murdar ca un pui de bogdaproste, cu o şapcă de baseball pe cap ; la banditul caucazian, cu privire furişă, care ducea în mînă un bici din vînă de bou.

Numele înaltului demnitar era Chattar Lal.

Le ieşi în întîmpinare cu pas vioi, ca unul care e obişnuit să primească oaspeţi. De fapt nu voia decît să îi cerceteze pe cei trei pribegi mai îndeaproape. Însă nici atunci înfăţişarea lor nu îi făcu de fel o impresie mai grozavă.

— Îmi permit să cred că v-aţi rătăcit, spuse el zîmbind dispreţuitor. Însă oricum nu îmi închipui în care anume parte a lumii aţi putea pretinde dumneavoastră trei că sînteţi acasă...

Atunci Indiana îl răsplăti cu cel mai grozav, mai stăpîn pe sine, zîmbet **made in U.S.A.**, parcă răspunzîndu-i „mă simt foarte bine acolo unde am eu chef să fiu şi mă doare fix în cot unde mă aflu acum".

— Rătăciţi ? Nici vorbă. Sîntem în drum spre Delhi. Dumneaei este domnişoara Scott. iar dumnealui — domnul Felie. Pe mine mă cheamă Indiana Jones.

Chattar Lal rămase cu gura căscată.

— **Doctorul** Jones ? Eminentul arheolog ?

Willie îl zeflemisi, dar fără ranchiună :

— La prima vedere nimeni n-ar crede, nu-i aşa ?

Chattar Lal însă, trecînd cu vederea remarca ei răutăcioasă, continuă :

— Îmi aduc aminte că am auzit pomenindu-se de dumneavoastră pe cînd eram student la Oxford.

Eu mă numesc Chattar Lal și sînt primul-ministru al înălțimii sale maharajahul din Pankot.

Făcu o reverență plină de respect în fața lor.

— Fiți bineveniți la Palatul Pankot.

Îi conduse prin holul central, apoi prin alte săli împodobite cu nenumărate coloane de marmură. Și li se dezvăluiră privirii încăperi de o neasemuită frumusețe, încrustate cu oglinzi și pietre semiprețioase, înnobilate cu fîntîni de albastru și tapiserii nespus de măiestre.

Willie admira toate acele comori, amuțită de uimire. Cînd străbătură primul coridor, zăriră portretele prinților de Pankot, atîrnate pe pereți, în ordine cronologică. Chipuri care trădau firi desfrînate sau nobile, răutăcioase sau insipide, îmbătrînite sau neatinse de timp.

În timp ce treceau pe lîngă unul dintre portrete, Willie îi șopti lui Feliuță :

— Ce-ar fi să dai peste unul dintr-ăsta noaptea, pe vreo alee pustie ? Și încă ăsta e destul de arătos. Eu de pildă, m-aș mărita cu un astfel de prinț. Mda... prințesa Willie...

În fața lor cu cîțiva pași, Chattar Lal îl iscodea pe Indy, pe un ton care vădea în aceeași măsură și curiozitate și îndoială.

— Întîmplarea aceea cu avionul care s-a prăbușit și... călătoria dumneavoastră aici... Pare aproape de necrezut...

Willie prinse din zbor cuvintele lui.

— Păi să fi fost dumneavoastră acolo !... se băgă și ea în vorbă.

Indy părea preocupat de ceva.

— I-am rămîne foarte recunoscători maharajahului dacă am putea poposi aici în noaptea asta. Iar mîine dimineață am porni iarăși la drum.

Mda, imediat avea să facă el o inspecție amănunțită a palatului, fără să bage nimeni de seamă.

— Eu nu sînt decît prea umilul său servitor, rosti Chattar Lal, înclinîndu-și capul, respectuos. Însă de obicei maharajahul îmi ascultă sfatul...

— Asta-i el ? se interesă Willie.

Ajunseseră în dreptul ultimului portret. Willie se postase în fața lui și privea cu mare dezamăgire prințul Rajput, care părea grozav de corpolent și îmbătrînit.

— Nu prea e ceea ce numim noi... un bărbat în floarea tinereții.

— A, nu... o liniști Chattar Lal. Este Shafi Singh, răposatul tată al maharajahului nostru de azi.

— Aha, așa mai zic și eu, se lumină Willie a speranță. Poate că maharajahul actual este puțintel mai... tînăr ? Și mai slăbuț ?...

Două slujnice își făcură apariția pe o ușă laterală și se înclinară în fața străinilor.

Chattar Lal răspunse la întrebările lui Willie doar încuviințînd din cap. Apoi îi spuse :

— Acum o să fiți condusă în camera dumneavoastră. Vi se vor aduce schimburi curate. Iar deseară veți lua cina cu Înălțimea Sa.

— Cina ? ! sări Willie, plină de încîntare. O să cinez cu un prinț ? Păi, oameni buni, gata, a dat norocul peste mine...

Însă în clipa aceea dădu cu ochii de o oglindă.

— Vai de mine, cum arăt ? ! Sfinte Dumnezeule, trebuie să mă aranjez neapărat.

Ca să prinzi un prinț în mreje trebuie să fii perfecțiunea întruchipată. Așa că se grăbi să o urmeze pe una din servitoare.

Chattar Lal se întoarse spre Indiana, cu un zîmbet înghețat pe buze :

— La ora opt, în Pavilionul Plăcerilor, domnule doctor Jones...

Făcură în aceeași vreme reverența de cuviință, care mai de care mai lipsit de entuziasm.

În mijlocul grădinilor lucrate cu mare îngrijire, se înălța o minunată cupolă poleită cu aur. Văzduhul exulta de miresme de iasomie, hiacint, coriandru, trandafiri. Lăutele, tamburinele și fluierele păreau că farmecă adîerile înmiresmate ce învolburau tufele lucind în lumina torțelor. Pavilionul Plăcerilor era îmbrăcat tot în purpură.

Înalți dregători și negustori indieni bogați, în haine scumpe, croite în stilul Rajput, se preumblau pe alei, tîrguindu-se cu șiretenie și făgăduindu-și unul altuia mari cîștiguri și favoruri deosebite. Și în mijlocul acestor intrigi de palat, își făcu apariția Indiana Jones însoțit de gardianul său numărul unu — Feliuță.

Indy se îmbrăcase în celebrul lui costum de lucru : jachetă de tweed, lavalieră, ochelari cu rame rotunde. Pantalonii îi fuseseră spălați de slujitorii palatului. Se hotărîse să nu dea jos barba crescută în ultimele trei zile. Voia să pară cît mai necioplit și gata de harță în fața curiosului prim-ministru. În plus, nu avea deloc chef să își închipuie Willie că vrea să o impresioneze.

Și Feliuță se spălase, dar refuzase categoric să își schimbe hainele sau să renunțe la șapcă.

— Ia te uită, Feliuță, începu Indy. Ți-ar plăcea să ai și tu cîndva un palat ca ăsta ?

— Sigur, mărturisi Feliuță.

— Greșești, spuse atunci Indiana. E-adevărat că-i frumos, dar pute de la o poștă a putreziciune. Simți ?

Feliuță adulmecă în văzduh.

— Cred... că da.

Parcă plutea în aer o mireasmă ciudată, dulceagă, de tămîie

— Bravo, băiete ! îl felicită Indy.

Băiatul avusese parte de prea multe nenorociri în viaţă, ca să se lase înşelat de aparenţele fascinante ale unei asemenea bogăţii.

— Arată grozav, nu zic nu. Şi probabil că e destul de interesant să poţi vizita un astfel de loc, dar nu ţi-ar plăcea în ruptul capului să trăieşti într-o colivie aurită...

— Eu vreau trai în America, îl asigură Feliuţă.

— Uite, de pildă, cadranul acela solar, sculptat în fildeş.

Ar fi voit el mult să îl poată lua, ca să îl ducă la universitate (era un exemplar din cele mai vechi, lucrat cu migală, în stilul Tamil), dar nu de asta voia el să îl convingă pe Feliuţă.

— În mod clar, a fost furat dintr-un alt regat, numai pentru a împodobi acest palat cu încă o operă de artă.

Feliuţă încuviinţă din cap.

— Cum facem noi, aşa şi ei — găseşte alte case pentru lucruri, nu ?

Indy îşi drese vocea.

— Nu cred că procedează chiar ca noi, Feliuţă.

Băiatul rămase o clipă descumpănit, însă se reculese îndată, crezînd că a înţeles ce voia Indiana să spună.

— Aha, oamenii ăştia nu ştie să citească, nu ?

— Aşa e, îi dădu Indy dreptate.

Îşi zise că aveau tot timpul să îi explice altă dată.

— Nu ştiu să citească, repetă el.

— Da' eu cred că ei ştie binişor să numere, continuă Feliuţă.

Păi, orice bogat de pe lumea asta trebuie să fie în stare cel puțin să își numere bănetul.

Indy îi zîmbi prietenului său.

— Ai ochi ageri, puștiulică.

Așa că își lăsară amîndoi ochii cei ageri să se minuneze cît poftesc de toate ornamentele de porțelan, de fațadele împodobite cu jad, de stîlpii încrustați.

În vreme ce șleahta de profitori și trepăduși mișuna peste tot, apăru și Chattar Lal. Alături de el se afla un căpitan din cavaleria britanică, în uniformă militară.

Chattar Lal făcu prezentările.

— Avem marele noroc ca astă-seară să primim o mulțime de **oaspeți neașteptați,** începu primul-ministru. Dumnealui este căpitanul Phillip Blumburtt.

Blumburtt făcu o mică reverență în fața lui Indiana Jones și Feliuță. Era un adevărat gentleman, de vreo șaizeci de ani, mustăcios, chel, și purta patru medalii pe veston.

Indy dădu din cap, în semn de salut.

— Încîntat. Am văzut trupele dumneavoastră sosind pe la apusul soarelui.

— Mda, facem doar o mică inspecție de rutină, explică militarul, politicos.

— Britanicii au atîta grijă de imperiul lor, rosti Chattar Lal, încercînd să pară prietenos.

— Se pare că aveți aici un mic imperiu pentru care merită să vă faceți griji, zîmbi Indy.

În timp ce toți patru se apucară să studieze cu admirație arhitectura palatului, veni și Willie în grădină, pe o potecă lăturalnică. Iar Indiana începu să admire și arhitectura ei, deopotrivă.

Era desăvîrșită. Spălată cu grijă și machiată perfect, îmbrăcată într-un sari de mătase gălbuie,

cu un decolteu în formă de V şi garnisit cu broderii de brocart. În păr îi strălucea o diademă de diamante şi perle ; cercei mari, de aur, îi împodobeau urechile ; un colan superb, bătut în nestemate ce îţi luau ochii, îi acoperea pieptul, iar peste cap îşi pusese un voal de mătase subţire ca firul de păianjen.

Arăta cu totul schimbată.

— Chiar că parcă eşti prinţesă, o complimentă Indy.

De cînd se cunoscuseră, Willie nu îşi amintea să-i fi spus el vreodată ceva drăguţ. Era prima oară cînd i se întîmpla. Aproape că roşi de emoţie.

Blumburtt şi Lal se simţiră datori să îi adreseze cîteva laude, la rîndul lor. După care primul-ministru îi anunţă că masa avea să se servească în curînd, aşa că îi conduse spre sala unde aveau să cineze. Willie tocmai se pregătea să îl urmeze, cînd Indy se apropie de ea şi o sili să rămînă în urmă cu cîţiva paşi.

— Nu lăsa să se vadă că eşti **prea** lacomă, o sfătui el. Pur şi simplu ţi se scurg ochii după toate minunăţiile astea...

— Am impresia că aşa trebuie să fie şi prin rai, mărturisi ea. Gîndeşte-te şi tu : un prinţ adevărat. Cea mai grozavă cucerire de-a mea, pînă acum, a fost un duce oarecare.

Străbătură grădina pînă la pavilion, braţ la braţ. Ochii lui Willie străluceau de fericire ca ai oricărui copil în seara de Crăciun.

Feliuţă îi lăsă să îl depăşească numai cu cîţiva paşi, ca să îi poată admira. Mda, erau frumoşi, potriviţi, credincioşi unul altuia, îndrăgostiţi pînă peste poate. În acele clipe, ei erau părinţii ideali,

iar Feliuță era fiul lor cel iubitor. Stătu un moment pe loc, ca să înalțe o scurtă rugă stelelor sfinte pe care le venera el mai presus de toate — Steaua Fericirii, Steaua Demnității și Steaua Longevității —; cerîndu-le cu umilință să înscrie acel eveniment în Cărțile Cerești, pentru ca, mai tîrziu, să se petreacă din nou, la dorința lui.

Îndată ce termină ruga, dădu fuga și îi ajunse din urmă, mergînd pas cu pas cu ei.

Intrară în sala de mese. Coloane gigantice, de granit, susțineau tavanul pictat stil rococo. Podelele erau acoperite cu lespezi de marmură și ebonită. Candelabre de cristal prindeau scînteierile lumînărilor și le răspîndeau apoi în toate colțurile încăperii. În mijlocul camerei, trona o masă lungă, destul de joasă însă, cu douăzeci de locuri, însemnate prin tot atîtea farfurii și cupe din aur masiv. Gărzi în haine de paradă, lucind de podoabe scumpe, ședeau ca stanele de piatră, de o parte și de alta a intrării. Indy și însoțitorii lui păşiră înăuntru.

Într-un ungher al odăii, tobele și lăutele începură o melodie exotică, în vreme ce o dansatoare în costumație sumară, se unduia plină de rîvnă, în ritmul muzicii. Indiana o privi cu ochi de cunoscător, zîmbind admirativ.

— Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru dansurile tradiționale.

Willie clătină din cap, către dansatoare, mai în glumă, mai în serios, spunînd :

— Ține-o tot așa, fetiță. Că uite unde am ajuns eu din cauza asta...

Îi aruncă lui Jones o uitătură ucigătoare, după care se grăbi să îl ajungă din urmă pe primul-ministru.

— Domnule Lal, făcu ea, pe cel mai amabil ton,

cum îi spuneți dumneavoastră soției maharajahului ?

— Înălțimea Sa nu și-a ales încă o soție, o informă Chattar Lal, cu seriozitate.

Willie se lumină toată de încîntare.

— Așa deci... Ei, probabil că nu a întîlnit femeia potrivită pînă acum...

În vreme ce Willie se avînta într-o scurtă conversație (dar cu multe subînțelesuri) cu primul-ministru, Indiana se apropie de un zid pe lîngă care erau înșirate numeroase statuete de bronz și obiecte de cult. O zeiță de ceramică îi atrase atenția în mod deosebit. O ridică, cercetînd-o atent, în timp ce Blumburtt veni lîngă el.

Cînd dădu cu ochii de mica figurină, căpitanul făcu o strîmbătură politicoasă.

— Încîntătoare. Ce anume reprezintă ?

— Este o Krtya îl înfățișează pe dușmanul celui care o păstrează, și îi dă puteri nemăsurate asupra acestuia.

— Ce de mai idoli au și ăștia, răbufni Blumburtt.

Indiana îi vorbi atunci foarte deschis :

— Voi, englezii, aveți impresia că stăpîniți India. Cu toate astea, vă înșelați amarnic. Aici încă sînt atotputernici zeii lor străvechi.

Avea același sentiment pe care îl încercase și în fața micii statuete ce păzea cărarea spre palat. Acea Krtya îi întărea bănuiala.

Blumburtt se înnegură la față. Indy așeză păpușa la locul ei. Tocmai atunci, dădu buzna Willie, fremătînd toată de emoția celor aflate de la primul-ministru.

— Știi. maharajahul ăsta pur și simplu înoată în bani.

Roși, stînjenită.

— La urma urmei, poate că n-a fost chiar așa rea ideea de a veni aici.

Blumburtt ridică o sprînceană spre ea, privind-o dezaprobator. Indy însă abia zîmbi.

O tobă durui asurzitor, de pe podiumul muzicanților.

— Cred că asta-i invitația la masă, zise căpitanul Blumburtt, răsuflînd ușurat.

— În sfîrșit, exclamă Willie.

Blumburtt se grăbi vizibil să se depărteze de acei oameni cu maniere dubioase.

Indiana însă, o luă pe Willie de brat și o conduse spre masă.

În timp ce toba duruia întruna, oaspeții își luau în primire fiecare locul cuvenit, pe perne puse direct pe podele, împrejurul mesei scunde. Numai în capul mesei nu șezu nimeni. Lui Indiana i se rezervase tacîmul din partea dreaptă a locului încă gol. Lîngă arheolog stătea căpitanul Blumburtt. Willie și Feliuță fuseseră așezați pe partea cealaltă, adică la stînga maharajahului.

Chattar Lal se îndreptă spre colțul încăperii, prin spatele lui Willie, bătu din palme de două ori și anunță, mai întîi în hindi, apoi în limba engleză:

— Înălțimea Sa, Marele Păzitor al Tradiției Rajput, Maharajahul de Pankot, Zalim Singh.

Toți își întoarseră privirea spre două uși din argint masiv, sculptate cu migală, încă închise. Dintr-odată, porțile se dădură în lături. Maharajahul Zalim Singh trecu pragul. Toți cei de față înclinară capul, plini de respect.

Indy, o zări pe Willie aruncînd priviri furișe, așa cum ședea, închinîndu-se cu supușenie. Și astfel văzu cum pur și simplu rămîne cu gura căscată. Atunci se uită și el la suveranul care abia intrase. Zalim Singh nu avea decît treisprezece ani.

— Asta-i maharajahul ? se minună Willie. Copilaşul ăsta ?

Niciodată nu se putuse citi o mai mare dezamăgire pe chipul vreunui om de pe pămînt.

— Poate că totuşi îi plac femeile mai în vîrstă decît el, o încurajă Indy.

Zalim Singh se îndreptă spre capul mesei. Purta un veşmînt lung, de brocart ţesut cu fir de aur şi argint, ticsit cu diamante, rubine, smaralde şi perle. Şi turbanul îi era la fel de garnisit, iar în creştet avea un soi de diademă ce închipuia o fîntînă arteziană, tot din nestemate. Mai avea şi cercei mari, precum şi inele pe fiecare deget de la mîini şi de la picioare. Chipul său vădea acea delicată frumuseţe adolescentină : fără riduri, fără pic de tuleiţe. Pielea era încă uşor puhavă —, urmă a copilăriei sale abia trecute, cînd probabil că fusese destul de grăsuţ. De fapt, avea o faţă foarte feminină. Şi foarte plăcută, în acelaşi timp.

Privi cu demnitate toată acea mulţime... pînă ce dădu cu ochii de Feliuţă. Care nu lăsase nici o clipă capul în piept.

Pentru că pur şi simplu stătea proţăpit pe locul lui, cu şapca de baseball pe cap, mestecînd cu voioşie gumă, fulgerîndu-l cu privirea pe acel băiat îngropat în atîtea pietre scumpe, care credea că era cine ştie ce mare sculă.

Da, erau duşmani declaraţi. Instinctiv.

Indy îi aruncă lui Feliuţă o ocheadă cu tîlc, peste masă, şi atunci, cu toate că Feliuţă nu avea nici un chef să facă asta, trebui să se încline şi el. Dar de dragul lui Indy, îşi zise el indispus, nu din pricina acelui puşti trufaş.

În cele din urmă, maharajahul şezu pe perna lui ţesută cu fir de aur. La un semn al său, se aşe-

zară și oaspeții, instalîndu-se confortabil pe pernele proprii.

Indy îi zîmbi lui Willie cu compătimire, căci visele ei de domnie se spulberaseră.

— Ei, lasă, fruntea sus, o consolă el. L-ai pierdut pe prinț, dar tocmai vine mîncarea...

Era într-adevăr cel mai nimerit lucru pentru ea, în acele clipe. Păru că se trezește din amărăciunea care o cuprinsese și se mai învioră.

— În viața mea n-am fost mai flămîndă ca acum, mărturisi ea.

Apărură și slujitorii purtînd platouri de argint, pe care abureau bunătățile. Willie închise ochii pentru cîteva clipe, savurînd astfel aromele care îi îmbiau nările. Cînd se uită iarăși înaintea ei, zări și primul fel de mîncare : o femelă mistreț friptă, întreagă, cu săgețile încă înfipte în spinare și cu burta grozav de umflată. Alături de ea, se aflau fetuși subțiratici de mistreț, înfipți în frigărui, și înșirați peste un rînd de pui de mistreț, fripți și ei, sugînd încă mamelele bine coapte ale mamei lor.

Willie se strîmbă, dezgustată și uluită.

— Sfinte Dumnezeule, te umple de groază, așa-i ?

Indiana încruntă din sprîncene. I se părea cel puțin ciudat. Hindușii nu mănîncă deloc carne. Îl privi pe Blumburtt, care era la fel de surprins. Willie rămăsese cu ochii la platou.

Tînărul maharajah se aplecă spre Chattar Lal, și îi șopti ceva. Primul-ministru încuviință din cap, apoi li se adresă străinilor :

— Înălțimea sa voiește să vă transmit că sînteți bineveniți. Mai ales renumitul doctor Jones, din America.

Indy înclină ușor fruntea, în direcția prințului.

— Noi sîntem onorați că ne aflăm aici.

O maimuțică domesticită sări drept pe umărul lui Feliuță, fură de pe masă o floare și începu să trăncănească pe limba ei, plină de veselie. Feliuță chicotea plin de încîntare. Maimuța îi luă șapca. El o trase îndărăt. Își strînseră mîinile prietenește, își spuseră unul altuia secrete, se jucară cu petale, ca doi frați foarte apropiați sufletește, care se distrează în familie.

Willie nu mai reușea să își ia ochii de la femela mistreț, care zăcea în fața ei întinsă pe proprii săi pui.

Indiana începu o discuție oarecare cu Chattar Lal.

— Am o întrebare, domnule prim-ministru. Am studiat cîteva dintre operele de artă ale maharajahului....

— O colecție minunată de piese foarte vechi, nu credeți ?

— Nu sînt sigur că piesele acestea sînt chiar atît de vechi. Unele dintre ele au fost sculptate de curînd, așa mi se pare mie. Și seamănă destul de mult la înfățișare cu zeița Kali, cea închipuită de secta Thuggee... *

Cînd rosti cuvîntul **Thuggee,** toți cei de față tăcură. Ca și cum ar fi încălcat o lege tabu sau ca și cum ar fi comis o greșeală de neiertat, toți indienii îl priviră țintă pe Indiana Jones.

Chattar Lal se strădui să se poarte cuviincios, deși modul în care vorbi era foarte distant :

— Așa ceva este imposibil, doctore Jones.

— Aăăă... Dar eu îmi amintesc chiar că în această provincie, poate chiar în zona asta, se afla

*) Organizație de tîlhari și asasini, care recurgeau la practici religioase deosebit de crude, întemeiate pe sacrificii umane (n. tr.).

unul dintre puternicele centre de activitate ale acestor thugi...

Parcă ar fi aruncat o bombă în mijlocul mesei. Din reacția spontană pe care o stîrnise, arheologul pricepu că era mai bine să continue.

Blumburtt intră și el în discuție.

— Aaa, thugii... Ce brute de neimaginat !... Îi hăituiau pe toți călătorii străini. Și dacă stau și mă gîndesc eu bine, aveți dreptate, chiar în provincia asta operau. Dar i-a dat gata un ofițer britanic activ, un maior...

— Sleeman, interveni Indiana. Maiorul William Sleeman.

— Da, ăsta-i numele, îl încredință Blumburtt.

— De fapt, s-a infiltrat în organizație, i-a aflat mișcările și a arestat toți conducătorii, urmă Indy. Cred că prin anul 1830. Curajos bărbat...

— Aveți un minunat dar de a vă reaminti fapte din trecut, grăi Chattar Lal, cu interes sporit.

— Asta mi-e meseria, întări Indiana.

— Doctore Jones, continuă primul-ministru, doar știți foarte bine că acest cult thuggee a încetat de aproape un secol.

Blumburtt îl susținu :

— Bineînțeles. Secta asta, thugge, era o grozăvenie. O venera pe zeița Kali și îi închinau sacrificii umane. Dar armata britanică i-a potolit cu mare dibăcie...

La masă se aduse al doilea fel de mîncare : șarpe boa constrictor fiert, cu garnitură de termite prăjite. Unul dintre slujitorii care serveau despică pîntecele uriașei reptile, dînd la iveală un momam de pui de țipar vii, care prinseră să colcăie pe platou.

Willie se făcu albă ca varul.

Negustorul de lîngă ea însă, chicoti plin de bucurie :

— Mmm ! Şarpe cu surprize...

— Care naiba o fi surpriza aia ? murmură Willie pierită.

Oricum i se cam tăiase pofta de mîncare.

Indiana îl încolţea în continuare pe Chattar Lal :

— Presupun că povestirile despre Thuggee nu s-au stins odată cu ei. Mai ales atunci cînd existau şi motive întemeiate ca să fie păstrate.

— **Nu mai circulă** nici o astfel de istorie, în timpurile noastre.

Primul-ministru încerca din răsputeri să pară neştiutor.

— Ei, asta chiar nu aflasem, clătină Indy din cap, foarte mulţumit. Noi tocmai venim dintr-un sătuc, unde ţăranii ne-au asigurat că Palatul Pankot îşi redobîndeşte străvechea faimă, din pricina unui spirit diavolesc care îl bîntuie.

— Basmele astea se zămislesc din frică şi prea multă imaginaţie, mîrîi Lal, posac.

— ...Şi cînd am ajuns în apropierea palatului, urmă Indiana Jones, am găsit un mic chivot. În care se afla o statuetă a zeiţei Kali. Zeiţa morţii, distrugerii şi haosului.

Zalim Singh şi primul său ministru schimbară repede o privire cu tîlc. Indiana băgă de seamă imediat. Chattar Lal stătu o clipă pe gînduri, înainte de a răspunde :

— A, da... Acolo ne jucam noi cînd eram mici, Tatăl meu îmi spunea tot timpul să nu cumva să o las pe Kali să îmi răpească pe Atman — sufletul, cum îi spuneţi dumneavoastră. Însă nu îmi aduc aminte de nici un rău care să se fi abătut asupra

mea. Nu îmi amintesc decît de marele har de a fi fost atît de tînăr atunci. Şi de dragostea nespusă pe care o nutream pentru familia mea şi animalele preferate. Nu, doctore Jones, nu sînt decît simple zvonuri. Izvorîte din teamă şi închipuirea omenească. După cîte înţeleg eu, o să îl puneţi pe gînduri pe căpitanul Blumburtt.

Chipul demnitarului părea lipsit de orice expresie. Ca o mască.

— Nu, nici vorbă, domnule prim-ministru, îl asigură vesel Blumburtt. Atîta doar că subiectul mă interesează.

Feliuţă se întoarse la maimuţica lui şi începură iar să se joace. Nu îi plăcea de fel discuţia aceea despre tot soiul de grozăvii. Spera din tot sufletul ca Huan Tien, Zeul Suprem al Cerurilor Întunecate, să aibă în grijă cele ce se petreceau la palat.

Dar dacă acea conversaţie nu o afecta prea tare pe Willie — în afară numai de partea aceea cu sacrificiile umane — în schimb mîncarea de pe masă o adusese în pragul nebuniei. Şi tocmai pe cînd se întreba ea ce ar fi dacă s-ar apuca să mănînce o floare, sosi un slujitor, care se aplecă peste umărul ei şi îi puse în farfurie un cărăbuş negru, lung de vreo palmă, bine rumenit.

Suspină resemnată cînd negustorul cel gras, de la dreapta ei, luă o gînganie din aceea, strălucitoare, uriaşă, grotească, şi o rupse în două. După care prinse să sugă sucul dinăuntrul insectei, clefăind cu mare satisfacţie.

Willie se albi şi mai tare la faţă. Începură să îi joace prin faţa ochilor numai luminiţe colorate.

Neguţătorul o privi atunci bănuitor :

— Dar de ce nu mîncaţi ?

Femeia zîmbi, sfîrşită, răspunzîndu-i :

— Eu... ăăă... am mîncat niște larve grăsane la prînz. Pe săturate.

Întotdeauna cînd iei masa cu un maharajah trebuie să fii deosebit de politicos.

În vremea asta, conversația aceea neplăcută pentru gazde continua.

— Știți, — tocmai zicea Indiana Jones — sătenii mai spuneau că spiritul de la Palatul Pankot a luat ceva anume de la ei...

— Doctore Jones, îl întrerupse Chattar Lal, cu vocea sugrumată de mînie. În țara noastră există obiceiul ca oaspeții să nu-și insulte gazdele.

— Iertați-mă, se scuză Indiana. Am crezut că discutăm doar așa, despre povești...

Vorbea pe același ton nevinovat, ca și cum ar fi purtat o discuție oarecare, însă aluziile sale erau evidente pentru cei care se simțeau nu tocmai curați la cuget.

— Și ce anume pretindeau indivizii aceia că li s-a furat ? întrebă Blumburtt, cu interes profesional.

Deci, avusese loc o hoție. Asta era cu totul altceva. Era un fapt care ținea direct de competența lui.

— O piatră sfîntă, rosti răspicat Indiana.

— Ha ? ! răbufni primul-ministru, triumfător. Vezi bine, căpitane — „o piatră sfîntă" !...

Izbucniră toți în hohote de rîs. Cam forțate.

Willie nu reușea deloc să își concentreze atenția într-altă parte decît la masa încărcată cu platouri pline de ciudățenii și la invitații care rupeau acele gîngănii monstruoase, și le sorbeau sucul cu mare sîrg. Se aplecă spre Feliuță, care tocmai o învăța pe maimuțică să citească inscripția de pe șapca de baseball.

— Dă-mi mie scufia aia, îl rugă Willie, în șoaptă.

— De ce ? făcu el bănuitor.

— Ca să-mi ușurez stomacul.

Un servitor se apropie de ea, pentru a-i asculta poruncile. Willie îi zîmbi cît mai frumos îi stătu în puteri. Dar simțea că nu mai este decît un manechin fără de viață.

— Ascultă, nu cumva aveți pe-aici, ăăă... ceva simplu — o supă, mă rog, ceva în genul ăsta ?...

Slujitorul se înclină respectuos. plecă și apoi se întoarse cu un castron acoperit. Îl puse cu grijă în fața ei, apoi dădu la o parte șervetul. Într-adevăr, îi adusese supă. Probabil de pasăre, după miros. Și cu o mulțime de ochi de cine știe ce vietate plutind prin ea într-o mare veselie.

Negustorul dădu din cap înțelegător, observînd minunata alegere pe care o făcuse Willie.

— Arată grozav, o asigură el, pofticios.

Pe obrajii sărmanei Willie începură să curgă șiroaie de lacrimi.

Indiana îl tot încolțea pe Chattar Lal.

— La început și mie mi s-a părut cam aiurită toată povestea asta. După care am făcut legătura dintre această piatră sfîntă a satului și străvechea legendă a Pietrei Sankara.

Chattar Lal abia își mai stăpînea furia.

— Doctore Jones. toți sîntem înclinați să plecăm urechea la zvonuri stîrnite de răutatea omenească. Mi se pare mie că dumneata. de pildă. ai fost acuzat în Honduras că ai fi mai degrabă un fel de profanator de morminte decît arheolog profesionist.

Indy înălță din umeri. nedumerit.

— Au cam exagerat ziarele...

— Și nu-i adevărat că Sultanul Madagascaru-

lui v-a amenințat că vă taie capul dacă mai călcați vreodată în țara lui ? insistă Chattar Lal.

— Indy însă își aducea bine aminte de întîmplarea cu sultanul respectiv.

— Nu era vorba despre capul meu, murmură el.

— Atunci probabil despre **mîinile** dumitale..:

Dar lucirea șireată din ochii primului-ministru dovedea clar că acesta știa prea bine ce anume parte a corpului arheologului fusese amenințată cu tăierea din rădăcină.

— Nu, nici despre mîini..., zise Indy, cam stingherit. A fost la mijloc doar... o neînțelegere, din partea mea...

— Da, doctore Jones. Exact aceeași situație ca și aici, zîmbi Lal. O simplă neînțelegere...

Maharajahul tuși deodată și, pentru întîia dată, grăi și el :

— Am auzit acele grozave istorisiri despre diavolescul cult Thuggee...

La vorbele lui, mesenii amuțiră cu toții, de parcă ar fi fost teribil de uimiți că tînărul prinț își dă cu părerea în vreo privință anume.

— Atunci însă am crezut că sînt doar basme pentru înspăimîntat copiii neascultători, continuă el. Dar mai tîrziu am aflat că acești Thuggee au existat într-adevăr cîndva, iar practicile lor erau de o cruzime de neînchipuit.

Îl privi tăios pe Indiana Jones.

— Îmi este rușine de ceea ce s-a petrecut aici, cu atît de mulți ani în urmă. Noi păstrăm aceste obiecte de cult — păpușile și idolii — doar pentru a ne aminti mereu de aceste grozăvii, care nu trebuie să se mai întîmple niciodată în regatul meu.

Cînd rosti ultimele cuvinte, glasul lui sună

foarte hotărît. O bură subțire de sudoare îi acoperea buza de sus.

În cameră se lăsase o tăcere apăsătoare.

— V-am ofensat, spuse Indiana Jones într-un tîrziu. Și îmi pare nespus de rău.

În încăpere păru că se reîntoarce un suflu înfiorător. Slujitorii luară platourile cu mîncare rece și aduseră altele. Începură iarăși să vorbească între ei. Indy era cam nedumerit. Avea impresia că înțelege și nu prea ceea ce se petrece în acel loc straniu.

— Ah, suspină mulțumit negustorul cel obez, de la dreapta lui Willie. Iată și desertul !...

Maimuțica lui Feliuță trase un țipăt ascuțit și o tuli pe o fereastră larg deschisă. Willie închise ochii. Nu, nu avea să se uite deloc. Ar fi fost peste puterile ei să mai îndure vreo privelişte asemănătoare celor de dinainte. Nu ar mai fi rezistat. Auzi însă tacîmurile de argint zăngănind și mesenii înfruptîndu-se. În cele din urmă, biruită de curiozitate și cu inima împăcată, deschise ochii.

O greşeală de neiertat. Pentru că observă, într-o fracțiune de secundă, o imagine încă și mai fioroasă decît cele de dinainte.

Pe masă tronau platouri întregi, pline cu capete de maimuță.

Creștetele fuseseră tăiate cu grijă, apoi lăsate la locul lor, ca niște capace, pe capetele înspăimîntătoare la vedere. Fiecare platou era așezat pe un mic piedestal, aproape acoperit de părul lung, alb, ce atîrna de pe micile scalpuri ale animalelor ucise.

Feliuță încremeni de spaimă. Pînă și Indy și căpitanul Blumburtt părură cam stînjeniți. Pentru cîteva momente își cam pierduseră stăpînirea de sine.

Willie privea ca în transă, dincolo de hotarele disperării, cum maharajahul și oaspeții lui înlătură crestetele decupate și încep să savureze conținutul, folosindu-se de linguriță de aur.

— Creieri de maimuță la gheață ! exclamă negustorul ce ședea alături de Willie, stăpînindu-și cu greu încîntarea ce îl cuprinsese.

Însă Willie nu mai putu să își stăpînească defel simțămintele. Așa că procedă în cel mai onorabil mod cu putință, avînd în vedere o asemenea situație de necrezut. Pur și simplu leșină.

— Cam bizar meniul de astăzi, nu credeți ? îl întrebă căpitanul Blumburtt pe Indiana Jones, cînd părăsiră pavilionul și străbăteau grădina palatului.

Feliuță mergea alături de ei. Sute de lampioane luminau la ora aceea tihnită, de după cină. Aromele înălțate de narghilele se împleteau cu miresmele naturale ale plantelor parcului.

— Chiar dacă ar fi încercat numai să ne sperie pe noi... Dar un adevărat hindus, devotat credinței sale, nu gustă carne niciodată..., zise și Indiana Jones, gînditor. Indivizii ăștia te cam pun pe gînduri...

— Aăăă, eu unul nu prea cred că au încercat să ne sperie, spuse Blumburtt, cam țîfnos.

Indy îl privi descumpănit.

— Poate că aveți dreptate.

— Ei, gata. Eu trebuie s-o iau din loc. Mă duc să mă ocup de odihna soldaților și ce mai e de făcut. Mi-a părut foarte bine că v-am cunoscut, doctore Jones.

— La fel, căpitane.

Își mai strînseră o dată mîinile. Apoi Blumburtt se depărtă.

Indy se uită către Feliuță.

— Hai să vedem de ce mai putem face rost la ora asta.

Se îndreptară spre bucătărie. Indy credea cu sfinţenie că, dacă voieşti să afli toate tainele unei anumite case, atunci trebuie să stai neapărat de vorbă cu servitorii.

Iar acolo se aflau vreo douăzeci de fiinţe care trudeau curăţînd rămăşiţele ospăţului, spălînd vasele şi punînd toate la locul lor. Indy îi adresă cîteva cuvinte celui ce părea a fi bucătarul, însă acesta nu scoase un cuvînt. Atunci arheologul încercă să îl abordeze în mai multe dialecte. Nici un răspuns. Indiana Jones însă nu disperă. Se duse şi la alţi servitori. Dar obţinu acelaşi rezultat.

Atunci observă într-un colţ un vas plin cu fructe. Îl luă şi întrebă iarăşi dacă poate mînca vreuna. Nimeni nu păru că îi dă nici o importanţă.

— Vezi bine, Feliuţă : este tocmai cum spun eu întotdeauna. Dacă vrei să afli cum merg treburile într-o casă, nu ai decît să întrebi pe cei care au habar.

Feliuţă căscă atunci cu mare poftă.

Iar Indiana îi urmă exemplul.

O tînără de prin preajmă părea că îi aruncă ocheade pe furiş — sau cel puţin aşa avea Indy impresia — însă un bărbat mai vîrstnic o alungă îndată din cameră. Femeia plecă, unduindu-şi şoldurile cu mare pricepere, lucru pe care Indy îl admiră cu jind şi cu împunsături într-o sensibilă parte a trupului său, dornic în ultima vreme să facă neapărat cunoştinţă cu o anumită doamnă care abia îl aştepta.

Privi către servitorii posaci, care mişunau de colo-colo, apoi către platoul cu fructe, apoi la Feliuţă, care moţăia de-a-n picioarelea. Şi hotărî pe loc că toţi aveau mare nevoie să se odihnească.

Cinci minute mai tîrziu, străbăteau coridorul răcoros dinspre dormitorul unde aveau să petreacă acea noapte. Feliuţă ducea o farfurie acoperită şi căsca la fiecare pas, cu mare sîrguinţă.

Indy îl bătu uşurel pe creştet, îi luă platoul din mînă, şi se opri în pragul camerei lor.

— Aăă... Cred că ar fi bine să mă duc să văd ce face Willie, îi zise el băiatului.

— Ar fi cel mai bine, glumi Feliuţă.

Dădu să intre în cameră, în vreme ce Indy o porni mai departe, pe culoar. Feliuţă şopti în urma lui :

— Să spui la mine mai tîrziu ce s-a-ntîmplat...

Indy se opri locului.

— Şterge-o la culcare, îi porunci el.

Feliuţă închise imediat uşa.

Dar după aceea o deschise iarăşi puţin — numai un deget ! — şi îl urmări cîteva momente. Mda, acum trebuia să înceapă marea scenă de dragoste. De altfel, de o importanţă capitală pentru Feliuţă.

Exact ca şi minunatul Babe Ruth, Indy începea numărătoarea inversă, pînă la întemeierea unui cămin. Dacă nu cumva avea să o termine înainte de a începe.

Însă nimic rău nu avea cum să se întîmple. Pentru că Feliuţă era ferm convins că Indy şi Willie erau de fapt legendarii îndrăgostiţi Xian Po şi Ying Tai, coborîţi din ceruri pe pămînt. Eroii din poveste însă muriseră unul în braţele celuilalt, după care Împăratul de Jad îi hărăzise să trăiască de-a pururi în curcubeu, Xian Po devenind astfel culoarea roşie, iar Ying Tai — albastrul. Şi nu erau oare ochii lui Willie de culoarea azurului ? Iar ai lui Indy nu aveau şi ei acea nuanţă uşor stacojie ? În concluzie, de ce nu ar fi ei reîntruparea adevărată a celebru-

lui cuplu, care să îl adopte pe Feliuță așa, precum rodul violet al îmbrățișării lor cerești, din curcubeu?

Dar Feliuță simțea cu toată tăria inimii lui că așa avea să se întîmple.

Căci oare nu chiar ochii lui aveau luciri violete?

Însă acum abia își mai ținea întredeschiși ochișorii lui cu luciri violete, căci aproape îl biruise somnul. Se întrebă dacă nu cumva Willie, precum Marea Umbră, avea puterea de a încețoșa mințile omenești. Dar nu, Feliuță nu trebuia să doarmă nici o clipă. Era necesar să fie martor îndepărtat la prima împerechere a cuplului mitic.

Indy parcurse ultimii pași spre apartamentul lui Willie. Ușa era închisă. Tocmai voia să bată, cînd ușa se deschise singură. Și în prag apăru Willie, încă îmbrăcată în costumația ei princiară și părînd cam tulburată.

— Vai de mine, dar ce surpriză ! se alintă ea.

— Ți-am adus ceva bun, zise Indy cu voce destul de răgușită.

Încerca să pară cît mai duios, deși chipul lui nu prea reușea să intre în rol.

— Nu există vreun lucru pe lumea asta pe care să îl ai tu și pe care să îl vreau eu.

Voia să îl sîcîie doar, dar îndată ce rosti aceste vorbe, își dădu seama și singură că nu era sinceră deloc.

— Mda, ai dreptate, încuviință Indy.

Nu are nici un rost să dai buzna acolo unde nu ești dorit. Se întoarse să plece, scoase un măr de sub șervetul ce acoperea tava și luă o gură din el. Willie auzi imediat crănțănitul.

Se repezi la el, înșfăcă mărul și mușcă îndată, cu poftă. Niciodată nu i se păruseră merele așa de gustoase. Închise ochii, savurînd pe îndelete o pră-

jitură cu fructe, zemoasă și cu un aluat crocant... Ceruri prea milostive !... Cînd deschise ochii, el descoperi tava, ridicînd pe rînd, în fața ei, — banane, portocale, rodii, smochine, struguri.

Wille suspină. Luă cu nădejde tava și intră în cameră. Indy o urmă.

Feliuță zîmbi înțelepțește și plonjă direct în așternut.

Jones ăsta nu era chiar așa de ticălos, la urma urmei, se amăgea singură Willie. Dacă ar fi numai puțintel mai lipsit de trufie... Cu toate astea, el fusese cel care o **ajutase,** iar oamenii **păreau** că au auzit de el, deci probabil că era destul de vestit în meseria aceea a lui, iar acum venise și cu mîncarea asta delicioasă, divină, și pe deasupra trebuia să recunoască faptul că era grozav de frumușel, și cum se aflau la mii și mii de mile de vreun radio sau măcar o mașină, cît de amărîtă...

Își mai îndesă cîțiva struguri în gură și îi zîmbi, amuzată de cum stătea el în pragul ușii, ca un piccolo respectuos.

„Dacă să conduceți mașina cu viteză vă e pe plac,
Dacă soioasele taverne oricînd vă sînt pe plac,
Dacă străvechile romanțe la toți vă sînt pe plac,
Dacă trupurlie degolite încă vă mai plac..."

Își suflecă mînecile și decoji o banană.

„Dacă frumoasa Mae West vă e pe plac
Ori chiar și eu, goluță, de-acum o să vă plac,
De ce nu ? Doar nimeni nu v-o veni de hac..."

Indiana îi surîse și el. Săraca fată, ce doritoare de amor e !... În mod clar, îl dorea din tot sufletul. În fond, de ce nu ? El unul nu avea să își facă prea multe procese de conștiință. Ea căpătase ceea ce

voia (prin grija lui), așa că el nu se gîndea sub nici o formă să refuze o mică aventură de o noapte. Înaintă cîțiva pași.

— Ești un tip simpatic, rosti ea cu voce dulce. Ai putea chiar să fii sclavul meu aici, la palat.

Adevărul era că ea arăta tot mai bine, din zi în zi. Ba chiar îl făcea să își reamintească acel fior aproape uitat, cînd stătea și o privea.

— Purtați bijuteriile și în așternut, prințesă ?

— Mda, atît și nimic altceva, îl stîrni ea. Te uimește cumva lucrul ăsta ?

Păi atunci, totul piere ca un fum...

— Nu.

O porni spre ea.

— Nimic nu mă uimește. Eu sînt un om de știință.

Luă un măr de pe platoul pe care pusese Willie stăpînire și mușcă o dată, cu poftă.

— Așa deci, zise ea. Și, ca om de știință, îți dai silința să faci o mulțime de cercetări, nu ?

— Întotdeauna, insinuă el:

— Aha. Te referi la faptul că vrei să afli mai întîi cu ce cremă de noapte îmi dau eu pe față, în ce poziție îmi place să dorm, cum arăt cînd mă trezesc dimineața, buimacă de somn...

Mda, destul de excitant, gîndi ea. Spera să dea și el mai repede un semn de interes.

Indy încuviință din cap, ca și cum i-ar fi auzit gîndurile.

— ... Obiceiuri de împerechere...

— Ritualuri în arta amorului.

— Practicile sexuale primitive.

— Deci ești o autoritate în materia asta, concluzionă ea, deznodîndu-i cravata.

Adevărul era că el arăta bine totdeauna.

— Am şi eu nişte ani de vechime în asemenea activităţi, recunoscu el.

Da, dragoste la tropice.

Se sărutară. Îndelung, pasionat, controlîndu-şi fiecare gest, însă înfierbîntîndu-se de îndată.

Făcură o scurtă pauză, să îşi mai tragă sufletul.

— Nu te condamn defel că ai fost supărat pe mine, spuse ea, gata să îşi ceară scuze. Ştiu şi eu că uneori sînt o adevărată pacoste.

— Am avut eu parte de altele şi mai rele, replică el, încercînd să se poarte ca un gentleman.

— Da, dar niciodată n-o să mai ai parte de ceva mai bun, îi promise ea.

— Mă rog, asta nu mai ştiu, rosti el cu un zîmbet superior, pornind spre uşă, să plece. Ca orice om de ştiinţă care se respectă, nu îmi place în nici un caz să deteriorez subiectul experimentelor mele. Dar mîine dimineaţă, o să îţi aduc la cunoştinţă concluziile mele competente.

Experiment ? ! îşi zise ea, făcîndu-se albă ca varul. Auzi, de parcă eu aş fi un nenorocit de şobolan sau mai ştiu eu ce, pe care face el experienţe !...

— Ceee ? ! scrîşni ea, înfuriată.

Amanta lui ar fi putut deveni, cu plăcere. Dar cucerirea lui, de care să dispună cum vrea — **niciodată !**

— Ce-ţi închipui tu, netrebnic înfumurat ! Nu sînt chiar aşa uşor de păcălit !

— Nici eu, replică el, mai întîi mirat de răbufnirea ei, apoi chiar supărat. Vezi tu, Willie, cusurul cel mai mare e că prea eşti obişnuită să faci mereu după cum te taie pe tine capul.

O porni mai departe, spre dormitorul lui.

— **Eşti prea mîndru ca să recunoşti că eşti mort după mine, doctore Jones.**

Da, da, de fapt **asta era marea lui problemă** : era nevoit să fie mereu în gardă, iar faptul că era atît de nebunește îndrăgostit de ea, îl făcea să se simtă prea vulnerabil, prea la îndemîna ei. La mila ei! Păi, ea una, era dispusă să îi fie milă de el, dacă s-ar fi purtat și el mai tandru, ca orice iubit înflăcărat.

— Willie, dacă mă dorești, știi unde să mă găsești, o anunță el.

Ședea acum în pragul camerei sale, încercînd să pară netulburat. Mda, avea să vină **ea**, cît de curînd.

— Cinci minute, prezise ea. În cinci minute o să te întorci aici.

O dorea mult mai mult decît voia el să recunoască. Nu avea să reziste el prea mult în halul acela, sărmanul...

Indy se prefăcu atunci că îi e grozav de somn și trase un căscat demonstrativ.

— Iubito, în cinci minute o să fiu **adormit.**

Închise ușa în urma lui.

— Cinci minute îți dau, repetă ea. Știi tu prea bine, ca și mine de altfel.

Indy deschise ușa încetișor și se uită cu coada ochiului, să vadă ce face ea, apoi o închise la loc. Willie trînti ușa de la camera ei, îndată ce pronunță ultimul cuvînt.

Indy rămase cu spatele rezemat de ușă. Nici urmă de pași afară, pe coridor. Nici o scuză, cît de mică. Ei, păi atunci, ducă-se la naiba toate astea... Se îndreptă spre pat și șezu pe margine. Buimac. Și pe bună dreptate.

Willie se depărtă de ușă și se așeză pe pat. Apoi se întinse pe salteaua joasă murmurînd întruna, grozav de necăjită. O să se întoarcă. Nu se dovedea el tot timpul cu capul pe umeri, dar era bărbat.

Iar ea era femeie. Şi ce femeie !... Luă ceasul de lîngă pat şi se uită la el.

— Cinci minute am zis.

Se dezbrăcă de rochie.

Indy îşi scoase jacheta. Aruncă o privire la ceasul aşezat aproape de pat.

— Patru minute şi jumătate, mormăi el.

De-a dreptul ridicol. Da, era o femeie într-adevăr ridicolă, acela era un palat cu totul şi cu totul ridicol, se aflau într-o situaţie nespus de ridicolă, iar el se simţea pur şi simplu... indispus.

Willie se plimba de colo-colo prin apartamentul acela luxos. Stinse lumînările, micşoră flacăra lămpilor, rămase cîteva clipe în faţa oglinzii care o înfăţişa din cap pînă-n picioare şi începu să se dichisească. Din pricina umezelii, părul îi stătea cam zburlit. Oare ăsta să fie motivul ? Şi-ar fi dorit ca individul în cauză să nu fi ieşit chiar atît de repede din cameră (auzi, parcă ea ar fi avut de gînd să-l mănînce..nu alta ? !). Dar nu-i nimic. Se întoarce el.

Indy se privea în oglinda de la toaleta de lemn. Dar ce mama naibii avea el de nu îi plăcea fiinţei aceleia cum arată ? Nimic, tocmai asta-i buba. Bineînţeles că ea era o femeie frumoasă, fără îndoială, dar ăsta nu era deloc un motiv ca el să se tîrască în genunchi în faţa ei.

Se duse şi îl înveli pe Feliuţă, care dormea pe canapea. Ei, ce minunat e să ai numai doisprezece anişori ! Pe pereţii camerei erau o mulţime de portrete ale prinţilor din Rajput, încălecaţi pe cai ce stăteau ridicaţi pe picioarele de dinapoi. Peisaje şi vederi cu palatul princiar. Tablouri cu dansatoare. Dansatoare... Auzi, dansatoare...

Willie şedea întinsă pe patul ei cît toate zilele, repetînd poziţii care de care mai seducătoare. Din

cînd în cînd, avea să își ridice galeș ochii spre vizitatorul ei chinuit de remușcări, care deocamdată nu își făcea apariția decît în mintea ei.

— Vai, doctore Jones...

Sau mai bine :

— Oh, tu ești, Indiana...

Ceasul de lîngă patul ei arăta 10,18.

Indy ședea tolănit pe pat, cu ochii în tavan. Ei, acum cum naiba avea să mai doarmă el ? Dar ce credea femeia asta, că era făcut din oțel ? Ce bărbat de pe lumea asta mare mai rezista la o astfel de tortură ?...

Ceasul de lîngă patul lui arăta 10,21.

Willie înșfăcă deșteptătorul, îl duse la ureche, îl scutură apoi zdravăn, să fie sigură că funcționează cum trebuie. Tic, tac, tic, tac... Începu să bată cu degetele în tăblia patului, nervoasă. Oare farmecele ei au început să pălească ? Și-a pierdut prospețimea ? Atunci cum de nu venea monstrul acela să zgîrie ușa ca un cîine turbat ? Cum naiba de nu...

Indy voia din tot sufletul să sară în picioare chiar atunci, dar mintea lui refuza să accepte așa ceva. Ceasul ticăia în neștire alături de el. Putea să aștepte la nesfîrșit : arheologia îl învățase de multă vreme lecția așteptării. Mai devreme sau mai tîrziu, ea avea să își piardă răbdarea, să cedeze, să vină și să dea tîrcoale ușii lui, apoi să intre buzna. Spera să vină acel moment cît mai repede, însă.

Se uită spre ușă.

— Willie...

Zîmbi. Ușa rămase tot închisă. Încercă să rostească pe un alt ton :

— A, Willie ? !...

Nu, nu era bine. Atunci făcu pe netulburatul :

— Willie. Bună, ce mai faci ?...

Ușa rămase închisă în continuare. Feliuță dormea neîntors.

În camera ei, Willie repeta diverse alte poze și alte modalități de întîmpinare a adversarului.

— Jones. Doctore Jones. A, Indiana, ce faci ? !..

Ceasul lui Indiana arăta 10,35. Atunci el dădu cu bietul deșteptător sîrguincios de podea și începu să se plimbe ca un leu în cușcă.

Willie se lăsă să alunece lîngă piciorul patului, pe cuvertura de satin, cu mîinile în șold. Trase și capătul așternutului pe podele.

Indy se tîrșîia de colo-colo, prin fața șirului de portrete cu prinți, cai ridicați pe picioarele dindărăt și dansatoare. Da, și dansatoare.

Willie mergea agale prin fața tablourilor din camera ei, murmurînd :

— Auzi, activități nocturne ? ! Vax ! Practici sexuale primitive ? ! „Te anunț eu mîine dimineață..."

Indy se apucă și el să bombăne, în vreme ce își continua promenada silită.

— Sclav la palat, auzi ? !... **Eu** sînt un netrebnic înfumurat ! „Îți dau cinci minute !"

Willie se opri din preumblare. Se uită în oglindă. Năucită. mîniată. uluită.

— Nu-mi vine să cred : **ăsta chiar nu vine ? !**

Indy se opri din preumblare și rămase privind în gol.

— Nu-mi vine să cred : **femeia asta chiar nu vine.** Și iarăși nu-mi vine să cred : **nici eu nu mă duc ? !...**

Din spatele zidului cu picturi apăru un indian îmbrăcat în haine închise la culoare. Păși neauzit și aruncă o frînghie pe după gîtul lui Indiana.

Jones reuși să prindă șireangul între cîteva degete, dar chiar și așa, își dădu seama că laringele avea să îi fie strivit în numai cîteva secunde. Gîfîind disperat după aer, căzu în genunchi. Ochii îi ieșiră din orbite, holbîndu-se la craniile fragile, rînjind atîrnate de capetele funiei pe care o strîngeau mîinile ucigașului. Cu ultimele puteri, odată cu ultima gură de aer pe care o mai păstrau plămînii lui, Indiana se aruncă înainte, dintr-o singură mișcare. Asasinul se prăvăli pe podele, peste spinarea lui Indy.

Celălalt scoase un pumnal, dar Indiana îl lovi în cap cu o vază. Cuțitul căzu zăngănind pe podele. Feliuță începu atunci să se dezmeticească. Indy auzi o mișcare pe hol și se uită către ușă. În acel moment, gardianul sări din nou la el.

Pe coridor, Willie striga în fața ușii închise a lui Indiana :

— Noaptea asta nu o să o uiți tu niciodată ! Pentru că este noaptea cînd pur și simplu ți-am scăpat printre degete !... Dormi în pace, doctore Jones. Vise plăcute. Puteam să fiu cea mai mare aventură a vieții tale.

Indy se lăsă cu toată greutatea pe spate, peste adversar. Se rostogoliră amîndoi pe pardoseală. Feliuță sări în picioare. În vreme ce Indy se lupta pe podele, Feliuță apucă biciul și îl aruncă spre el. Indy îl prinse.

Îl lovi pe ucigaș peste braț, prinzîndu-l strîns, însă acesta se desfăcu și voi să alerge spre ușă. Indy mai aruncă o dată șfichiul, de data asta prinzîndu-l pe după gît. Indianul se smuci cu putere și atunci mînerul scăpă din mîna arheologului și, sărind în sus, se agăță de ventilatorul din tavan.

Vîna biciului începu să se răsucească în jurul lamelelor ventilatorului ca un nailon de undiță pe mulinetă. Și, întocmai ca un pește prins în cîrlig, asasinul începu să fie ridicat încet-încet spre tavan. Degetele de la picioare se înălțară de la podea. Scoase un geamăt scurt... Picioarele i se zbătură o clipă și... rămase spînzurat.

— Feliuță, oprește ventilatorul ! strigă Indy. Eu mă duc să văd dacă n-a pățit Willie ceva !...

Feliuță lovi cu putere întrerupătorul din perete. Ventilatorul se opri, în timp ce Indy tocmai se năpustea pe coridor.

Dădu buzna în camera lui Willie, cu ochii scoși din orbite.

Ea stătea tolănită pe pat, cu inima tresăltînd.

— Ah, Indy...

Deci pînă la urmă tot venise. Drăguțul. Poate că nu avusese cum să afle cît e ceasul.

El se aruncă lîngă pat.

— Să te porți blînd cu mine, șopti ea, pierdută.

Indiana începu să se tîrască pe lîngă pat, să caute pe dedesubt. Nimc. Se ridică și începu să caute furibund prin toată camera.

— Aici sînt. îl anunță Willie.

Indy își continua căutările febrile. Willie dădu în lături perdelele baldachinului. Fără îndoială, ochii lui erau încețoșați de iubire. Săracul, nici nu mai vedea bine ? !...

Indy trecu de capul patului și se opri în fața ușii.

— Nu, eu sînt aici, zise Willie trăgînd ultima draperie deoparte.

Indy se îndreptă spre oglindă. Willie sări din pat și se luă după el. Lîngă vaza cu flori zări o

mică policioară, care ducea undeva, spre stînga. Asasinul intrase în camera lui printr-un pasaj secret. Trebuia să existe unul și în odaia aceea.

Ajunse la un stîlp. Aici policioara ieșea mai mult în afară.

Willie mergea tot în urma lui.

— Indy, să știi că te porți îngrozitor de ciudat...

Indy se uită atent la stîlp. În piatră era sculptată o dansatoare goală. Începu să pipăie cu înfrigurare formele de piatră — încălțările, bijuteriile, șoldurile, sînii dansatoarei.

Willie se gîndi că deja era peste măsură de stranie comportarea lui.

— Hei, eu aici sînt !...

Maneta era mascată de sîni. Dintr-odată, tot stîlpul dispăru în perete, scrîșnind grozav și lăsînd să se vadă o intrare într-un tunel.

Indy intră. Aprinse un chibrit și citi inscripția de pe perete : „Mergi drept pe urma pașilor lui Shiva".

— Ce înseamnă asta ? întrebă în șoaptă Willi. Stătea chiar în spatele lui.

— „Să nu trădezi..."

Se opri, scoase din buzunar petecul pictat și îl compară cu inscripția de pe zid.

În pragul ușii apăru Feliuță, care se apropie și el de intrarea în tunel.

Indy începu să citească semnele sanscrite de pe bucata de pînză :

— „Să nu trădezi adevărurile sale..."

Se întoarse spre băiat :

— Feliuță, adu bagajele încoace.

Feliuță fugi iarăși în camera lor, în vreme ce Indy pătrunse din nou în tunel.

— Ce-i acolo, jos ? zise Willie, tremurînd.

— Asta am şi eu de gînd să aflu. Tu rămîi aici. Dacă nu ne întoarcem într-o oră, să te duci la căpitanul Blumburtt şi să îl trimiţi după noi.

Ea încuviinţă din cap. Feliuţă se întoarse cu sacul lui Indy, cu biciul şi cu pălăria acestuia. Porniră amîndoi să coboare prin pasajul secret.

Feliuţă o luă înainte la prima cotitură, ca să se asigure că nu îl paşte nici un pericol pe Indy. Umbrele dimprejur păreau totuşi destul de neprietenoase.

— Doctore Jones, am impresia că locul nostru nu prea e aici...

Indy îl înşfăcă de guler şi îl sili să rămînă în urma lui.

— Rămîi în spatele meu, Feliuţă. Pui piciorul numai acolo unde am păşit şi eu. Şi să nu te atingi de nimic din jurul tău.

În vreme ce Indy plecă înainte, Feliuţă zări o uşă laterală. O uşă pe care Indy nu o observase. Puse mîna pe clanţă şi împinse. Uşa cedă. Două schelete omeneşti căzură drept peste el.

Feliuţă trase un răcnet, căzînd ca fulgerat. Mai văzuse el cîteva exemplare de-astea... În filmul „Mumia". Se gîndi însă că atunci fusese destul de explicit în faţa Celui răspunzător de aşa ceva, jurîndu-se că nu şi-ar fi dorit în veci să dea peste nişte indivizi ajunşi în halul acela. Cu atît mai mult cînd se aflau într-un tunel întunecat. Probabil că pe-acolo, prin preajmă, stătea la pîndă cineva, care încerca să îi dea o lecţie.

Indy îl ridică în picioare, aproape trăgîndu-l după el pînă la următoarea cotitură. Acolo un vînt șuierător se iscă dintr-odată, aruncîndu-le drept în față valuri întregi de piei jupuite — păreau a fi chiar piei de om.

Feliuță scoase cuțitul de la brîu.

— Pun picior după al tău. Nimic nu ating altceva, zise el hotărît.

Tot mai multe piei îi plesneau peste față. Feliuță se apucă să bolborosească de-a valma rugăciuni chinezești, epitete și amenințări către stafii. Cam ca în **Omul Invizibil.** Ba mai rău chiar : trupuri uscate, golite întru totul de orice urmă de viață. Feliuță era fericit că mai văzuse așa ceva și înainte, așa că acum nu fusese luat chiar prin surprindere.

— Liniștește-te, puștiulică, încercă Indy să zîmbească. Știa încearcă doar să ne sperie.

Merseră mai departe. Tunelul era construit din piatră — rece, umedă, tare. Cu cît înaintau mai mult, cu atît părea și drumul că se afundă tot mai tare în măruntaiele pămîntului, iar întunericul creștea.

Curînd nu se mai zări nimic în lături.

— Bun, deci : de-acum, o să fie numai beznă și iar beznă, spuse Indy. Stai pe-aproape.

Cîțiva pași mai încolo, Feliuță simți că trosnește ceva sub talpa lui.

— Am călcat pe ceva, șopti el.

— Mda, se pare că e ceva pe-aici, pe jos.

— Eu simt parcă am călcat pe prăjiturile norocului.

— Nu-i nici o prăjitură a norocului, dădu Indy din cap, cu hotărîre.

Chestiile alea, ce or fi fost ele acolo, mișunau în toate părțile. Aprinse un chibrit. Priviră în jur.

Înaintea lor se zărea un zid, în care erau două scobituri. Printr-una din găuri mişunau nenumărate gîngănii băloase şi milioane de larve ce se zvîrcoleau neostoite. Larvele cădeau întruna pe lespezile de piatră, acoperindu-le complet — un covor viu, de insecte strălucitoare, gîndaci colcăind pretutindeni şi larve viermuind.

Feliuţă se uită în jos, tocmai cînd cîteva scîrboşenii dintr-acelea începuseră să se urce pe picioarele lui.

— Nu, asta nu prăjitură.

Sări în lături ca ars.

Indy călcă gîngăniile. În acel moment, chibritul pe care îl ţinea în mînă îl arse şi căzu.

— Aoleu ! Hai, acum ! strigă el, împingîndu-l pe micul său prieten înainte.

Fugiră cît îi ţinură picioarele, dînd buzna drept în camera următoare.

Chiar cînd trecu pragul, Feliuţă călcă un mic buton din podea. Acesta acţionă mecanismul care puse în mişcare o stîncă imensă, ce le închise drumul îndărăt.

— Vai de capul nostru, îngăimă Indy.

Se aruncă înapoi, încercînd să ţină ieşirea încă deschisă.

Dar şi aceasta a fost ferecată de piatra cea uriaşă.

Cînd se întoarse, observă că şi lespedea de la celălalt capăt al încăperii aproape atinsese pămîntul — lumina ce se întrezărea dincolo de uşă se prelingea acum doar ca un fir de aţă. Indy alergă spre acel portal, dar din nou — prea tîrziu.

Se aşeză pe podele pentru o clipă, încercînd să îşi adune gîndurile.

— Supărat pe mine ? întrebă Feliuţă cu voce scăzută, de undeva, din beznă.

Se simțea precum unul dintre Micile Trăsnete — copiii Domnului Tunetelor și Mamei Fulgerelor — care de bunăvoie și nesiliți de nimeni intrau întotdeauna în buclucuri.

— Indy, tu supărat pe mine ?

— Nu, mormăi Indiana.

Apoi adăugă, mai blînd :

— Nu chiar.

Păi da, mai degrabă pe **el însuși** trebuia să fie furios. Nu ar fi trebuit să aducă acolo copilul pentru nimic în lume. Era prea periculos.

— Aha, numai necăjit puțintel ?

— Da, așa e, răspunse Indy, aprinzînd încă un chibrit.

Găsi pe jos o cîrpă soioasă și o aprinse. Peste tot în jur zăceau schetele omenești. Feliuță se dădu mai aproape de el. Indiana însă nu voia ca băiatul să mai dea iarăși peste vreo trapă, cînd se împleticea pe acolo.

— Rămîi unde ești, îi spuse. Uite, du-te și lipește-te de zid.

Feliuță făcu întocmai. Se lipi strîns de un bolovan mare, ce ieșea din perete. Bolovanul intră într-un locaș nebănuit, punînd în funcțiune un alt mecanism.

Din tavan începură să cadă țepușe de oțel.

— Aoleu, ce-am făcut ? gemu Indiana.

Zdreanța care ardea încă, lumina țepușele, ce păreau chiar dinții amenințători ai iadului, gata să îi sfîșie într-o clipită.

Feliuță începu să strige furios la Indy :

— Tu spus stau la perete, eu ascultat la ce spus tu. Nu-i vină de la mine, nu-i vină de la mine!

Indy însă nu îl auzea. Pentru că tocmai striga cît îl țineau puterile în direcția ușii.

— Willie, coboară aici !...

Willie auzi din camera ei strigătul lui Indiana. Se îmbrăcă de grabă în rochie și intră în tunelul friguros.

— Indy ! țipă și ea.

Nici un răspuns. Atunci ea luă un opaiț de pe masă și începu să coboare în tunel.

— Pot să fac pariu că iar o să mă murdăresc ca naiba, murmură ea, apoi ajunse la prima cotitură.

Dădu cu picîorul în cele două schelete.

— Indy ! răcni femeia înspăimîntată. Aici sînt doi morți...

— Aici or să fie doi morți, dacă nu te grăbești odată !... strigă Indy, la rîndul lui.

Willie trecu repede printre șirurile de piei fluturînde, dezgustătoare, coborînd mereu, afundîndu-se în întuneric, bătută de vîntul care se întețea. Suflul rece îi stinse opaițul. Și apoi simți și ea miasma aceea îngrozitoare.

— Vai de mine, ce mai pute aici, se jelui ea.

— Willie, vino aici !

— Află că m-am săturat de voi doi ! se enervă ea.

Dar ce credeau ei, că ea făcea toate astea din pasiune ?

— Willieeee !...

Grătarul cu țepușe se lăsa tot mai jos, tot mai aproape. Acum se părea că sînt mai degrabă lame de cuțit, cu tăiș dublu.

— Vin acum !, răcni ea.

— Hai odată, că am dat de dracu' ! strigă Indy.

După care îi zise lui Feliuță :

— Dă-mi cuțitul tău.

Luă pumnalul băiatului și începu să scurme în grabă în jurul blocului de piatră.

— Ce necazuri aveți voi acolo ? urla Willie cît o țineau puterile.

Acum ieșiră și din podea o mulțime de țepușe.

— Necazuri mari...

— Indy !...

Willie mergea în continuare. Mirosul acela devenea tot mai cumplit, pe măsură ce ea se apropia de locul unde se auzea vocea lui Indiana.

— E foarte grav, crede-mă, o îndemnă el.

— Da' ce atîta grabă ?

— Ei, e poveste lungă. Grăbește-te și tu, că altfel nu o să mai afli niciodată.

— Doamne, Isuse Christoase, ce este asta ?

Se opri, simțind ceva sub picior. Altă surpriză.

— E așa... o chestie ciudată, peste tot pe podelele astea. Un fel de prăjituri crocante... și din ele iese un soi de cremă. Indy, ce-s astea ? Nu văd nimic...

Aprinse un chibrit.

Pretutindeni — larve.

Gîngănii colcăitoare, cu carapace negre, artropode cu picioare lungi, niște lighioane translucide care semănau cu scorpionii, viermi zbătîndu-se peste tot, lăcuste țopăind de colo-colo, carcase sfărîmate de...

Îi era deja prea rău de la stomac, ca să se apuce să țipe. Tot ceea ce reuși să facă — încercă să glumească :

— Indy, lasă-mă să intru. Pe-aici nu sînt decît larve, Indy...

— Willie, aici nu sînt larve deloc, încercă Indy să îi spună, de pe partea cealaltă a lespezii care îi despărțea.

— Deschide uşa asta şi lasă-mă să intru. îl imploră ea.

— Deschide uşa asta şi lasă-ne să ieşim, se tîngui Feliuţă. Lasă-ne să ieşim, lasă-ne să ieşim !

— Lasă-mă să intru, Indy, te rog, scînci ea.

— Bine. Exact asta încerc să fac.

— Indy, astea mi s-au suit în păr.

Da, îşi fac cuiburi acolo, îşi fac vizuini, îşi ţes pînzele, îşi clănţăne cleştii.

— Willie, taci odată şi ascultă-mă. Acolo trebuie să fie un pivot, un mîner...

— Un ce ?

— Un mîner care să deschidă uşa asta.

— Sfinte Dumnezeule ! Indy, astea mi s-au urcat în cap !...

O zgîriau, o ciupeau.

Vîrfurile ţepuşelor ajunseseră chiar deasupra capetelor celor doi prizonieri.

— Willie, deschide ochii. Uită-te în jur. Trebuie să fie pe-acolo, pe undeva, un mîner ascuns. Dă-i bătaie, caută.

— Nu-s decît două găuri, bîigui ea. Văd doar două găuri pătrate.

— Aşa e. Acum du-te lîngă scobitura din dreapta.

Păi cum să nu. Exact aia cu toate gîngăniile şi larvele mişunînd într-o veselie. Asta era o poantă probabil, nu ?

Şovăitoare, întinse mîna către scobitura din partea stîngă, cea curată. Bineînţeles, nu tocmai imaculată, însă oricum, nu atît de invadată de scîrboşenii mişunătoare precum cealaltă.

Prin deschizătură însă, se apăru o altă mînă, care o prinse pe a ei. Mîna lui Indy.

— Nu, nu acolo. În partea cealaltă ! În dreapta ! strigă el.

— Dar am impresia că sînt o mulțime de locatari pe-acolo. Nu pot nici dacă mă trăsnește pe loc.

— Ba poți. Vîră-ți mîna aia odată înăuntru și caută, îi porunci Indy. Haide, fetițo, nu mai sta pe gînduri. Am mare nevoie de ajutorul tău.

— Caută tu acolo.

Auzi, deșteptul, ce îi mai spunea el să facă !

— Trebuie neapărat să faci asta **acum !**, răcni el din toate puterile. Era aproape culcat la pămînt, iar țepușele îl împungeau în coaste, zgîriindu-i carnea.

Willie îndrăzni să pipăie cu mîna prin toată colcăiala lighioanelor.

— Doamne Sfinte, e o bucată de carne putredă. Și se mișcă. Parc-ar fi un castron cu piersici mucegăite și pline de viermi.

— Willie, mai avem puțin și ne dăm sufletul.

— L-am găsit.

Găsi un mîner și împinse cu toată forța. Ușa se dădu în lături.

Indy ședea alături de Feliuță, culcat pe burtă pe pragul ușii. Țepușele începură să se retragă.

Willie se năpusti înăuntru, smulgîndu-și din păr gîngăniile, tremurînd din toate încheieturile la atingerea piciorușelor care îi cotropiseră fiecare părticică a trupului.

Feliuță însă alergă spre cealaltă ieșire, care se deschidea și ea. Băiatul se aruncă înainte și lunecă pe prag, pe turul nădragilor, întocmai ca nemuritorul Ty Cobb, care își salva tot timpul viața în ultima clipă. El unul voia să scape de acolo cît de repede, înainte de a se înrăutăți și mai mult situația.

Willie se bîlbîia și tremura ca apucată de friguri.

— Ia-le de pe mine. Mișună peste tot, m-au năvălit. Urăsc gîndacii. Uite-i, mi s-au suit în cap...

În vreme ce sărea așa, ca să se scuture de gîngănii, se sprijini o clipă de bolovanul în care se afla mecanismul ce punea iarăși totul în mișcare.

Prima ușă începu să se închidă, greoaie.

Feliuță strigă de la ieșirea din partea opusă :

— Nu eu făcut acu'. Ea făcut asta. Haide, veniți afar' !

Începu să bolborosească pe limba lui natală, în vreme ce ușa și țepușele începură să se lase în jos. Ca un antrenor cantonez, de la echipa Mica Ligă, se apucă să le dea sfaturi în chinezește, după ce slobozi o seamă de înjurături :

— Aruncă-te pe spate, Indy, pe spate.

Indy o înșfăcă pe Willie de o mînă. O luară la goană prin cameră. O împinse înainte, pe sub ușa încă deschisă, apoi se aruncă și el. Pălăria îi căzu de pe cap.

Și atunci, deși lespedea mai avea doar cîteva palme pînă la podea, arheologul se repezi înapoi, prin deschizătura tot mai strîmtă, prinse pălăria și reuși să se strecoare apoi afară, exact cu cîteva clipe înainte de a fi blocată trecerea.

Pentru că niciodată nu e bine să pornești într-o aventură fără să ai pălăria pe cap.

Se treziră dintr-odată într-un tunel spațios, luminat de văpăi stranii, înfricoșătoare, și prin care urla un vînt sfîșietor, ca un bocet prelung, pornit chiar din inima pămîntului.

Lumina aceea venea de undeva, de deasupra lor, din direcția unei curbe a tunelului. O lumină roșiatică, nepămînteană, care îți dădea fiori de groază. Indy, Willie și Feliuță se îndreptară la pas

spre capătul tunelului. Apoi rămaseră încremeniți de uimire, să privească priveliștea de dedesubt.

Acolo se afla o peșteră, nebănuit de largă, sculptată parcă de o mînă gigantică. Ca și cum o forță supranaturală ar fi dorit să îi dea forma unui templu subteran gigantic, cu tavanul mult boltit, sprijinit pe coloane din piatră masivă. Un templu al morții.

Loje de piatră se înălțau puțin deasupra podelelor de granit, susținute de stîlpi și arcade ce ascundeau înlăuntrul lor cămări întunecoase. Din acele grote soseau întruna sute de oameni cîntînd într-un glas, ca și cum ar fi intrat în templu să desăvîrșească o procesiune. Își înălțau vocile deodată, parcă răspunzînd vîntului ciudat, ce străbătea însingurat tunelele dimprejur, de deasupra peșterii celei uriașe.

Acel șuier continuu, ce stăruia în tunele, avea însă o armonie proprie, un ritm al său, întețindu-se și scăzînd în putere și volum, răspîndindu-și ecourile în toate bolțile și cavernele răsunătoare. Și, deopotrivă cu acele coarde ale vîntului ce prindea viață sau șoapte aproape neauzit, cei ce își împlineau ritualul răspundeau întocmai, cînd mai tare, cînd mai încet, pe tonuri joase sau înalte :

— Gho-ram gho-ram gho-ram sundaram,
gho-ram gheram sundaram...

Statui uriașe, de piatră, se desluseau dincolo de valurile de oameni. Stînci imense, închipuind elefanți, lei, semizei și demoni. Monștrii nemaivăzuți, pe jumătate oameni, pe jumătate animale, unii dintre ei atît de cumpliți la vedere, încît păreau zămisliți de însuși geniul răului.

Din balcoanele săpate în granit, luminau nenumărate torțe, dînd prilejul celor trei intruși să

vadă totul în cele mai mici amănunte, așa cum stăteau ghemuiți în ascunzătoarea lor, de la gura tunelului, mult deasupra întregii procesiuni și cumva în spatele acesteia. Dedesubt, cei supuși misteriosului cult începură să se închine în fața unui altar gigantic, aflat în cel mai îndepărtat colț al peșterii. Între ei și acel altar, se putea observa o crevasă — ce părea în parte naturală, dar și sculptată și șlefuită de mîna omenească — din care se răspîndea acea lumină roșie, înfricoșătoare, țîșnind parcă dintr-un noian de vălătuci ce se pierdeau într-un alt tunel bîntuit de vîntul tînguitor.

Altarul, dincolo de acea crevasă, era învești-mîntat în fumul ce aproape că îl ascundea privirii. În timp ce acea ceremonie continua, preoți în veș-minte lungi ieșiră de după perdeaua de aburi groși, purtînd în mîini vase cu tămîie și limpezind văz-duhul împrejurul altarului, pe măsură ce se în-dreptau spre capătul crevasei. În curînd, fuioarele de fum se risipiră. Și, tronînd în mijlocul altaru-lui, li se înfățișă privirii o uriașă statuie de piatră, stînd întoarsă cu spatele către zidul de granit și așezată într-un lăcaș sculptat chiar în stîncă.

Era Kali — înspăimîntătoarea protectoare a templului, zeița cea demonică și însetată de sînge. Cea căreia i se închinau sutele de oameni adunați în peșteră.

Avea o înălțime de vreo douăzeci de picioare. Șerpi sculptați i se încolăceau pe picioare, iar șol-durile îi erau acoperite de o fustă alcătuită din brațe de om. Ea însăși avea nu mai puțin de șase brațe. Într-o mînă ținea un paloș, iar în cealaltă capul tăiat al unei victime îngrozite. Două brațe sprijineau altarul, iar ultimele două strîngeau un coș plat, dreptunghiular, împletit din bare de fier și atîrnînd la capătul unor lanțuri groase.

La gît avea un colier din cranii omenești.

Chipul zeiței era cumplit la vedere — avea bot de vulpe și cap de vîrcolac. O făptură groaznică la trup și scîrbavnică vărsătoare de sînge. Ochii și gura erau luminați de lava topită ce bolborosea în caverna de dedesubtul său, pîrjolindu-i colții rînjiți și înnegrindu-i. Nu avea nici urmă de nas, ci numai o gaură deformată. Gluga care îi acoperea creștetul era pictată cu înscrisuri străvechi, care prevesteau marile sale puteri diavolești.

Preoții priveau cu venerație către ea. Supușii acesteia își înălțară glasurile, doritori peste măsură de a fi pătrunși de spiritul răului.

Înfrigurată de vîntul tăios, Willie începu să tremure.

— Ce naiba se petrece aici ? șopti ea.

Toată priveliștea aceea o înspăimînta, o făcea să se teamă cumplit.

— Este o procesiune a secței Thugee, o lămuri Indy. O serbează pe zeița Kali.

— Ai mai văzut așa ceva pînă acum ?

— Nimeni n-a mai văzut așa ceva de mai bine de o sută de ani.

Era extraordinar de emoționat. Ce descoperire formidabilă făcuse, așa, din întîmplare ! O credință presupusă a fi dispărut, dar care își menținea încă ritualurile și totemele la fel de vii ca întotdeauna. Se simțea ca și cum ar fi fost martor la reînvierea unui trib șters de pe fața pămîntului și din care pînă atunci nu se găsiseră decît osemintele.

Deodată auziră un tînguit sfîșietor, aproape neomenesc.

— Baachao. Muze baachao. Bacachao koi muze-baachao...

— Ce-i asta ? murmură Willie.

— Cred că urmează partea cea mai importantă, spuse Indy. A zis : „Salvați-mă. Vă rog, scăpați-mi viața vreunul dintre voi..."

Posomoriți, urmăriră mai departe ritualul.

O tobă uriașă bătu de trei ori. Cîntările se sfîrșiră. Numai vîntul bătea mai departe, necruțător. Însoțită de murmurul acela neostoit, dinspre altar apăru o altă siluetă. Era Marele Preot, Mola Ram.

Era îmbrăcat în negru ; avea ochii roșii și duși în fundul capului. Pe cap purta o țeastă de bizon, fără falca de jos, iar coarnele mari îl făceau să semene cu însuși diavolul.

Se apropie de marginea crevasei, cu fața spre mulțime. Pe partea cealaltă a gropii, față în față cu Marele Preot, Indy observă o figură cunoscută.

— Ia uită-te acolo, îi zise el lui Willie. E chiar gazda noastră, maharajahul.

— Dar ăla la care se uită el, cine naiba e ? întrebă ea.

— Pare că-i Marele Preot.

Lui Feliuță îi părea că e chiar Frankenstein.

Mola Ram își înălță brațele deasupra capului. Din nou, dindărătul altarului, răzbătu un geamăt, care parcă venea chiar dinspre statuia zeiței Kali. În curînd însă, apăru și cel care iscase toată larma aceea — un indian zdrențăros, zbătîndu-se cumplit să scape, ce a fost tras afară din altar de către preoți și legat de coșul împletit din bare de fier, prins de brațele lui Kali și atîrnînd pînă aproape de podeaua de piatră.

Toți priveau în tăcere.

Mola Ram păși spre victima legată fedeleș, care se chinuia fără scăpare, răstignit pe forma aceea de fier. Omul se jeluia. Mola Ram intonă o incantație. Omul prinse să plîngă cu sughițuri.

Mola Ram își întinse mîna dreaptă către cel imobilizat. Și străpunse pieptul nefericitului.

Îi sfîșie pieptul, se afundă în torsul chinuit, căutînd, și scoase la iveală inima vie, pulsînd, a indianului.

Willie își acoperi gura cu mîna, să nu țipe.

Feliuță căscă ochii cît cepele.

— A scos inima la el din piept. E mort.

Băiatul auzise că Împăratul Shu Sin obișnuia să scoată inimile înțelepților, ca să se convingă dacă este adevărat că inima unui înțelept are șapte găuri. Dar inima omului acela nu avea totuși nici o gaură. se gîndi Feliuță. iar preotul nu era în nici un caz Shu Sin. Avu impresia în acel moment că picaseră drept în iad.

Existau zece feluri de iad, toate conduse de Regii Yama. În fiecare dintre ele. sufletele rătăcitoare trebuiau să treacă printr-o altă cazna. Să fie îngropate într-un lac înghețat. legate de stîlpi înroșiți în foc, tîrîte prin sînge închegat și rău mirositor. apoi reîncarnate ca Demoni Înfometați. Ce mai. o mulțime de chinuri le așteptau.

Așa că Feliuță ajunse la concluzia că acolo se aflau în cel de-al cincilea iad. în care inima celui mort este scoasă din piept de nenumărate ori.

Iar Feliuță nu voia de fel să se afle acolo.

Indy nu credea în iad. Dar credea în ceea ce vedea. Iar ceea ce vedea el atunci era mai de necrezut decît orice purgatoriu pe care și-l închipuise el vreodată. Se holba în nestire, fascinat, la cel sacrificat.

— E încă viu. murmură Indiana.

Într-adevăr, omul încă gemea. iar inima lui pulsa în continuare. îndîrjită. în mîna lui Mola Ram Preotul înălță inima deasupra capului. Încă o dată, credincioșii lui începură să cînte :

— Jai ma Kali, jai ma Kali, jai ma Kali...

Victima se tînguia mai departe, rămînînd încă în viaţă. Nu era nici o urmă de tăietură în pieptul lui, decît un semn roşu, acolo unde intrase gheara lui Mola Ram.

Preoţii agăţară forma aceea metalică de lanţuri, o ridicară, apoi o întoarseră în aşa fel încît omul legat stătea cu faţa în jos, chiar deasupra unei lespezi masive din podea. De fapt acolo era o trapă care începu să se dea în lături, scrîşnind asurzitor, pentru a dezvălui o parte a aceleiaşi peşteri de dedesubt spre care dădea şi crevasa fumegîndă şi în care se zărea tot aceeaşi frămîntare — o lavă fierbinte, purpurie, bolborosind.

Iar coşul de metal a fost coborît în acea peşteră.

Victima văzu lava ameninţătoare ridicîndu-se încet spre el. Inima sa continua să bată în mîna lui Mola Ram. Mulţimea intona descîntece, iar vîntul şuiera mai departe, demonic. Acestea au fost ultimele sunete pe care le auzi el pe pămînt.

Faţa muribundului începu să fumege şi să se băşice, în timp ce trupul lui se apropia de lava înfierbîntată. Carnea începu să îi sfîrîie, să se desprindă de pe oase, să se carbonizeze. Încercă să strige, dar fumul înecăcios îi umplu plămînii. Aburii arzători îi dogoriră gîtul.

Părul îi luă foc.

Şi într-un tîrziu, începu să se scufunde în plasma aceea clocotitoare.

Sus, la gura tunelului, Willie închise ochii. Indy privea cutremurat de groază. Feliuţă se uită mai întîi, apoi se întoarse cu faţa într-altă parte şi iarăşi se uită. Îl rugă din tot sufletul pe Înaltul Dregător al Focului să îl scape cu viaţă din locul acela diavolesc.

Lîngă altar, Mola Ram ridică mîinile către statuia de piatră. Încă bătînd, picurînd sînge, inima începu să fumege. După care fu aruncată și ea în lavă. Și dispăru cu totul.

Forma de metal a fost înălțată din nou pe scripeți, de către preoții ce învîrtiră o roată mare, de fier, aflată lîngă altar. Metalul arunca sclipiri purpurii, ca un tăciune aprins, dar pe el nu mai era nici urmă de victimă. Fusese incinerată complet.

Mulțimea cînta în cor :

— Jai ma Kali, Jai ma Kali, gho-ram, sundaram...

Vîntul se înteți.

Indy, Willie și Feliuță rămaseseră cu ochii holbați de groază la locul unde se petrecuse nenorocirea la care tocmai asistaseră.

Mola Ram se depărtă, dispărînd apoi pe lîngă altar. Trei preoți ieșiră din umbră, purtînd niște obiecte înfășurate în pînze.

Willie începu să plîngă.

— Liniștește-te, îi șopti Indy.

Dar și Feliuță era cît pe ce să izbucnească în lacrimi, așa că o strînse în brațe pe Willie, înduioșat.

Dezveliră cu grijă cele trei forme conice, din cuarț, ducîndu-l apoi lîngă statuia zeiței Kali. Între picioarele statuii se afla un craniu de piatră, de vreo patru picioare înălțime, cu ochii și nasul însemnați prin trei găuri. Preoții aduseră cele trei cristale în fața acestei țeste. Înlăuntrul pietrelor sfinte păru că se aprinde un foc straniu. Preoții le depărtară. Nu mai luminară deloc. Le puseră iarăși alături, în cuiburile lor goale, scobite în craniul urias. Cristalele prinseră iarăși să scînteieze.

Indiana privea înmărmurit, cu uimire crescîndă.

— Sătenii ăia ştiau ei că piatra lor e sfîntă, dar habar n-aveau că-i una din Pietrele Sankara, cele pierdute.

— De ce luminează acolo, în beznă ? întrebă Feliuţă, tremurător.

— Legenda spune că numai atunci cînd pietrele vor fi puse alături, diamantele dinăuntrul lor vor lumina.

Willie se şterse la ochi, apoi se linişti şi îşi adună gîndurile. Aproape că îi veni să rîdă, vlăguită de atîta oboseală şi emoţii.

— Diamante ? făcu ea.

Îi dădu un ghiont lui Indiana, interesată subit de povestea pietrelor.

Pietrele Sankara străluceau fascinant, prinzîndu-i pe toţi în mrejele puterii lor scînteietoare. Cei trei preoţi care le aduseseră se înclinară de nenumărate ori în faţa cristalelor. În cele din urmă se duseră în spatele altarului, tîrîndu-se în genunchi.

Ceilalţi preoţi îi urmară. După care toată suflarea începu să se împrăştie. În cîteva minute, peştera rămase goală cu desăvîrşire. Numai vîntul plîngea în urma lor, parcă speriat de atîta cruzime.

Indiana se întoarse spre prietenii lui :

— Bun. Acum ascultaţi-mă cu atenţie : voi doi staţi aici şi tăceţi mîlc.

Feliuţă încuviinţă din cap. El unul nu era deloc zorit să se apropie mai mult de locul acela îngrozitor. Îi dădu lui Indy biciul şi sacul de umăr. Willie însă nu părea prea uşor de convins.

— Aşteaptă o clipă. Ce vrei să faci ? îl întrebă ea.

Pentru că ea, de pildă, nu avea alt gînd decît să o şteargă de acolo cît mai repede cu putinţă.

Indy măsură din ochi peretele abrupt ce ajungea de la gura tunelului la podeaua de piatră de dedesubt.

— Să mă duc acolo, o anunţă el.

— Acolo ? Ai înnebunit de tot ?

— Nu plec de-aici fără pietrele astea.

Erau descoperirea secolului. Îl orbiseră cu strălucirea lor. Trebuia să le aibă.

Atunci femeia se înfurie dintr-odată.

— Nu mai e mult pîn-or să-ţi ia ăştia gîtul, din pricina ambiţiei tale nebune de-a alerga după avere şi glorie !

El o privi atunci cu mare căldură, avînd în vedere locul întunecos şi rece unde se aflau. Da, era clar că îşi făcea griji pentru soarta lui.

— Poate, dar altădată, îi zîmbi el afectuos. Nu astăzi.

Da, pentru că în acea zi el avea să pună mîna neapărat pe acele pietre magice.

Fără să mai aştepte replica ei, începu să coboare cu prudenţă peretele.

În stîncă se găseau o grămadă de scobituri în care putea să îşi rezeme mîinile şi picioarele. Cu mare îndemînare, Indy reuşi să ajungă aproape de una dintre monumentalele columne ce se înălţau în spatele peşterii. Odată ajuns acolo, porni să se lase pe stîlp în jos, apucîndu-se cu nădejde de cobrele cioplite în piatră, de leii sculptaţi şi dansatoarele migălite cu artă. După un timp, care lui îi păru o eternitate, atinse podelele.

Străbătu în vîrful picioarelor drumul pînă la crevasă. Acolo se opri şi privi în jos. Focuri nestăpînite bolboroseau şi dănţuiau întruna, precum însuşi spiritul lichid al acelui templu. Aburii groşi îi înţepau ochii şi nările. Fu nevoit să se dea un pas în spate.

Îndărătul acelui cazan diavolesc, se zărea statuia zeiței Kali și, înaintea ei, cele trei Pietre Sankara. Groapa cu lavă era prea largă ca să poată sări peste ea. Indiana se uită în stînga și în dreapta, dar nu văzu nici o cale de acces.

După care observă două coloane, în capătul celălalt al crevasei. În vîrful acelor columne erau închipuiți elefanți de granit, care străjuiau altarul. Indy își desfășură biciul și, cu precizie de maestru, șfichiui spre monștri.

Vîna de bou zbîrnîi scurt prin aer. Capătul ei se înfășură strîns în jurul colțului celui mai apropiat elefant. Indy smuci de mînerul biciului, lăsă liberă restul coardei de piele, trase o gură bună de aer în piept și... sări.

Cînd ajunse pe cealaltă parte a prăpastiei, reuși să își dea drumul. Însă tocmai atunci, biciul se smuci sub povară, exact cînd el sări. Atunci el avu o tresărire, cît să se dezechilibreze o clipă, apoi trecu de spărtura aceea neiertătoare.

Aterizâ în picioare, aproape de statuia impresionantă a zeiței. Vîntul se înteți, bocind sfîșietor. Indy desfăcu biciul de pe colțul elefantului de granit.

Feliuță îi făcu semn cu mîna, de sus, din tunelul în care stăpînea tot vîntul — totul era în ordine. Era foarte dificil să îți duci la bun sfîrșit misiunea de gardă de corp, mai ales de la o asemenea distanță, însă Feliuță își lua sarcina în serios chiar și atunci cînd se afla în spatele frontului. Indy dădu din cap, liniștindu-l în vreme ce își punea la brîu biciul strîns iarăși, ca un șarpe adormit. Se întoarse spre altar. Cele trei pietre scînteiau ca și înainte. Prudent, Indiana se apropie.

Rămase să le cerceteze de aproape. Cea din mijloc — aceea furată din satul Mayapore — era

însemnată cu trei linii pictate. Care acum luceau ca vrăjite. Indy le atinse, nu, nu ardeau. Cu mare grijă, ridică piatra şi se oglindi în apele ei.

Un diamant uimitor îşi arunca scînteile spre afară, de acolo, chiar din mijlocul pietrei sfinte. Nestemata răspîndea o lumină hipnotică. Minunată. O lumină de curcubeu proaspăt răsărit. De stea în plină putere a lucirii sale. Însă îndată ce piatra se depărtă de lăcaşul ei pentru cîteva clipe, ciudata ei sclipire scăzu şi se stinse. Indy o puse atunci alături de celelalte două. Din nou, începură toate să strălucească intens. Separate — se întunecau. Aşezate laolaltă — luceau ca mai înainte.

Puse odoarele acelea într-un săculeţ de la piept.

Atingerea lor tainică îl făcea să se simtă ca şi cum ar fi purtat în buzunar un soare în miniatură. Însă rece. Şi straniu.

Willie şi Feliuţă urmăreau cu sufletul la gură traista în care Indy ascundea cele trei Pietre Sankara. El înnodă sforile, ferecînd astfel minunata lor putere.

Dar şi Kali îl privea.

Indiana se dădu cîţiva paşi în spate, privind înspăimîntătoarea statuie. Kali se uită şi ea la acel muritor plin de îndrăzneală şi... vorbi.

Indiana sări ca ars. Chipul cel diavolesc părea că îi rîde în faţă, că stîrneşte ecouri, că murmură, că acuză...

Staţi puţin. Sunetele acelea veneau dindărătul altarului, nu dinspre statuie. Indy chicoti fericit — dar nu prea tare — şi apoi se îndreptă spre locul de unde se auzeau zgomotele.

Willie şi Feliuţă se îngrijorară simţitor îndată ce îl zăriră pe Indy dispărînd în spatele altarului.

— Of, fir'ar să fie, da' **acum** ce mai face ? şopti ea cu voce gîtuită de spaimă.

Nu îi plăcea de fel să rămînă singură.

Vîntul prinse iarăşi să se jeluiască. Însă glasul lui părea că tremură uşor, că are nişte modulaţii deosebite, aproape caraghioase. Feliuţă se întoarse şi observă două siluete întunecate care se îndreptau spre el dinspre tunel. Trupurile necunoscuţilor strecurîndu-se prin tunel se puneau stavile în calea şuierului obişnuit al vîntului, făcîndu-l astfel să sune ciudat.

Feliuţă încremeni de frică.

— Ce faci..., începu Willie, însă dădu cu ochii de cei doi.

În clipa următoare, gărzile thugge se repeziră asupra lor. Feliuţă scoase pumnalul exact la timp, aşa că reuşi să îl rănească pe primul la mînă. Indianul se dădu înapoi, fulgerat de durere şi uimire deopotrivă. Celălalt însă o înşfăcă pe Willie.

Numai că ea avusese de-a face cu indivizi de soiul acela încă de pe vremea cînd mai ştia ce este acela rujul. Aşa că, dintr-o singură mişcare bine plasată, îşi repezi genunchiul drept în vintrele lui! Bărbatul gemu de durere şi căzu în brînci.

Celălalt îl încolţea acum cu grijă pe Feliuţă! Willie sări ca o leoaică la faţa ticălosului, căutînd să îşi înfigă unghiile în ochii lui. Acesta însă se răsuci cu repeziciune şi o izbi cît colo de zid. Femeia căzu la pămînt, iar vîntul năvăli peste ea, necruţător. În acel moment, Feliuţă îl lovi pe thug în picior, apoi se dădu iarăşi înapoi. Indianul cel rănit începu să îi dea tîrcoale.

Al doilea thug se îndreptă şi el către Willie! Cînd se apropie la cîţiva metri de ea, Willie prinse o mînă de ţărînă şi i-o aruncă drept în faţă. Omul îşi duse mîinile la ochii orbiţi, în timp ce Willie se ridică în picioare.

— Fugi, Willie, fugi !, strigă Feliuță.

El încă îl ținea pe celălalt gardian la distanță, precum Dean cel Aiurit, care îl juca pe contrabandist pe degete.

Willie alergă cam zece iarzi prin tunel, apoi se opri și se întoarse în loc. Feliuță tocmai își flutura pumnalul în toate părțile, în cercuri strîmte, ca să îl pună la respect pe atacant. Deodată, acesta strigă ceva în hindi și se aruncă înainte la picioarele lui Feliuță. Cuțitul băiatului căzu la pămînt. Indianul îl apucă zdravăn pe Feliuță de încheietura piciorului și începu să îl tîrască după el, lovindu-l întruna.

Willie șovăi. Celălalt thug încă se împleticea prin preajmă. Asta măcar nu mai era de mare folos.

— Fugi, răcni Feliuță din toate puterile. Fugi și adu ajutoare !

Willie o luă la goană prin tunel. Ultimul lucru pe care îl mai văzu a fost bietul Feliuță, luat de beregată, ridicat de la pămînt și zgîlțîit pînă ce sărmanele lui picioruțe prinseră să se clatine ca bătute de vînt, fără nici un strop de putere.

Între timp, Indiana, intră în camera întunecoasă din spatele altarului. Singurele dîre de lumină veneau din două părți : dinspre văpăile înșîngerate ce se revărsau din crevasa infernală și își aruncau lucirile și aici, împresurînd gigantica statuie a zeiței Kali și de deasupra, dintr-un fel de spărtură îngustă, cilindrică, ce se zărea în tavan.

Indy parcurse agale un pod de piatră către acea bortă — era prea întuneric ca să își dea seama peste ce anume trecea podul acela. În orice caz, deocamdată reuși să ajungă la capătul lui. În timp ce se apropia de sfîrșitul drumului său, auzi tot

mai multe voci şi clinchete de metal lovindu-se de piatră. Însă şi terenul pe care călca era înecat în beznă. Se tîrî pe marginea hăului, grozav de temător, gata să o ia la goană la orice sunet ciudat. În cele din urmă, atinse marginea şi privi dedesubt.

Şi zări o peşteră largă, adîncă, de jur-împrejurul căreia şerpuiau în spirale o mulţime de poteci, ce duceau fiecare la cîte un alt tunel îngust.

Copii costelivi se trudeau să intre sau să iasă din acele vizuini, cărînd în spate saci cu ţărînă şi rocă. Alţi copilandri uscăţivi, vlăguiţi, cu ochii înfundaţi în orbite, cei mai mulţi legaţi cu lanţuri la picioare, deşertau acele poveri în vagonetele ce aşteptau pe şinele care străbăteau în lung şi-a lat acea mină.

Da, era o mină.

Văpăile torţelor dănţuiau dimpreună cu umbre satanice pe pereţi. În spatele celui mai îndepărtat vagonet, în locul cel mai vizibil al prăpastiei, un rîu vertical străpungea peretele cavernei, umplînd întruna o cisternă uriaşă, ce alimenta un bazin cu apă de culoare întunecată. Maşinile scrîşneau ; aburi înecăcioşi cotropeau aerul stătut ; focuri întunecate izbucneau din despicăturile rocii ; scînteieri stranii izbucneau dinspre locurile îngrădite cu gratii.

Copiii se tînguiau sau nu, după firea fiecăruia. Însă oricum, şi unii şi ceilalţi erau jalnici la vedere. Nişte gardieni thugi, se distrau biciuindu-i sau bătîndu-i fără milă. Cîţiva dintre aceşti călăi rîdeau în hohote, amuzîndu-se grozav.

Indy zări cîţiva copii alunecînd şi căzînd în vreme ce se căzneau să ridice cîte un sac cu roci şi să îl răstoarne în cărucior. Gardienii îi loviră din toate puterile. Unul dintre nefericiţi nu se mai

ridică defel, însă. Suflet împăcat, el măcar găsise singura scăpare din acel iad.

Indiana dădu tîrcoale peşterii, mergînd pe buza prăpastiei. Parcă era o scenă dintr-o poveste cu stafii. Atît de grotescă, încît unei minţi normale i-ar fi fost peste putinţă să o imagineze. Indiana nu ştia defel ce anume ar fi trebuit să facă. Căci toate astea erau în strînsă legătură cu încă şi mai înfiorătorul ritual al celei mai cumplite dintre credintele păgîne.

Ridică pe umăr sacul cu pietrele Sankara. Acum trebuia să aleagă. Dacă voia, putea să plece cu acele minunăţii de nepreţuit, pentru a le cerceta în pace şi a fi răsplătit cu glorie poate chiar şi pentru secolele ce aveau să vină.

Dar în acelaşi timp nu putea să nu audă chemarea şi plînsul unui copil. Privi în jos şi observă un gardian mătăhălos, încruntat, cu pieptul dezgolit, bătînd sălbatic un biet sclav de numai cîţiva ani. Mînia începu să clocotească în sufletul lui Indana. Îşi încleştă pumnii şi scrîşni din dinţi.

Gardianul parcă simţi privirea încărcată de ură a lui Indiana, care se uita la el din spate. Se opri din bătaie şi privi în sus, spre arheolog. Ochii lor se întîlniră, şi se înfruntară cu duşmănie. Amuzat, gardianul zîmbi. El unul doar se distra.

Ticălosul era încă departe de el. Indy ar fi putut pleca, dacă s-ar fi hotărît.

Însă hotărîrea lui a fost cu totul alta.

Se aplecă, luă o piatră, o ridică deasupra capului, ochi bine, apoi o aruncă drept în mină.

Cînd ajunse pe fundul prăpastiei, probabil că avea şanse să ajungă la un rezultat destul de bunicel, însă matahala o prinse fără nici un efort. Da, pur şi simplu o prinse, ca pe o minge. Se îndoi puţin din şale, apoi se îndreptă şi se uită iarăşi la

Indy. Ochii lor se întîlniră din nou. Gardianul zîmbi iarăşi, dar de data asta luă aminte la chipul lui Indy — îşi întipări în memorie fiecare trăsătură a acestuia, ca nu cumva să uite vreodată obrăznicia slăbănogului aceluia, care îndrăznise să îl deranjeze.

Indy îi surîse şi el, cu toate că ştia că nu punctase nimic în favoarea lui. Micii sclavi însă îl priveau cu sufletul la gură, uluiţi peste măsură. Atunci Indiana îşi luă o poză triumfătoare, îşi scoase pălăria şi o flutură cu veselie către gardienii thugi, care dăduseră fuga iute să vadă ce se întîmplă.

Şi ăsta nu e decît începutul, nenorociţilor ce sînteţi, îşi zise Indiana Jones.

Începu să caute iarăşi un bolovan, cînd se petrecu ceva neaşteptat : de pe muchea prăpastiei începu să se surpe o bucată de pămînt. La urma urmei, nu era decît o mică alunecare de teren, ca oricare alta.

Şi atunci, ca norocul să fie deplin, urmă o mare surpare de teren.

Cu un pas numai în urma lui Indy, toată podeaua căzu cu totul. Buza prăpastiei se desprinse şi odată cu ea se prăvăli şi Indy. Sfărîmăturile şi Indiana Jones se prăbuşiră deopotrivă în rîpă, lovindu-se de colţii de stîncă şi argilă fărămiţată, pînă ce se trezi într-o grămadă de grohotiş, pe fundul gropii.

Lovit şi tăiat mai peste tot, Indy privi împrejur. Gardienii thugi îl înconjurară de îndată, în realitate părînd chiar mai voinici şi mai fioroşi decît fuseseră cu cîteva clipe înainte.

Atunci Indiana Jones îi zîmbi celui mai zdravăn dintre ei, clătinînd din cap, gînditor :

— Cum naiba de ai ieşit aşa urît pe lumea asta ? !...

7

...Şi pe rug ? !

Gardienii îl înşfăcară, îl pleznіră bine, îl tîrîră într-o celulă strîmtă. Acolo îi legară mîinile cu lanţuri prinse de tavanul scund. Durerea cruntă, provocată de cătuşele ce îi tăiau încheieturile, îl trezi tocmai cînd uşa zăbrelită se trînti cu zgomot. De îndată ce se ferecară lacătele, ceilalţi trei prizonieri, care pînă atunci se ascunseseră plini de teamă, într-un colţ al încăperii, alergară spre el. Primii doi erau doi copii-sclavi, indieni, iar cel de-al treilea... Feliuţă.

Cu ochii în lacrimi, micul chinez îl îmbrăţişă de nenumărate ori pe Indy. Zdruncinat cum era, Indiana nu reuşi să îi răspundă la fel. Dedesubtul lor, în carieră, se auzeau plînsetele copiilor biciuiţi. Era cel mai cumplit sunet pe care îl suportase Indiana Jones pînă atunci. Trebuia cu orice chip să iasă de acolo.

Într-un tîrziu, Feliuţă se dădu îndărăt cîţiva paşi şi se apucă să îl dojenească, foarte necăjit :

— Ai promis la mine că iei în America. La America nu se-ntîmplă lucruri de-astea. Am zis la tine de-atîtea şi de-atîtea ori : asculţi la mine tot mai mult, trăieşti şi mai mult.

Păi, sigur că da, era de-a dreptul strigător la ceruri ! Auzi : **Indy**, prins în capcană ca un oarecare Fulger Mic.

Indy încuviință din cap, zîmbind. Se întrebă dacă Feliuță era în stare să îl bombăne pînă ce avea să îl scoată din pepeni și să sară în sus, cu tot cu fiarele acelea care îl imobilizau. Dacă ar fi fost Willie acolo, ar fi reușit asta cu siguranță și fără prea mari eforturi.

Feliuță însă termină repede cu reproșurile și arătă către unul din băieții de lîngă el :

— El e Naisukh, din satul ăla... Vorbește bine englezește, pentru un străin. Zice că l-au adus aici să sape la mină.

— Dar de ce ? se interesă Indy.

— Copiii-s mici, îl lămuri Nainsukh. Putem să lucrăm în tunele.

— Atunci de ce sînteți încuiați aici ?

— Noi acum prea bătrîni. Prea mari ca să ne tîrîm prin tunele mici...

De emoție, de frică, vocea băiatului răgușì dintr-o dată. Trebui să tacă pentru cîteva momente.

— Ce face ăștia la voi ? întrebă Feliuță, cu pupilele deja dilatate de teama răspunsului pe care îl aștepta.

— Eu rog pe Shiva să lase la mine să mor, rosti Nainsukh. Dar n-o să fie așa. Acum demonul Kali o să mă ia.

— Cum ?

— Or să dea la mine să beau sîngele lui Kali! Dup-aia eu cad în somn negru — somnul Kali Ma!

— Ce înseamnă asta ? îl întrerupse Indy.

Băiatul stătu o clipă să își adune tot curajul, pentru a reuși să descrie ceea ce avea să fie silit să facă.

— Ajungem ca ei. Sîntem vii, dar trăim ca în coșmar. Bei sîngele, nu te mai trezești din coșmarul lui Kali Ma.

Indy şi Feliuţă observară groaza întipărită pe chipul copilului. Feliuţă invocă de cîteva ori la rînd numele Zeului Păzitor al Porţii Umbrelor. Indy se jură să răzbune chinurile nenumărate ale acelor copii. Deodată se auzi un zăngănit. Indy văzu doi gardieni descuind uşa celulei.

Nainsukh şi celălalt băiat icniră speriaţi şi fugiră îngroziţi în ultimul cotlon al odăiţei, tremurînd în întuneric precum animalele căzute în cursă şi aşteptîndu-şi sfîrşitul inevitabil.

Însă călăii nu veniseră după micii indieni, ci chiar după Indy şi Feliuţă. Aşa că îl eliberară pe Indiana Jones. Apoi îi îmboldiră de la spate pe cei doi prieteni. Mai întîi urcară o cărăruie ce şerpuia împrejurul minei, după care coborîră printr-un tunel întunecos. La capătul acestui pasaj, se deschise o uşă din lemn masiv. Prizonierii au fost îmbrînciţi să intre.

Ajunseră aproape pe brînci într-o încăpere spaţioasă. Era camera Marelui Preot, Mola Ram.

Locul îţi dădea fiori de groază. Pereţii erau acoperiţi cu statui ale idolilor şi picturi cumplite la vedere, care parcă îi priveau cu tot atîţia ochi ai diavolului. Însăşi piatra zidurilor părea deformată într-un chip ciudat. Spărturi subţiri, aproape nevăzute, împînzeau podelele, lăsînd să intre o ceaţă roşiatică, pătrunzătoare, ce umplea încăperea cu un iz de putreziciune. Indy simţi că se înăbuşă.

Într-un colţ, aburea un vas de fier, plin cu tăciuni aprinşi şi o tămîie cu miros straniu. Era îngrijit de un vlăjgan androgin, cu buzele boite, cu braţe subţiratice, delicate, cu chipul atins de umbra nebuniei.

Tot acolo se afla cea mai înfiorătoare statuie pe care o văzuse Indiana vreodată. Neîndoielnic,

nu putuse fi zămislită decît de o minte rătăcită, bîntuită de coşmare. Era însăşi duhul Morţii, cioplit în piatră.

Cam de două ori mai mare decît statul unui om, capul acesteia era închipuit dintr-un craniu uman — însă un craniu mult prea mare în partea din spate, ca şi cum ar fi fost malformat sau hidrocefalic — cu falca de jos deschisă larg, într-o grimasă de demenţă. În fiecare orbită goală ardea cîte o lumînare, iar pe frunte o a treia.

Însă restul trupului nu era scheletic, ci părea corpul viu al unei femei, însă şi el mutilat : fără gît, fără braţe, cu sîni asimetrici, cu picioarele pornind dintr-un bazin scîrbavnic, plin de cioturi, parcă zdrobit.

Ceara lumînărilor se scurgea pretutindeni pe forma de piatră — de pe creştet, din găurile nărilor, de-a lungul fălcilor, ca o salivă greţoasă, peste şoldurile scălîmbăite, peste sînii fleşcăiţi. Da, ceară topită şi (abia atunci îşi dădu seama Indy), sînge proaspăt, care începea să se coaguleze.

Alături de acea grozăvie şedea un thug uriaş, bărbos, rînjind ca scos din minţi, purtînd brăţări din păr de om.

Era acelaşi gardian pe care îl ţintise Indy cu bolovanul şi care prinsese piatra cu atîta îndemînare. Acum însă, îl prinsese şi pe Indy. Şi avea de gînd să îi arate şi el ce ştie.

Iar în mijlocul încăperii stătea însuşi Mola Ram, cu picioarele încrucişate, cu ochii închişi.

Era pentru prima dată cînd Indiana Jones putea să îl privească de aproape. Şi era o adevărată spaimă. Gluga din blană de bizon îi acoperea tîmplele, pînă la sprîncene. Mijlocul frunţii îi era împodobit cu un cap de om, uscat. Pe faţă avea pic-

tate semne oculte. Dinții îi erau stricați, negri, iar ochii duși în fundul capului. Chiar și sudoarea lui împrăștia miasme de carne arsă.

Deschise ochii. Rînji.

— Eu sînt Mola Ram. Ai fost prins încercînd să furi Pietrele Sankara.

— Nimeni nu e perfect, mărturisi Indiana, zîmbind și el.

Pietrele începură să scînteieze. Arheologul nu le zărise mai înainte, dar erau acolo, chiar la picioarele statui — luceau, parcă răspunzînd stării de nervozitate a Marelui Preot.

Ochii lui Mola Ram se aprinseră cînd se uită spre cristalele orbitoare, fascinat.

— La începuturi au fost cinci, începu el. De-a lungul secolelor au fost risipite din pricina războaielor sau vîndute de hoți ca tine.

— Hoți mai buni ca mine, recunoscu Indiana, cu modestie. Însă tot îți mai lipsesc vreo două.

— Nu, sînt aici, îl asigură Mola Ram. Pe-aici, pe undeva sînt. Acum o sută de ani, cînd englezii au dat buzna în templul acesta și mi-au măcelărit poporul, un preot credincios a ascuns ultimele două pietre pe undeva, prin catacombele astea...

Deodată Indy înțelese tot rostul fărădelegilor acelora.

— Aha, de-asta ați pus voi toți sclavii ăștia, toți copiii ăștia, să sape...

— Sapă în căutarea nestematelor, care să ne aducă bani pentru sprijinirea cauzei noastre și în același timp caută și celelalte pietre sfinte. În curînd vom avea toate Pietrele Sankara, iar atunci credința Thuggee va fi iarăși atotstăpînitoare...

— Nu prea pot să te contrazic în vreun fel : ai o închipuire grozav de bogată, îl zeflemisi Indiana.

— Tu nu mă crezi, făcu Marele Preot, întorcîndu-se către el. Dar o să mă crezi curînd, doctore Jones. Pentru că o să devii un adevărat credincios.

Făcu un semn. Gardianul aruncă un laţ de fier împrejurul gîtului arheologului, îl tîrî pînă la statuia Morţii şi îl legă cu spatele lipit de ea, cu gîtul şi încheieturile de la mîini răsucite în spatele idolului. Indiana simţea mirosul sîngelui ce i se prelingea de sub bărbie.

Îi era teamă. Atmosfera înnebunitoare, toţi maniacii aceia de preoţi — se putea întîmpla orice. Însă era hotărît să nu îşi arate frica. Nu avea să le dea nici un fel de satisfacţie. Fanaticii aceia parcă înfloreau de bucurie la vederea fricii. A fricii şi a suferinţei. Iar el nu avea să le fie pe plac. Şi nu avea să îi dea lui Feliuţă motive de disperare. Mai ales că băiatul şedea lîngă uşă, tremurînd din toate băierile. Da, avea să îi dea lui Feliuţă un exemplu : avea să îi dovedească neapărat cum demnitatea poate învinge orice lucru umilitor, chiar şi într-un loc atît de pîngărit precum acela... dacă aveai sufletul îndeajuns de puternic.

Uriaşul gardian păşi către Indy.

Indiana Jones rînji ameninţător :

— Salut. Să ştii că detest dobitocii.

Îi zîmbi şi vlăjganul, la fel de bine dispus. Mai văzuse el bravuri dintr-acelea, nu o dată. Ştia că erau zadarnice.

Se deschise uşa. Intră tînărul maharajah. Iar după el — Nainsukh, băiatul care pînă nu demult împărţise aceeaşi celulă cu Indiana. Însă acum Indy observă că băiatul părea cu totul schimbat. Înainta calm, netulburat, ca un vas pe marea netedă ca oglinda. În mîini ducea cu grijă o ţeastă omenească.

Mola Ram se întoarse către maharajahul Zalim Singh.

— Înălțimea Voastră va fi martor la convertirea hoțului.

Maharajahul se postă în fața lui Indy, cu o figură foarte hotărîtă.

— Nu o să suferi, îl asigură el pe hoțul pietrelor sfinte. De puțină vreme am atins și eu vîrsta cuvenită și am gustat sîngele lui Kali.

Indiana însă nu păru deloc mai liniștit. Îl zări pe Mola Ram luînd căpățîna dintre palmele lui Nainsukh. Craniul părea că rînjește batjocoritor, încă acoperit cu piele zbîrcită, cu nasul pe jumătate ars, cu ochii aproape descompuși, cu limba fleșcăită atîrnînd într-o parte. Mola Ram îl apropie de fața lui Indy.

Matahala de gardian îl apucă zdravăn pe Indy de cap, îl dădu pe spate, sprijinindu-l de sînul Morții și îl sili să deschidă gura.

Înainte ca Indiana să înțeleagă ce se petrece sau să aibă timp să reacționeze, Marele Preot clătină capul descompus, înfiorător la vedere, făcîndu-l să dea drumul unei șuvițe de sînge, care se scurse pe limba umflată, vineție, drept în gura lui Indy.

Feliuță începu să răcnească din toate puterile :

— Indy, nu bea !... Scuipă ! !...

Strigă din tot sufletul către zeul său protector, Huan Tien, Stăpînul Atotputernic al Cerurilor Întunecate, cel care trăiește în ținuturile din nord. Îl rugă să alunge vînturile diavolului ce bîntuia în acea încăpere. Îl imploră să se arate în acelc clipe. Și apoi nu mai putu decît să plîngă. În zadar.

Indy rămase descumpănit cîteva momente. Se așteptase la torturi sau la descîntece, dar nu la

cine știe ce scîrboșenie de băut. Gîlgîi cîteva clipe licoarea aceea dezgustătoare, înainte de a o scuipa toată pe mutra lui Mola Ram.

Marele Preot se dădu înapoi, mîniat. Sînge cald i se prelingea pe față, pe gură. Își linse buzele. Apoi îi vorbi maharajahului în hindi.

Zalim Singh scoase o păpușică din buzunar. Aceasta purta pantaloni și o pălăriuță rudimentară. Pielea părea mai deschisă la culoare decît a figurinelor care închipuiau diferiți băștinași. Iar trăsăturile erau în mod clar ale unui occidental. Semăna binișor cu Indiana Jones.

Maharajahul o ridică spre chipul lui Indy, ca să i-o arate, apoi o trecu peste corpul lui Indy, ca să absoarbă sudoarea acestuia, să șteargă murdăria și scursorile de pe trupul său. Iar după aceea, tînărul prinț începu să apropie și să depărteze păpușa de flăcările ce se înălțau din vasul plin cu tăciuni aprinși.

Păpușa intra în vîlvătaie, iar Indy în spasme de durere. Tot corpul parcă îi lua foc. Iar creierul părea că este deja mistuit. Și striga, și gemea...

— Doctore Jones !... se tînguia Feliuță.

Numai văzînd acea scenă oribilă, băiatului aproape că i se opri inima în piept de groază. Izbucni într-o serie de înjurături chinezești, apoi îl pocni zdravăn pe maharajah. Micul monarh căzu, scăpînd păpușa. Indy căzu, vlăguit de suferință.

Feliuță se aruncă în față, să înșface biciul lui Indy, dar fu izbit de unul din gardieni și rămase lat pe podele.

Mola Ram dădu cîteva porunci. Gardianul șef luă biciul de la brîul lui Indy.

Pentru moment îl scoaseră din lanțuri pe Indiana Jones. După scurt timp însă, îl legară la loc, de data asta cu fața spre statuie, cu obrajii lipiți

de sînul scîrbos, încleiat de sînge. Acum ajunsese să privească chiar spre chipul de Gorgonă al zeităţii de piatră.

Simţea cum tot pieptul îi horcăie, strivit de o suflare rece.

Nainsukh se duse să umple iarăşi tigva cu sînge proaspăt. Mola Ram începu să intoneze un descîntec. Feliuţă se ridică în picioare, se repezi la gardianul care îl păzea, îl lovi cu pumnii, însă îndată îl potoli un preot şi îl înlănţuiră şi pe el lîngă un perete, departe de Indiana.

Iar după aceea, începură să îi biciuie pe amîndoi. Mai întîi pe Indy — Feliuţă plîngea cu sughiţuri văzîndu-l. Apoi — pe Feliuţă.

— Lăsaţi-l în pace, nenorociţilor, scrîşni Indy printre gemetele de durere.

Asta era picătura care umplea paharul. Pentru asta, avea să le-o plătească el cum se cuvenea.

Aşa că gealaţii îl părăsiră pe Feliuţă şi se apucară iarăşi să îl biciuie pe Indiana. Şfichiul sfîşie cămaşa lui Indy, îi despică adînc pielea. Îndată, sîngele îi năclăi hainele zdrenţuite şi carnea zdrobită. Mintea suferindului începu să se întunece. Respira din ce în ce mai greu — lumînările din ochii statuii Morţii se stinseră sub suflarea lui chinuită. Ceea ce îl înfurie şi mai tare pe Mola Ram.

— Să nu cugeţi să faci aşa ceva..., grăi mîniat Marele Preot.

Nainsukh se reîntoarse cu a doua ţeastă de sînge, pe care i-o înmînă lui Mola Ram.

Indy a fost iarăşi dezlegat şi apoi înlănţuit cu spatele la idol. Gardianul cel voinic îl sili să ţină gura deschisă şi îl prinse de nas. Din nou, Mola Ram turnă licoarea amestecată cu sînge, din gura rînjindă a capului de mort în gura lui Indy.

— Englezii din India vor fi măcelăriţi pînă la unul, rostea Marele Preot în vreme ce îl ospăta cu scîrbavnica băutură. După aceea ne vom întoarce mînia asupra musulmanilor şi îl vom sili pe Allah al lor să i se închine zeiţei Kali. Iar după aceea îl vom surpa şi pe Dumnezeul evreilor. Şi în cele din urmă vom doborî pe Cristos şi va fi uitat şi el...

Termină de turnat. Gardianul îl forţă pe Indy să închidă gura. Indy bolborosi, scuipă, se înecă, îşi ţinu răsuflarea cît putu şi... pînă la urmă înghiţi.

— În curînd, Kali Ma va stăpîni întreaga lume, prezise Mola Ram.

Willie bîjbîia spre ieşirea din tunelul secret, ce dădea în camera ei. Gîngăniile o acoperiseră din cap pînă în picioare, în drumul ei prin catacombe. Le zburătăcise, atît cît reuşise, ţinîndu-şi răsuflarea, ştiind că tot ce îndura atunci era spre salvarea ei. Şi a lui Indy. Mai tîrziu, avea destul timp la dispoziţie ca să cedeze nervos. Sau cel puţin aşa spera...

Reuşi totuşi să se ridice, împleticindu-se, să ajungă la uşă şi să iasă într-un suflet din dormitorul ei. Alergă în neştire pe coridoarele palatului pustiu, încercînd să găsească pe cineva ca să o ajute, încercînd să se roage în van, în lumina zorilor ce mijeau. Da, mai era puţin pînă la ziuă.

Cînd se trezi în mijlocul primei curţi, în aer liber, se opri, răsuflînd din greu. Strigă. Dar nu răspunse nimeni. Se întoarse în primul hol de trecere, suspinînd disperată, printre hohote. Şirul de portrete se alinia cuminte pe pereţi. Tablouri mari, în mărime naturală, ale înaintaşilor maharajahului. Parcă stăteau la pîndă acum. Parcă o spionau din întuneric, de undeva, din umbra altui timp,

răsărit la ora aceea tîrzie din noapte. Încet, temătoare, se perindă printre figurile acelea sinistre. La capătul rîndului de picturi, prinse cu coada ochiului ceva mișcînd. Se întoarse — oare era unul dintre aceia ?... Apoi oftă, ușurată. Nu era decît silueta ei, într-o oglindă.

Însă după aceea se zări iarăși o formă stranie, în oglindă, apropiindu-se din spatele ei. Se întoarse iute pe călcîie, cu mîna înălțată, gata să lovească. Nu era nimeni altul decît Chattar Lal, primul-ministru.

— Vai de mine, Doamne, ferește-mă, ce m-ai mai speriat ! făcu Willie, respirînd mai domol. Ascultă-mă, trebuie să mă ajuți. Noi am găsit tunelul ăsta...

Îl prinse zdravăn de umăr, ca să se sprijine și ca să îi transmită cumva agitația ei, provocată de acea situație nemai întîlnită.

Căpitanul Blumburtt dădu colțul culoarului tocmai atunci. Se înclină tăcut, politicos, în fața lui Willie, însă îi vorbi lui Chattar Lal :

— Jones nu-i la el în cameră...

După care se întoarse către Willie :

— Domnișoară Scott, trupele mele pleacă disde-dimineață. Dacă ați dori să ne însotiti pînă la Delhi măcar...

Willie se albi la față.

— Nu, nu puteți să plecați nicăieri !... Aici se întîmplă ceva îngrozitor. Ăia au pus gheara pe Feliuță și eu cred că Indy a fost...

— Ce anume i s-a întîmplat ? se repezi Blumburtt.

Willie încuviință din cap, neștiind cum să îl convingă.

— Am găsit un tunel care duce la un templu de sub palat. Vă rog, veniţi cu mine, am să vi-l arăt...

Cei doi bărbaţi se uitară unul la altul, neîncrezători. Scoasă din fire, zăpăcită, încă nedezmeticită pe deplin, Willie îl înhăţă pe Blumburtt de braţ şi începu să îl tragă după ea, în fugă, pe coridorul dinspre camera ei.

Chattar Lal îi însoţi.

— Domnişoară Scott, nu are nici un rost ceea ce faceţi dumneavoastră acum... începu el, condescendent.

Lui Willie însă începură să îi clănţăne dinţii de frică.

— Grăbiţi-vă. Mi-e teamă că or să-l omoare. Am văzut atîtea lucruri îngrozitoare acolo... Un sacrificiu uman... Îl tîrau pe amărîtul acela ca pe un animal la tăiere şi ăl'lalt nemernic i-a băgat mîna-n piept şi i-a scos inima afară...

Îşi acoperi faţa cu mîinile, parcă încercînd să alunge coşmarul la care tocmai fusese martoră, din nefericire. Cei doi se priviră cu subînţeles, încă şi mai bănuitori.

— Cine anume ? o întrebă Blumburtt cu mare tact.

— Preotul, cine altul ?, gîfîi ea, speriată de moarte. L-au luat mai întîi pe Feliuţă, iar Indy era plecat... Nu ştiu unde mai e Indy acum... Chiar sub dormitorul meu e catedrala aia gigantică — un templu al morţii. Acolo se desfăşoară un fel de cult, cu pietrele alea sfinte de le căuta Indy...

Chattar Lal zîmbi îngăduitor.

— Presimt fumul învăluitor al opiumului plutind peste toate astea. Poate că domnişoara Scott a deprins obiceiul acesta la Shanghai ?...

Ea simţi că o apucă toate furiile de pe lume.

— Ce dracu' tot îndrugi acolo ? Nu sînt o drogată de-aia de care crezi tu ! Am văzut cu ochii mei. O să-ţi arăt, să te convingi !...

Îi împinse de la spate în apartamentul pe care îl ocupase ea pînă atunci.

— Ia căscaţi ochii cum trebuie — acolo !

Arătă către deschizătura întunecată ce se zărea în zid.

— Acolo-i. Ce v-am zis eu ? şuieră ea ca o harpie, triumfînd.

Blumburtt luă un opaiţ, se îndreptă către uşa secretă, cînd, pe nepusă masă apăru dintr-acolo... Indiana Jones, zvîrlind cît colo o gînganie scîrbavnică de pe rever.

Indy zîmbi obosit.

— Da' ce faceţi aici, vă jucaţi de-a v-aţi-ascunselea ?...

Rămaseră toţi cam surprinşi de sosirea lui neaşteptată. Şocul cumplit prin care trecuse Willie păru că se preschimbă dintr-odată într-o stare de liniştire totală. Alergă către arheolog, îl strînse în braţe cu drag, simţind că e gata să leşine de emoţie.

— Vai, Indy, ai reuşit să fugi..., suspină ea printre lacrimile de bucurie. Spune-le ăstora ce s-a petrecut acolo, că pe mine n-au de gînd să mă creadă pe cuvînt...

Tremura în braţele lui, ca bătută de vînturi. El o duse blînd către pat, se aşeză alături de ea. Sleită de puteri şi fizic şi psihic, Willie se lăsă în voia lui, fără să protesteze defel.

— E în regulă, şopti Indy în părul ei. Acum nu mai e nici un pericol pentru tine...

— Aştia cred că sînt nebună de tot, se plînse ea. Spune-le că nu-i aşa, Indy, te rog, ajută-mă...

Evenimentele din acea noapte o dăduseră gata

într-adevăr. Suspina și scîncea la pieptul lui Indy, disperată.

Indy o întinse pe așternuturile de satin, o bătu ușurel pe obraz, îi dădu în lături pletele căzute peste ochi.

— Ei, ce faci ? ! Eu aveam impresia că ești un adevărat tovarăș de drumuri lungi !... Ei, Willie...

Îi șterse lacrimile.

Ea îl prinse de mînă.

— Da..., răspunse femeia, în șoaptă.

Acum el era lîngă ea. Era în siguranță. Putea să fie totul ca mai înainte. Aveau să plece de acolo.

— Acum trebuie să dormi.

— Vreau să mă duc acasă, zise ea, închizînd ochii, ostenită.

Salteaua aceea părea atît de moale, vocea lui atît de profundă, de liniștitoare, iar mîna lui...

— Nu îți găsesc nici o vină, îngînă el. Ce-ai trăit tu în ultima vreme n-a fost tocmai o vacanță plină de distracții...

Ea îi zîmbi aproape fără voie, în timp ce Indy continua să o mîngîie pe obraz. Simțea cum se cufunda în vis, fără să se străduiască prea mult. Era aproape o minune : acum Indy o salva pe ea. Nu avusese niciodată simțămîntul acela de destindere completă, de liniște netulburată. Parcă ar fi fost un prunc, obișnuit să treacă pragul somnului doar la auzul vocii părintelui lui. Da, ca un copil, adormit de cîntecul său de leagăn. Părea că apropierea lui domolitoare o învăluie cu totul, ca o vrajă. Era fericită. Liniștită.

Dormea somn greu, fără de vise.

Indiana se ridică în picioare. Îi urmă pe Chattar Lal și Blumburtt afară din camera lui Willie. Primul-ministru îi conduse spre verandă.

Prima rază străbătu văzduhul deasupra piscurilor munţilor. Săgeţi de lumină răspîndeau norii joşi. Aerul era încărcat de o tensiune neobişnuită, de aşteptare. În josul văii zăriră trupele de cavalerie pregătind caii şi furgoanele pentru plecare.

Indy trase adînc în piept mireasma ciudată a acelor zori de ziuă, de neuitat.

— Eu unul mi-am petrecut viaţa bîntuind prin peşteri şi tunele...

Clătină din cap, parcă dojenindu-se singur pentru nesăbuinţă.

— N-ar fi trebuit să iau o fiinţă ca Willie acolo, jos, cu mine...

Blumburtt încuviinţă tăcut, parcă ar fi voit să spună că i se confirmă bănuielile.

— Domnişoara Scott s-a speriat ?...

Indy înălţă din umeri, nedumerit.

— Cînd a dat cu ochii de gîngăniile alea, i s-a făcut rău. Am dus-o eu înapoi la ea în cameră. Cînd a adormit ea, m-am întors iarăşi, să mai arunc o privire prin preajmă...

— Şi probabil că prin somn, a avut tot soiul de coşmare..., sugeră Chattar Lal.

Indy îl privi pătrunzător pe primul-ministru şi îl aprobă, rostind cu mare înţelegere :

— Da, coşmare...

— Biata copilă, o deplînse Chattar Lal.

Indy nu mai contenea încuviinţînd din cap, ca în transă.

— După aceea probabil că s-a deşteptat deodată, fără să îşi dea seama că încă e sub influenţa viselor şi a zbughit-o din odaia ei. Şi aşa aţi găsit-o dumneavoastră.

Blumburtt îşi puse mîna streaşină la ochi şi se uită cu drag către soarele ce tocmai răsărea peste

acel colţişor de imperiu britanic, pe care el îl păzea cu atîta străşnicie.

— Aţi descoperit ceva deosebit în tunelul acela, doctore Jones ?

Indiana privi şi el către acelaşi astru, însă părea că pentru el acesta se înalţă deasupra unei părţi a universului cu totul diferită acum.

— Nimic, răspunse el. Numai un coridor oarecare, nefolosit cine ştie de cînd şi care nu ducea nicăieri.

Din depărtare, un sergent major tocmai raporta cu voce tare că trupele Majestăţii Sale sînt gata să plece mai departe. Blumburtt făcu semn cu mîna că a înţeles.

— Ei bine, domnule prim-ministru, voi consemna în raportul meu, aşa cum se cuvine, că nu am descoperit nimic nelalocul lui aici, la Pankot.

Chattar Lal se înclină cu respect în faţa unei astfel de hotărîri înţelepte a reprezentantului Coroanei.

— Sînt sigur că maharajahul va fi foarte mulţumit, căpitane.

Blumburtt se întoarse către Indy pentru ultima dată :

— Aşa cum am mai amintit, domnule Jones, am fi foarte bucuroşi să vă însoţim pînă la Delhii.

Indiana zîmbi însă cu seninătate :

— Vă mulţumesc nespus, însă cred că Willie nu este încă în stare să călătorească...

* *
*

Praful se stîrnea în nouri înecăcioşi, în vreme ce armata britanică se depărta de-a lungul depresiunii. Infanterişti, cavalerişti, furieri. Căpitanul

Blumburtt se afla în fruntea efectivelor, într-o maşină decapotabilă. Ariergarda era formată dintr-o trupă de scoţieni, care intonau un marş naţional, acompaniindu-se cu cimpoaie şi tobe.

Nu după multă vreme, se zăriră tot mai slab în depărtare, pe panta cealaltă a muntelui, părăsind Palatul Pankot şi lăsîndu-l să îşi reia viaţa de dinainte de venirea lor.

Willie se trezi buimacă, auzind de la distanţă cîntecul tînguitor al cimpoaielor. Nu era sigură dacă visează sau nu. Era totuşi un sunet atît de vag, de ciudat.

Prin plasa deasă, de ţînţari, ce acoperea patul, văzu uşa camerei sale deschisă. Abia o întrezărea, căci era trasă perdeaua, însă ghici silueta lui Indiana, care se apropia agale de patul ei. Zîmbi. În cele din urmă tot el venise la ea.

Se mută încet, mai încolo, în vreme ce Indy se aşeză uşor pe marginea saltelei. Rămase astfel, cu spatele la ea, cu umerii căzuţi. Bietul de el. Probabil că era sleit de oboseală.

Privi prin pînza diafană la părul lui răvăşit, la capul lui lăsat în piept.

— Indy... Ai vorbit cu ei ?...

— Da, răspunse el.

— Deci acum mă cred, spuse ea, mulţumită.

— Da, te cred, rosti el, ca un ecou.

Vocea lui însă părea că sună straniu, monoton.

Poate că e mai vlăguit decît îmi dau eu seama, îşi zise Willie. Da, e rîndul meu să fiu drăguţă cu el.

— Înseamnă că or să trimită soldaţii acolo, în templu, conchise ea cu glas tare.

El însă nu scoase o vorbă. Iar femeia se întrebă dacă nu cumva adormise aşa, stînd în capul oaselor. Şi chiar dacă s-ar fi întîmplat asta, l-ar fi în-

țeles fără doar și poate. Nu ar fi făcut altceva decît să îl ajute să se întindă comod acolo, pe pat, să doarmă în liniște.

— M-am speriat de moarte noaptea trecută, recunoscu ea. Atunci cînd am crezut că or să te ucidă...

— Nu, n-or să mă ucidă.

Ea îl mîngîie ușor pe spate. Simțea carnea aceea moale, obosită, prin cămașă, prin plasa de țințari. Zîmbi, reproșîndu-i drăgăstoasă :

— Știi ceva, de cînd te-am cunoscut n-ai fost altceva decît o pacoste. Dar trebuie să mărturisesc că dacă te-aș pierde, mi-ar fi tare dor de tine...

Încet, cu mișcări domoale, Indiana se întoarse către ea :

— N-o să mă pierzi, Willie...

Ea își trase repede mîna îndărăt : era năclăită de sînge.

Bărbatul își apropie mult fața de chipul ei, pînă ce se priviră ochi în ochi, de la o palmă distanță. Acoperămîntul protector încă stătea între ei, ca un voal diafan, însă chiar și așa. Willie putu observa schimbarea din ochii lui.

Da, ochii lui, de obicei atît de adînci, atît de limpezi, vîrstați de vinișoare arămii, ochii aceia cunoscuseră o prefacere nebănuită. Parcă se așezase un văl de ceață peste lumina lor. Se împînziseră. Îi dădeau fiori reci. Păreau atinși de o boală lăuntrică. Femeia tresări și începu să tremure: temătoare.

Deja îl pierduse cu totul.

Slujba de dimineață tocmai începuse în templul morții. O mulțime de oameni stăpîniți de duhul răului se legănau ca vrăjiți în catedrala subterană, cotropită de bocetele vînturilor neostoite. Cîntecul

ce însoţea ritualul sacrificării începu să se înalţe, tot mai tare, parcă venind din toate părţile, înfiripîndu-se treptat, din propria lui putere şi jelanie.

În mijlocul celor ce se închinau zeiţei Kali se afla însuşi tînărul maharajah, stînd pe o mică platformă ridicată la marginea crevasei şi privind ţintă peste prăpastia fumegîndă, la altarul lui Kali Ma.

— Jai ma Kali, jai ma Kali...

Încă o dată, cele trei Pietre Sankara prinseră să scînteieze magic, la picioarele demonicei zeiţe. Mola Ram îşi făcu şi el apariţia din spatele vălătucilor groşi ce împresurau altarul. Şi el înălţă glasul, odată cu ceilalţi.

— Jai ma Kali, jai ma Kali...

Femei convertite la cultul Thuggee veniră din camerele lăturalnice, înveşmîntate în tunici roşii. Trecură pe lîngă şirurile de preoţi cu chipuri sumbre şi le pictară pe frunte linii magice, în vreme ce Mola Ram începu să grăiască în sanscrită către toţi auditorii.

Chattar Lal, îmbrăcat în haine lungi, sobre, şedea chiar lîngă Indiana, la stînga altarului. O femeie se apropie de ei şi făcu semnul de devoţiune pe fruntea lui Lal. Indiana stătea cu privirile aţintite către vîlvătăile ce ţîşneau din crevasă. În acele momente, el trăia chiar **Coşmarul.**

Vîlvătăi lichide înălţîndu-se chiar din mijlocul peşterii jucau pe podelele de granit, săltau răsucindu-se, se prefăceau în păsări întunecate, ce zburătăceau ca nebune, căutînd un locşor să se cuibărească. Cînd se ridicau, pluteau, se loveau, între ele, apoi de pereţi ; ţipau ascuţit în văzduhul greu şi în capul lui, care îl durea îngrozitor.

Da, nu mai avea nici urmă de gînduri acolo, ci numai o imensă, nebănuită goliciune care îl devora:

înceţoşată, împînzită de păsările acelea mari care băteau din aripi ca turbate. Păreau că nu ştiu să se lase jos, pe pămînt, să se odihnească, ci numai fluturau aşa, la infinit, din aripi, chiar înlăuntrul ţestei lui.

Umbre necunoscute şopteau întruna în miezul acela de noapte ce nu mai avea sfîrşit.

Undeva, o cîntare nocturnă se auzea îngînată pe tonuri grave, aproape răguşite...

Undeva, ceara unei lumînări ce se stingea, se scurgea nepăsătoare...

Şi el se mişca parcă, dar fără să ia parte la preumblarea trupului său. Da, cîndva, înapoi în timp, într-un spaţiu, la o oră — o temniţă, apoi o vărsare de sînge, un cîntec morbid. Se întorcea prin tot soiul de tunele poleite cu suflarea morţii, străpuns de durere şi strivit de morminte mişcătoare, intra în camera lui Willie, scuipînd sîngele din rana de piatră. Ce-i asta, vă jucaţi de-a v-aţi ascunselea ?...

Willie, vrăjitoarea, era şi ea acolo, înlănţuindu-i spatele cu degetele ei obraznice, ca nişte tentacule otrăvitoare. Da, degetele ei erau chiar ghiare înroşite în foc, care îi sfîşiau lui carnea. Oh, Indy, te-ai dus aşa, dintr-o dată, (zicea ea), spune-le şi lor ce s-a petrecut acolo, că n-au de gînd să mă creadă pe cuvînt. Pletele ei păreau văpăi orbitoare, gura — o peşteră neagră, fără fund, limba ei — înveninată ca la salamandre, ochii ei — oglinzi de gheaţă, ce reflectau întruparea sufletului lui îndurerat.

O duse către patul ei, iar părul fermecătoarei flutura, atingînd obrazul lui Indy. Păsările din ţeasta lui se zbăteau, îi zgîriiau înlăuntrul cu ghearele lor ascuţite, îl scormoneau cu ciocurile de cremene.

Totul e bine... Nu ai de ce să-ţi mai faci griji acum...

Aştia cred că sînt zărghită de tot spune-le că nu-i aşa Indy te rog ajută-mă...

Limba ei despicată, de salamandră, şfichiuia printre buzele crăpate, în timp ce ea se sprijinea de pieptul lui. Suspinele vrăjitoarei acopereau chiar şi larma fălcilor ei ce mestecau întruna. Da, şopîrla uriaşă înfuleca hălci mari de carne din trupul lui, îi sfîşia pieptul.

O lăsă uşor în aşternut. Hei, eu aveam impresia că eşti un adevărat tovarăş de drumuri lungi, Willie. Lacrimile o năpădiseră dintr-odată, lacrimile ei de sînge, el le atinse şi atunci se preschimbaseră în lavă, arzîndu-i degetele pînă la oase, la oasele albe ce bîjbîiau prin vîntul urlînd ca un lup înjunghiat.

Ce-i asta ? şopti ea.

Trebuie să dormi acum.

Şarpele ce-şi avea lăcaş în gura ei îi mestecase deja coastele, iar acum se ospăta chiar din coşul pieptului. Vreau acasă, sîsîia reptila.

Casa ei era în pieptul lui Indy.

Nu îţi găsesc nici o vină, ce-ai trăit tu în ultima vreme n-a fost tocmai o vacanţă plină de distracţii. Şarpele se cuibări atunci în pieptul lui, se încolăci, adormi acolo.

Dormea şi vrăjitoarea.

Păsările cele mari băteau nebuneşte din aripi.

Îl urmă pe căpitanul Blumburtt şi Chattar Lal în verandă. Blumburtt nu avea chip defel. Soarele răsări dintr-odată peste crestele munţilor, înecat într-o mare de sînge. Lal grăi, apoi de pe buzele lui Indy cuvintele se desprinseră singure, precum miasmele mlaştinilor.

Eu unul mi-am petrecut viaţa bîntuind prin peşteri şi tunele. N-ar fi trebuit să iau o fiinţă ca Willie acolo jos cu mine.

Căpitanul cel fără de chip încuviinţă din cap.

Cînd ea a dat cu ochii de gîngăniile alea i s-a făcut rău am dus-o eu înapoi la ea în cameră cînd a adormit ea m-am întors iarăşi în tunel să mai arunc o privire.

Reptila dinlăuntrul lui se mişcă, amorţită, apoi se încolăci iarăşi şi îşi urmă somnul neliniştit.

În vreme ce şarpele dormea, îl chinuiau coşmare.

Coşmare. Da.

Biata copilă.

Două păsări de umbră se loviră în zbor, ţipară ascuţit, se rostogoliră prin ceafa lui şi rămaseră acolo căzute pe spate, bătînd din aripi, rănite înfricoşate de moarte.

Aţi descoperit ceva deosebit în tunelul acela doctore Jones ?

Nimic.

Doar un coridor oarecare, nefolosit cine ştie de cînd şi care nu ducea nicăieri.

Bortele goale din creierii lui răsunau. Ecourile fiecărei pene smulse, fiecărei rîciituri pe piatră, îl cutremurară. Apoi — gol ; întuneric beznă. Păsările plecaseră.

Însă cred că Willie nu este încă în stare să călătorească.

Se întoarse în camera ei. Şedea încă acolo, vrăjitoarea, încolăcită în patul ei.

În pieptul lui, şarpele se deşteptă îndată.

Fermecătoarea cea blestemată se trezi şi ea. El se aşeză alături, pe marginea patului. Stătea întors într-o parte, ca ea să nu poată vedea fîşiile însîngerate ce îi ţineau loc de piept, hruba adîncă prin care reptila se strecurase şi se cuibărise chiar lîngă inima lui.

Indy ?

Da.

Deci acum mă cred.

Da, te cred. Nu ne-am îndoit nici o clipă de tine. Vrăjitoare cu părul vîlvătaie, o să mori înainte ca să asmuți fiara din pieptul meu.

Am crezut că or să te ucidă.

Nu n-or să mă ucidă.

Își trecu ghearele ei încovoiate peste spinarea lui, rupîndu-i carnea, lăsînd slobod sîngele năvalnic.

N-o să mă pierzi.

Se întoarse și se oglindi în ochii vrăjitoarei. Zări acolo un bărbat țesut din neguri, înlănțuit de frică, sîngerînd peste tot, încercînd să amăgească șarpele crud, ascultînd cu groază ecourile din beznă, așteptînd strigătul de agonie.

Șarpele se zvîrcoli.

Din depărtare se auzi filfîit de aripi.

Indiana stătea în continuare cu ochii ațintiți la jocul văpăilor lichide din fundul peșterii, în vreme ce Mola Ram vorbea: Chattar Lal îi tălmăcea lui Indiana cuvintele Marelui Preot.

— Mola Ram grăiește despre deplinătatea izbînzii noastre. Spune că britanicii au părăsit palatul, ceea ce dovedește puterea înnoită a lui Kali Ma.

Indy încuviință din cap, pierdut parcă în transă.

— Da, înțeleg.

Înțelegea foarte bine. Fiecare vorbă.

Mola Ram sfîrși cuvîntarea. Cîntările credincioșilor săi începură iarăși să se înalțe în templu. Vîntul urla prin tunele, vălătucii groși se încolăceau și începură dintr-odată să se limpezească.

Indiana se legăna pe călcîie, rămînînd cu ochii ațintiți la minunatul idol de lîngă el.

Undeva sub templu, în întunecata mină, copiii scurmau pămîntul, cu degete însîngerate. Gardieni voinici, cu cravaşe de piele, îi biciuiau pe cei ce se prefăceau neputincioşi, ca şi pe cei care într-adevăr erau prea slăbiţi ca să mai poată continua. Uneori terenul se surpa. Copiii erau îngropaţi de vii sau striviţi sub dărîmături, schilodiţi sau asfixiaţi.

Acum şi Feliuţă lucra acolo. Asuda alături de ceilalţi copii sortiţi pieirii, scormonind piatra cu unghiile, căutînd cu disperare ultimele două pietre Sankara. Cu lanţuri la picioare, trudeau fără încetare, rugîndu-se cerurilor să moară mai repede. Dar fără de speranţă.

Feliuţă şi ceilalţi cinci tovarăşi din şirul său, începură să sape un nou tunel, cînd sfîrşitul neaşteptat al tuturor aventurilor sale începu să îl frămînte pe micul chinez. Gravitatea acelei situaţii fără ieşire — de fapt nu însemna nimic altceva decît agonia apropiată a băiatului ce trăise atît de puţin ! — îl muncea întruna, îl răpunea cu zile.

Oare ce să înţeleagă el din toate astea ? O fi jignit fără de voie pe vreun zeu sau pe vreun strămoş al său ? Ce o fi făcînd Indy ? Oricum, pe Indy nu mai putea conta în nici un caz. Indy băuse din licoarea aceea diavolească şi astfel se preschimbase din doctorul Jones în domnul Hyde. Da, Indy era pierdut de-acum.

Feliuţă se rugă din suflet Înaltului Dregător Ceresc al Timpului, încercînd să îl înduplece în privinţa şederii sale în acel infern. Se aşeză în praf, gata să izbucnească în lacrimi. Ridică o mînă de ţărînă şi începu s-o prefire printre degete, încercînd astfel să ghicească răspunsul zeului.

— N-a rămas nici un firişor de praf, şopti el îngrozit.

Însă nu avu prea mult răgaz. Un șfichi dureros îi plesni spatele și numai frica pe care o încercase aflînd răspunsul zeului îl făcu să nu răcnească de durere. Gardianul își continuă drumul. Feliuță își reluă lucrul.

El, împreună cu încă doi băieți încercau să mute din loc o stîncă mare, care bloca intrarea în tunelul unde aveau să intre ei. Împinseră piatra din răsputeri, apoi o cumpăniră o clipă pe un colț și într-un tîrziu, cedă. Roca începu să se desprindă din locul ei, lăsînd vederii o mică despărțitură... Cînd deodată Feliuță strigă înspăimîntat, aproape fără să-și dea seama.

Dăduseră peste un filon de lavă încinsă. Îngreunată ca un animal sătul, abia mișcîndu-se, aceasta sîsîia spre ei precum o cobră înfuriată.

Copiii se apucară să țipe care mai de care, arătînd spre locul acela pînă ce veni gardianul. Acesta îi biciui mai întîi strașnic pentru că se dovediseră atît de proști și gălăgioși. În ochii lui se oglindeau văpăile nestăpînite, drăcești, ale lavei.

Deodată, din mica spărtură țîșni un abur subțire, apoi un jet fin de stropi mărunți, fierbinți, care căzură chiar pe picioarele gardianului.

Bărbatul se prăvăli la pămînt, urlînd de durere, încercînd să înlăture picăturile încinse. Mirosul de carne arsă umplu tunelul cel larg.

În timp ce copiii îl priveau înspăimîntați, se întîmplă ceva neașteptat. Fața omului se destinse dintr-odată, iar răutatea ce se ghicea în fiece trăsătură păru că dispare ca prin farmec. Ochii săi, care cu o clipă înainte reflectaseră nuanțele sîngerii ale magmei, își recăpătaseră sensibilitatea și omenia. Parcă se trezi la viață. Și începu să își aducă aminte.

Se opri din tînguit. Iar privirile i se ațintiră chiar pe chipul lui Feliuță. Omul păru că e gata să

îi mulțumească. Era chiar pe punctul de a izbucni în lacrimi, ca și cum ar fi priceput dintr-odată că fusese pradă unui coșmar, din care tocmai se deșteptase.

Imploră iertarea lui Feliuță — mai întîi în hindi, apoi în englezește.

Apărură îndată și ceilalți gardieni. Îl înșfăcară pe cel căzut și îl traseră afară din tunel. Omul se zbătea să scape : încerca să fugă în zadar. Și să rămînă treaz.

Nu mai dorea să se reîntoarcă la coșmarul lui Kali.

Feliuță asista la toate acestea înțelegînd și el tot mai multe, în vreme ce bietul gardian era tîrît cu forța de către colegii lui cu mințile rătăcite.

— Focul, spuse Feliuță ca pentru sine. Focul l-a făcut să se trezească. Pot să-l fac pe doctorul Jones să...

Înainte de a termina aceste vorbe, se apucă să se muncească din greu cu o piatră grea. Ceilalți copii îl urmăreau, îngroziți, în vreme ce el ridica greutatea, cu o expresie sfidătoare pe figură. Se temeau ca nu cumva să arunce cu ea în ultimul gardian ce ieșea din mină, căci în cazul acesta, ar fi încasat cu toții lovituri însutite. Cu toate acestea, micul chinez nu azvîrli bolovanul spre gardian, ci îi dădu drumul peste lanțurile de la picioare, care îl legau de ceilalți copii.

Cătușa de metal este rugintă, își zise el. Nu are cum să reziste prea mult la izbituri. Nici unul dintre călăi nu se așteaptă ca vreun copil să încerce măcar să fugă. La urma urmei, unde ar fi putut să se ducă ? Feliuță zîmbi înțelept în momentul cînd pricepu acea taină. Mda, știința înseamnă putere, îi spusese dintotdeauna doctorul Jones.

Iar cu această nouă putere avea să îl salveze el pe doctorul Jones.

Dădu drumul pietrei de cîteva ori la rînd, peste lanţurile mîncate de rugină, în timp ce toţi ceilalţi copii îl priveau înfioraţi.

Feliuţă era hotărît să evadeze. Căci, în ciuda neştiutorilor gardieni, el unul avea încotro să se ducă.

Vîntul se zbătea tînguitor pe deasupra mulţimii adunate în templu, însoţind incantaţiile celor ce luau parte la ritual. Mola Ram murmura în pauzele dintre rugile răsunătoare.

Maharajahul stătea pe micul său podium, legănîndu-se pe picioare, părînd ameţit de fum şi rumoare.

Chattar Lal şedea lîngă Indiana Jones.

— Înţelegi ce ne spune acum ? îl ispiti el pe noul acolit.

Indiana încuviinţă din cap, cu smerenie.

— Kali Ma ne ocroteşte. Noi sîntem pruncii ei. Noi sîntem datori cu supuşenie în faţa ei şi trebuie să-i închinăm ofrande de carne şi sînge.

Chattar Lal păru mulţumit. Învăţăcelul lui prindea totul cu mare repeziciune.

Însă chiar atunci, răspunsul lui fu împiedicat de un strigăt parcă neomenesc, agonic, ce veni dinspre perdeaua de fum.

Indiana privi cu indiferenţă cum Willie era tîrîtă spre crevasă. Acum era îmbrăcată într-un sari de fecioară de neam Rajput ; pe cap purta iaşmac şi era garnisită cu nenumărate bijuterii şi flori. Mînată din spate de doi preoţi, se tînguia, se zbătea să scape, asudînd, plîngînd, ocărînd, scuipînd — ştia ce anume o aştepta.

Chattar Lal i-o arătă lui Indy.

— Prietena ta a văzut, a auzit. Așa că acum nu va mai vorbi.

În timp ce era dusă cu brutalitate spre statuia lui Kali, femeia dădu cu ochii de Indiana Jones.

— Indy ! Ajută-mă ! ! !... Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i cu tine ?...

Indy se uita la ea netulburat, în vreme ce preoții îi puneau cătușe la mîini și picioare, înlănțuind-o de forma de metal, ce atîrna de brațele neobosite ale zeiței groaznice la vedere.

Vrăjitoarea șuieră către el : „Indy, ajută-mă pentru numele lui Dumnezeu, ce-i cu tine ?", dar el nu putu decît să zîmbească înțelegînd șirctlicul ei. Totul era de-acum sîngeriu, dar parcă în negativul imaginilor obișnuite. Tot ceea ce era de fapt întunecat părea luminos, iar ce era luminos devenise întunecat. Oricum însă, peste tot se vedea roșul. Cu excepția vrăjitoarei — ea era neagră ca smoala topită.

Neagră și fremătîndă, ca și cum mii de cutii de rezonanță ar fi răspuns la strigătele ei. Ssssss..., făcea ea către Indy.

Sșșșt, o opri el în gînd. O să trezești șarpele. Dar Kali era acolo, deja. Numai suflul divinei Kali putea domoli bîzîitul acela năucitor. Numai ea putea stăpîni șarpele cel neliniștit. Numai prin puterea durerilor și torturilor și sacrificiului pentru Kali Ma avea să înceteze larma, iar șarpele avea să se potolească.

Indy privi la picioarele lui. Un șarpe boa adevărat în carne și oase, se strecura sperios pe podelele de piatră, căutînd vreun cotlon ascuns și întunecos. Indy se aplecă și îl ridică, mîngîindu-l cu dragoste pe capul ascuțit. Acum erau frați de cruce. Îl așeză

pe piept, lîngă cel ce dormea acolo, înăuntru. Îl ţinu la vedere, ca Willie să poată înţelege care era noua şi adevărata lui familie.

Însă ei nu îi venea să-şi creadă ochilor.

— Indy, îl implora. Nu-i lăsa să-mi facă una ca asta !... Nu mă lăsa...

Dar el nu ridică un deget să o ajute. Pur şi simplu îl mîngîia în continuare pe nemernicul acela de şarpe scîrbos.

Da, avea să moară.

Avea să moară de o moarte înfiorătoare. În chinuri neînchipuite. Şi singură.

Cine ştie cum puseseră ticăloşii aceia mîna pe el (de asta putea să-şi dea şi ea seama). Bine, bine, dar cum ? !...

Întotdeauna fusese cu totul nepăsător în ce privea propria lui soartă, dar pînă la urmă ea tot descoperise că în fond era un om drăguţ şi sufletist — cel puţin uneori. Oare acea aroganţă a lui era o prevestire a acestei... posedări ? Pentru că în acele clipe părea într-adevăr posedat.

Sau poate că nu era decît scena finală a subjugării lui de către gustul ameţitor al puterii ? Al averii şi gloriei pe care le căutase dintotdeauna ? Ea una putea înţelege foarte bine acea subjugare — toate diamantele acelea erau de o mărime şi valoare uluitoare — dar el întrecuse cu mult măsura.

Magie ? ! ..

Nici asta nu ştia şi nici nu îi păsa dacă era adevărat sau nu. Tot ceea ce pricepea atunci era că ea mai avea un pas pînă la moarte. Şi nu ştia de ce şi nici nu voia să ştie. Şi îl ura pe Indy pentru asta şi îi era frică de ce avea să se petreacă în curînd cu ea.

Preoţii îi ferecară cătuşele de coşul împletit din vergi subţiri, de metal.

— Staţi mă doare ! strigă ea. Bestii nesimţitoare şi nenorocite şi cretine şi îngălate ce sînteţi.

Mînia o făcu să scape acele ocări, însă de îndată începu să le ceară îndurare :

— Fiţi şi voi drăguţi, oameni buni. Haideţi, daţi-mi drumul.

Şi cînd îşi dădu seama că nu are nici un rost să continuie cu rugăminţile, o cuprinse iarăşi disperarea şi ţipă :

— Indy !!!...

Mola Ram începu să se învîrtă în jurul ei, în timp ce colivia aceea se închidea, imobilizînd femeia răstignită. Indiana Jones se uită într-altă parte, apoi îşi aţinti privirea asupra chipului zeiţei monstruoase ce se înălţa deasupra tuturor. Dădu drumul pe lespezi şarpelui, iar acesta se mistui îndată într-o firidă lăturalnică.

Preoţii smulseră colierele lui Willie.

— Da' ştiu că aveţi un tupeu ! se indignă Willie. Mi-am dat eu bine seama că voi ăştîa, thugi sau cum dracu' vă cheamă, nu sînteţi altceva decît o adunătură de hoţi nenorociţi. Aţi luat toate gătelile alea ca să le păstraţi pentru o... mă rog, una care n-o să arate niciodată mai bine decît mine !..

Acum devenise sfidătoare, disprețuitoare.

Mola Ram se apropie de ea. Se postă chiar în faţa victimei. Părea că insolenţa acesteia îi face chiar plăcere. Se înclină uşor, apoi întinse mîna ameninţător, spre inima lui Willie.

Fiori de gheaţă o străbătură pe biata femeie, care privea amuţită degetele încovoiate ale Marelui Preot apropiindu-se de pieptul ei. Mai văzuse o dată scena aceea. Iar amintirea ei o chinuia. I se înmuiară genunchii. Dacă nu ar fi fost ţinută strîns în cătuşe şi plasa de fier, ar fi căzut la pămînt, cu

siguranță. Toată îndrăzneala și curajul ei se topiră într-o clipă în fața acelui vrăjitor care înainta spre ea.

Încercă atunci să cadă la o înțelegere :

— Stai puțin. Te rog. Nu încă. Fac orice vrei tu. Știu o grămadă de politicieni și industriași de mîna-ntîia. Eu, am fost invitată personal la cină de Chiang Kai Shek. Cunosc o mulțime de oameni care lucrează pentru Al Capone.

O idee absurdă îi veni atunci în minte și începu să rîdă prostește :

— De fapt, ia spune-mi : nu cumva ai un verișor. Frank Nitti, care stă la Chicago ? Știi, ai putea să fii chiar frate-său...

Mola Ram mormăi dezgustat de vorbăria femeii. Stăpînit de o plăcere sadică, înaintă cu mîna întinsă. Ea simți degetele înghețate atingîndu-i vestmîntul în dreptul pieptului. Și mai simți o apăsare îngrozitoare, sufocantă, ca atunci cînd îți bagă cineva degetele pe gît sau îți împinge arătătorul în ochi. O apăsare grețoasă, cutremurătoare, neașteptată, pîngăritoare.

Willie leșină.

În tunelul slab luminat, Feliuță se trudea de zor să își zdrobească lanțurile cu bolovanul. Văzuse el figura asta în Sînt un fugar din acel convoi. Atîta doar că era mult mai dificil să faci așa în realitate decît să privești pe ecran. Brațul începuse să îi amorțească de oboseală, iar disperarea copilului creștea în aceeași măsură. Oare ce aveau să se facă Indy și Willie fără el ? Dacă Roata Reîntrupărilor avea să îi despartă în viețile viitoare ? Se putea și asta, prea bine chiar. Nu exista nici un mod de a preveni învîrtirea continuă a Roții Cerești.

Ceilalți copii continuau să îl privească în tăcere. Nu că s-ar fi așteptat la vreun ajutor din partea lor, însă oricum, păreau atît de ciudați — parcă erau stafii, ba chiar mai rău — stînd așa, nemișcați, încît hotărî că pentru el cel mai potrivit lucru era să își urmeze lucrul, fără să mai ia seama la nimic altceva. Își mai coborî încă o dată brațul ostenit, lovind cu ultimele puteri fierul ruginit. Iar închizătoarea se desfăcu. Pur și simplu — era liber.

Ceilalți se uitau la el încruntați, minunîndu-se, neîncrezători, cu o neașteptată **nouă** credință. Iată, acolo, în mijlocul lor se arătase libertatea.

Feliuță se uită îngrijorat în stînga și în dreapta. Nu reușise chiar atît de repede să scape din lanțuri. După toate aparențele — la gura tunelului se zărea un gardian care tocmai se întorcea în mină. În semiîntuneric, Feliuță profită de încă o șansă. Se aruncă pe burtă, străbătînd tunelul pe lîngă un vagonet plin cu pietre, împins pe șine de doi mici sclavi înlănțuiți.

Gardianul trecu nepăsător, fără să bage de seamă. Rămînînd la adăpostul vagonetului, Feliuță se făcu mic îndată, mergînd pe lîngă vehicul, spre ieșirea din peșteră.

Copiii din convoiul lui urmăreau evadarea, dar nu scoaseră nici o vorbă măcar.

Sus, în templu, Willie își revenise din leșin tocmai cînd Mola Ram se depărta de ea. Cum, nu îi smulsese încă inima din piept ? ! Numai se jucase cu ea ? !... Lacrimi de speranță țîșniră dintr-odată din ochii femeii. Poate că nu era încă totul pierdut.

Se căzni din răsputeri să își dezlege legăturile, își mișcă încheieturile în toate părțile și, în sfîrșit, minunea se petrecu : slavă Domnului, reuși să își scoată mîna subțire, lunecoasă din pricina sudorii.

Scăpă deci din cătușa care o ținuia de locul de sacrificiu.

Întinse atunci brațul liber către Indiana, implorîndu-l :

— Indy, ajută-mă !... Scoate-mă de aici. Tu nu ești de-ai lor. **Te rog.** Te rog, întoarce-te la mine. Te rog, întoarce-te la mine !...

Indy se îndepărtă către colivia ei, îi luă mîna. Ea își încleștă degetele înfrigurate de palma lui încăpătoare. Indy duse mîna ei la buze, o sărută. Se priviră adînc în ochi.

„Da, da, își spuse Willie. A venit iar la mine."

Cu hotărîre, el îi împinse din nou mîna printre gratii, îi prinse iarăși cătușa, o ferecă, apoi încuie colivia la loc. Îl privi cu tîlc pe Mola Ram, care îi zîmbi, încuviință din cap, după care începu iarăși să cînte.

Willie rămăsese încremenită.

— Nu ! Ce faci ? ! Ai înnebunit ?

El însă doar se uită la ea, parcă de la mii de kilometri distanță.

Willie scuipă în direcția lui. Nu urîse pe nimeni în viața ei mai mult decît pe el. Ea una însă nu avea să îl mai roage deloc. Spera însă din tot sufletul că avea să ardă în flăcările iadului, ca un păcătos netrebnic ce era.

Vrăjtoarea-diavoliță scuipase : din gura ei neagră țîșnise flacără și fulger. Zumzetul acela năucitor crescuse iarăși. Aproape că acoperea bătăile de aripi, care se întorseseră. Saliva ei pîrjolea ca văpaia, îi ardea fața, sîsîia odată cu șarpele din pieptul lui, șarpele cel treaz de-acum, descolăcit...

Dar Kali avea să o potolească pe vecie. Chiar și numai dacă el se dăruia cu totul lui Kali, se pier-

dea în suflul ei, foşnetul de aripi ce îl buimăceau se domolea la auzul numelui vrăjit al lui Kali Ma.

Calm, fără nici un sentiment, îşi şterse de pe faţă scuipatul ei. Se depărtă apoi şi se alătură mulţimii care intona transfigurată :

— Mola Ram. Sunda Ram, jai ma Kali, jai ma Kali...

Chattar Lal şi Mola Ram schimbară priviri mulţumite, bucuroşi că Indy îşi trădase trecutul cu atita sînge rece.

Vocile ce cîntau răsunară tot mai tare.

Vîntul năvăli turbat, urlînd ca un monstru rănit.

Feliuţă străbătu în fugă tunelul cel mai apropiat, apoi se izbi de un perete, ce îi bloca drumul. Dădu colţul şi se uită, furiş. Întocmai cum îşi amintea — dăduse într-unul dintre pasajele de trecere. În faţa lui, pe lespezi, zăcea biciul lui Indy, pălăria şi sacul lui de voiaj. Se duse într-acolo şi ridică lucrurile căzute. Îşi puse pălăria pe cap, biciul la brîu şi sacul pe umeri şi se simţi, în faţa întregii lumi, ca o miniatură a lui Indiana Jones. Se îndreptă de spate şi merse cu pas hotărît spre tunelul adiacent. Unde îl zăriră doi gardieni. Aşa că începură imediat să îl fugărească.

Dar acum băiatul se simţea chiar Indiana Jones. Se năpusti afară din acel culoar subteran, fugind în zigzag, fentînd pe urmăritorii dezorientaţi, distanţîndu-se de ei, alergînd printre şirurile de copii-sclavi, care îl urmăreau, uluiţi la culme de băiatul ce se vînzolea de colo-colo ca argintul-viu.

În cele din urmă dădu drept într-un tunel îngust, unde urmăritorii îi pierdură urma. Urmînd cursul întortocheat al coridorului strîmt, Feliuţă se căţără pas cu pas, ieşind pînă la urmă la un alt

nivel, deasupra minei. Ferindu-se tot timpul, se tîrî printr-un tunel de legătură, privind mereu îngrijorat către prăpastia de dedesubt.

La douăzeci de iarzi în faţa lui, observă o scăriţă de lemn, sprijinită de peretele de cremene, care se sfîrşea în dreptul unui şir de vizuini. Celelalte galerii străpungeau zidul pretutindeni, oprindu-se tot lîngă scăriţă. Din cel mai apropiat, se ivi deodată un copil cărînd un sac cu pietre. Păşi spre scăriţă, apoi începu să o urce cu sacul în spate.

Cînd băiatul sfîrşi de urcat, aproape se prăbuşi de oboseală, dar sări ca ars cînd îl văzu pe Feliuţă îndreptîndu-se spre el cît îl ţineau picioarele de repede. Micul chinez făcu semn celuilalt să tacă. Neîncrezător, acesta rămase pur şi simplu cu gura căscată uitîndu-se la fugarul care sări dintr-o singură mişcare pe trepte şi se apucă să urce cu mare repeziciune. Da, întocmai ca James Cagney în scena finală din filmul **Inamicul Public Nr. 1.** Feliuţă însă spera că nu va fi şi ultima lui scenă. Nu, asta în nici un caz.

Ajunsese aproape în capătul scării, cînd gardianul îl zări. Şi începu să urce în goană după el. Copiii din celelalte puţuri de mină se opriră din lucru, ca să îl urmărească pe Feliuţă ce se căţăra tot mai sus, tot mai iute, în timp ce gardianul cel furibund rămînea mult în urmă.

La douăzeci de paşi dedesubtul scării se iţea un colţ mare de stîncă, al cărui vîrf spînzura chiar deasupra centrului minei. La douăzeci de paşi de peretele ce sprijnea scara, se legăna o funie ce cobora de pe acea limbă de cremene, dintr-o galerie ascunsă săpată în aceasta.

Din fiece cotlon al uriaşei mine, din fiece firidă, cît de mică, mii de feţişoare murdare îl urmăreau pe Feliuţă, care ajunse în capătul scării. Gardianul

era deja la zece paşi în spatele acestuia. Atunci băiatul, îndată ce se văzu sus, sări în tunel, apoi, după o clipă, dintr-un singur salt, se aruncă înapoi, se ţinu strîns de trepte şi izbi cu picioarele în peretele de stîncă.

Strîngea scara din toate puterile — ca şi gardianul de altfel, aflat la numai cîţiva paşi dedesubt — în vreme ce aceasta descria prin văzduh un arc larg, depărtîndu-se de zid, căzînd drept spre mijlocul peşterii. Sinucidere curată. Cel puţin aşa gîndeau copiii terifiaţi, asistînd la acea scenă incredibilă. Toţi erau cu sufletul alături de micul curajos şi îi doreau să scape cu bine din locul acela.

Dar în timp ce scara trecea prin dreptul funiei, Feliuţă se apucă strașnic de aceasta. Iar scara, dimpreună cu gardianul, îşi urmă căderea liberă, prăvălindu-se cu un trosnet asurzitor pe pămîntul ce se zărea dedesubt, departe. În vremea asta însă micul chinez stătu o clipă să îşi tragă răsuflarea, balansîndu-se prin aer, apoi se căţără cu grijă pe frînghie, prin spărtura din stîncă, strecurîndu-se în camera tainică.

Se rostogoli cale de cîţiva metri pe lespezile încăperii. Apoi se opri. Era pustiu acolo. Domnea o liniște apăsătoare. Însă din sala de alături se auzea zumzetul a mii de voci de drogaţi ce intonau incantaţii sinistre. Era într-adevăr înfricoşător.

Se ridică în picioare, se îndreptă spre uşa din celălalt capăt al odăii şi o deschise dintr-odată, cu scrîşnet.

Lumini roşii jucau împrejurul statuii negre a zeiţei Kali, în mica încăpere dindărătul altarului ridicat în templul morţii.

În templu, lanţurile prinseră să zăngăne, masinăriile se puseră în mişcare, în vreme ce cuşca de

fier, cu următoarea victimă, se înălță, apoi fu așezată orizontal, după care se opri și începu dintr-odată să coboare, pînă ce Willie, încătușată cum era, se trezi privind drept în bulboanele de magmă înfierbîntată din crevasă.

Da, privind drept la moartea ce o aștepta. Cît de chinuitor avea să fie, cît de fără rost. Și cît de **singură** murea — ăsta era lucrul cel mai cumplit. Din cînd în cînd își zărea silueta în cîte o oglindă mișcătoare de lavă, jucînd în văpăi, dedesubt, frămîntîndu-se, spărgîndu-se, deformîndu-i imaginea pînă ce se spărgea în lava înroșită. În minte îi rătăceau gînduri și amintiri din viața ei — fragmente febrile, aproape să o cotropească pînă la nebunie, precum un strop de apă căzut într-un vas cu acid. Ar fi voit să poată relua totul de la capăt. Pentru că data următoare ar fi procedat altfel.

Numai că nu mai avea cum să existe o dată următoare. Căci ea una nu credea defel în karma sau în reîncarnare sau în viața de apoi sau în miracole. Iar atunci cu adevărat numai un miracol ar fi putut-o salva.

Își ținu răsuflarea. Spera să se termine totul înainte de a deveni prea dureros.

Mola Ram dădu cîteva porunci călăului, care învîrti încet gigantica roată de lemn ce lăsa colivia spre crevasă. Mulțimea prinse să intoneze iarăși un imn. Willie striga, disperată. Indy se întoarse spre ea, să urmărească scena sacrificiului.

Vrăjitoarea atîrna deasupra peșterii cu adevăratul ei chip de corb uriaș, plutind în voia curenților de aer cald de deasupra gropii cu flăcări. Acum nu mai bătea din aripi și nu se mai zvîrcolea pretutindeni, așa cum făcuse în capul lui. Acum

doar plutea — zîmbind, bîzîind slab, ştiind. Da, cunoscînd frica de moarte. Ştiind că în mintea lui rămăsese un loc imens şi pustiit. Şi în pieptul lui — otrava ucigătoare. Ştia. Da. ea ştia toate astea. Trebuia să moară.

Mola Ram începu şi el să cînte. Imnul răsuna tot mai tare. Indiana se alătură vocilor mulţimii.

Willie şedea în cuşca ei de fier, privind cu groază neputincioasă cum magna în fierbere se apropia tot mai mult de trupul ei, în timp ce era coborîtă, centimetru cu centimetru, spre peştera sacrificiului.

În vîlvătaie.

8

Întorşi în libertate

Feliuţă apăru dindărătul altarului, în templu; tocmai la timp, ca să o poată vedea pe Willie gata să fie scufundată în valul de lavă. Iar lîngă marginea craterului îl zări chiar pe Indiana Jones, privind cu nepăsare sfîrşitul ei.

Feliuţă şopti ca pentru el :

— Indy ! Nu ! !...

Imnul acela răsuna atît de tare, încît părea că e aproape să îi acopere şi gîndurile. Dar el oricum ştia ce avea de făcut. Trebuia să devină însăşi vocea conştiinţei lui Indy. Da, să îl trezească la realitate. Şi trebuia să o scape pe Willie din infernul acela. Şi mai trebuia să ajungă în America, ceea ce nu era deloc de glumit.

Dar mai întîi avea să înceapă cu începutul. Deci, le făgădui celor Trei Stele-Zeițe un veșnic lăcaș în inima lui, în schimbul izbînzii depline. Îi promise și lui Lou Gehring că nu va mai pune la îndoială niciodată valoarea sa de mare as, nici dacă fratele lui Chu, se va întoarce reîntrupat într-o turmă întreagă de elefanței.

Lăsă deci lucrurile lui Indy în umbra unei arcade. Își întoarse șapca de baseball cu cozorocul la spate, pregătindu-se de acțiune. Și, într-un suflet, o porni în goană spre altar.

Îi făcu semn cu mîna lui Indy. Chattar Lal îl zări însă primul. Primul-ministru porunci îndată celor doi gealați să îl înhațe pe copil, dar acesta era prea lunecos, prea iute de picior. În timp ce gardienii încercau să pună mîna pe el, micul chinez le scăpă printre degete și se îndreptă spre Indiana.

Unul dintre preoți se repezi și îl apucă pe Feliuță de mînă. Dar băiatul îl mușcă crunt. Omul îi dădu drumul imediat, icnind de durere. Un alt preot i se așeză în cale. Feliuță îl pocni zdravăn, apoi trecu pe sub pulpana lungă a veșmîntului de ritual.

În clipa următoare ajunse la Indy și îl plesni și pe el zdravăn. Dar îi zîmbi plin de speranță. Poate că bunul doctor Jones se trezise deja, iar atunci juca doar o scenă de efect dintr-o piesă inteligentă, ca să îi prostească pe nebunii aceia încă și mai rău.

Indy însă îl pălmui cu putere pe Feliuță. Băiatul se prăvăli la pămînt ca fulgerat, iar șepcuța îi zbură de pe cap cît colo.

Îi dădură lacrimile :

— Trezește-te, doctore Jones.

Firișoare de sînge îi ieșiseră la colțul gurii, în timp ce Feliuță se uita țintă, descumpănit, la eroul

lui. Însă nu rămase prea mult pe gînduri. Numai cît să se lămurească pe deplin ce anume avea să facă. Da, era foarte greu de îndeplinit, dar la urma urmei, ce naiba nu era greu pe lumea asta ?

Sări în picioare şi o luă la fugă spre peretele templului. Îndată se luă după el un alt gardian.

Chattar Lal observase toată întîlnirea celor doi cu mare mulţumire în suflet — marele Indiana Jones devenise acum un adevărat convertit şi un credincios devotat întrutotul. Bucuria triumfa în ochii primului-ministru, în vreme ce urmărea gardianul care fugărea copilul acela nesuferit ; în vreme ce o privea pe Willie apropiindu-se de ultimul moment al vieţii ei.

Willie se străduia să îşi ţină răsuflarea în continuare, în timp ce era coborîtă spre crevasă, dar nu îi folosea la nimic. Era neînchipuit de caldă şi orbitoare acea magmă ce încinsese şi aerul din peşteră. Valuri-valuri de arşiţă se înălţau spre ea, dogorindu-i faţa. Aburii acizi îi ardeau ochii, plămînii, pielea toată. Avea să moară cît de curînd.

Şi era singură. Şi speriată. Încercă să îşi amintească vreo rugăciune, dar nu se putea gîndi la nimic. Încercă să se întoarcă într-un fel, pe o parte, să nu o mai pîrjolească atîta vîlvătaia, dar nici nu se putea mişca. Nu făcea altceva decît să se coboare tot mai mult spre lavă.

Între timp, Feliuţă ajunse la peretele de stîncă, smulse o torţă din lăcaşul ei şi începu să îl ameninţe cu ea pe atacant. Flacăra trecu la un deget de faţa acestuia, făcîndu-l să se dea înapoi. Apoi Feliuţă alergă spre călău, împungîndu-l neînduplecat cu torţa aprinsă. Gealatul fu nevoit să îşi părăsească locul de lîngă roată. Willie rămase astfel atîrnată, bălăngănindu-se cu colivia ei de fier, însă pe moment nu îşi mai urmă drumul spre crevasă.

Mola Ram nu părea chiar atît de puțin impresionat de cele petrecute, pe cît se dovedi Chattar Lal. Monstrul acela de copil tulbura ritualul zeiței Kali ? ! Trebuia neapărat să fie pedepsit.

— Prinde-ți-l ! Ucideți-l !..., răcni Marele Preot, în culmea furiei.

Încă doi gardieni se repeziră pe urmele lui Feliuță, care alergă iarăși către Indiana Jones.

— Indy, trezește-te ! strigă băiatul din nou.

Nici un răspuns. În ultima clipă, micul chinez se întoarse spre cei doi urmăritori care tocmai se pregăteau să îl înșface și îi forță să se depărteze, îmboldindu-i cu torța. Dar în momentul următor, Indy îl și apucase din spate și încerca să îl sugrume.

Indiana Jones îl strînse de beregată pe bietul Feliuță, ridicîndu-l în aer și întorcîndu-l cu fața spre el, pînă ce ajunseră să se privească ochi în ochi. Feliuță se zbătea ca un pește pe uscat, fără să mai poată răsufla, învinețindu-se, pe măsură ce prietenul lui îi lua viața.

Șarpele sîsîia și se zvîrcolea în pieptul lui, mîniat că fusese silit să se deștepte. Presimțise atacul copilului-demon încă înainte ca Indy să îl vadă cu adevărat. În momentul cînd diavolul acela se apropiase, cu torța în mînă, Indy era gata de luptă, iar șarpele aidoma. Gata să ucidă.

Indy, trezește-te ! scînci copilul-demon, iar vorbele lui păreau că se conturează ca duhuri rele, în lumina legănătoare a torței. Șarpele se domoli. Diavolul își schimba înfățișarea — se preschimba treptat într-un bot îmbibat de sînge, îngheța parcă și scotea aburi în același timp, împresurat de fierbinteala aerului din peșteră ; mirosea tot mai puternic a moarte, a putreziciune.

Se învîrtea întăritat, bolborosea întruna... Indy înșfăcă în grabă pe demonul-copil. Îl prinse cu putere și îl strînse, încercînd să stoarcă răutatea aceea întunecată din el și să îl preschimbe într-o formă mai plăcută la vedere — o păpușă de mărimea degetului său cel mare care să semene cu Kali. Răsucindu-l, frămîntîndu-l, strivindu-l, întoarse spiritul cel rău și iar îl întoarse, pînă ce ajunse să îl privească în ochii bulbucați, prefăcuți acum într-o masă gelatinoasă. Demonul vîntura văpaia prin fața lui, gemea și striga, chema șarpele din pieptul lui Indy.

Cu ultimele puteri, abia răsuflînd, băiatul gîfîi pierdut :

— Indy, **eu** te iubesc...

Și în același timp invocă numele Dregătorului Ceresc Cel Ce Alunga Duhurile Rele și aruncă torța aprinsă pe șoldul lui Indy.

Indiana se prăbuși, cuprins de flăcări. Carnea începu să-i miroasă a ars. Rănitul prinse să răcnească de durere, dîndu-i drumul lui Feliuță.

Focul îi umpluse țeasta suferindă, întinzîndu-se pînă dincolo de cotloanele pustiite ale minții lui. Șarpele se cutremura, se zvîrcolea, se zbătea în ghearele torturii. Demonul-copil strigă atunci către el — strigă iarăși, stîrnind o furtună ce aduse cu ea aducere-aminte.

Feliuță ținu cîteva clipe torța lîngă trupul lui Indiana, pînă ce, în sfîrșit, un gardian puse mîna pe el și îi azvîrli făclia din mînă.

Indy se chirchea pe lespezi, sfîșiat de suferință. **Lumina aceea era orbitoare.**

Imnurile thuge începură iarăși să se înalțe, tot mai tare. Călăul se întoarse la roata ce lăsa victima în crevasă. Și se apucă să o coboare din nou pe Willie către magma încinsă. Chattar Lal zîmbi. Mola Ram prinse să o slăvească pe Kali. Gardianul scoase un cuțit de la brîu și îl duse spre beregata lui Feliuță.

— Stai ! îl opri Indiana, ridicîndu-se. E-al meu.

Îl luă pe băiat de lîngă ucigaș, îl duse cîțiva pași mai încolo, îl ridică în văzduh și îl ținu cîteva momente astfel, chiar deasupra craterului. Feliuță privi cu groază în suflet văpăile de dedesubt, apoi se uită Indy. Pentru ultima dată.

Indy îi făcu semn cu ochiul.

— Sînt teafăr, îi șopti el. Ești gata ?

Feliuță îi făcu și el semn, la rîndul lui.

Indiana Jones îl aruncă atunci pe băiat peste groapa plină de lavă ; se întoarse pe călcîie și îl pocni drept în față pe cel mai apropiat preot, apoi îi trase un pumn zdravăn în stomac altuia.

Feliuță se învîrti și el ca un titirez și aplică o lovitură de karate dintr-o parte gardianului de lîngă el. În acel moment, unul din preoți sări la el. Băiatul îl prinse de brîu, îl aruncă peste spate, ca pe un sac, și îl lăsă să cadă drept în cap. Mulțimea de dincolo de crevasă era încă în transă, cînta în continuare, parcă hipnotizată de acel ritual ; habar nu avea ce se întîmpla lîngă statuia zeiței. Dar Chattar Lal știa foarte bine, așa că se făcu nevăzut îndată în spatele altarului, în vreme ce lupta era în toi.

Doi preoți se îndreptară spre Indy, dar Feliuță se aruncă într-unul din ei care, bineînțeles, se izbi de celălalt, doborîndu-l. Indy azvîrli un alt preot în călău. Și amîndoi cei loviți se prăbușiră pe micul podium al maharajahului. Din nefericire, gea-

latul trăsese frîna mecanismului. Colivia de fier, dimpreună cu Willie, începu să se coboare cu viteză drept în crevasă.

Indy sări pe platformă şi se încleştă cu toată puterea de roata care se învîrtea, liberă. Din nou, drumul spre moarte al lui Willie se opri.

Neliniştea lui Mola Ram crescu. Se strecură cu grijă prin toată nebunia aceea, spre Pietrele Sankara de pe altar.

Un alt preot îl atacă pe Indy, agitînd o cădelniţă cu tămîie. Indy se feri în lături, lăsînd cale deschisă agresorului, care, venind în viteză, aterizâ drept în lavă. Nu se auzi decît o clipă sfîrîitul cărnii arse şi... omul nu mai era.

Feliuţă şedea rezemat cu spatele de un perete, ţinînd la distanţă cîţiva gardieni. Într-o mînă avea o altă torţă aprinsă, iar în cealaltă — un cuţit.

Călăul se tîrî iarăşi către roată. Prinse să o lase din nou pe Willie către magmă. Acum nu se mai afla decît la cîţiva iarzi de bulboane. Dogoarea era atît de puternică încît, chiar şi de acolo, hainele femeii începură să fumege, iar genele i se pîrliră într-o clipă. Mintea ei refuza să mai înţeleagă ; trecuse demult marginile delirului. Viaţa i se ducea, picătură cu picătură... Frînturi de imagini îi reveneau înaintea ochilor înfierbîntaţi. Amintiri depărtate, simţăminte şi tresăriri. Ultimul gînd înainte de a cădea în cel din urmă leşin a fost...

„În zilele de demult, o lucire..."

Indy îl azvîrli cît colo pe călău de pe platformă. În vreme ce el ridica acea cuşcă din aburii otrăvitori, un alt preot se repezi cu un par spre el. Indy înşfăcă parul la capătul celălalt şi îl împinse cu putere, aşa că agresorul lui ajunse şi el în crevasă.

După care îl mai lovi pe unul cu parul, lăsîndu-l cît era de lat. În toiul luptei însă, ajunse lîngă altar, unde îl zări pe Mola Ram aplecat peste pietre. Indiana Jones îl altoi cu parul peste șale.

Mola Ram se prăvăli pe podele. Indy ridică parul, să îi dea lovitura de grație, însă Marele Preot privi în sus, zîmbi... și dispăru printr-o trapă secretă, de la baza altarului.

Indiana Jones înjură, furios, aruncă bîta cît colo, apoi alergă spre roata cea uriașă și începu să o învîrtească. Încă o dată, colivia de fier, cu trupul inert al lui Willie încă fumegînd, se înălță încetul cu încetul.

Pe nesimțite, Chattar Lal apăru în spatele lui, cu pumnalul gata să lovească.

— Indy, fii atent ! strigă Feliuță, încă agitînd torța aprinsă în toate părțile.

Indy se întoarse în ultima clipă, și se feri de cuțitul lui Lal. Apoi cei doi bărbați se rostogoliră pe lespezi, încleștați într-o luptă pe viață și pe moarte, chiar lîngă roată. Dedesubtul lor, lanțurile scrîșniră și cușca de metal începu iarăși să se coboare spre crater. Indiana Jones pusese piedică roții, însă aceasta începuse să cedeze din ce în ce.

Din acel moment însă, mulțimea de dincolo de crevasă observă că se petrecea ceva neobișnuit. Se opriră toți din cîntat și prinseră să se împrăștie care încotro, tot mai speriați. Micul maharajah a fost printre primii care o luară la sănătoasa, însoțit de cîteva gărzi de corp.

Indiana Jones, scăpînd de Chattar Lal, reuși să prindă iarăși roata. Dar Lal îl atacă din nou. Indy apucă strîns pumnalul, apoi îl buimăci cu o rafală de pumni și îl izbi strașnic de roată.

Roata se învîrti. Chattar Lal rămase prins între spițele ei. Un picior îi fu sfărîmat pe jumătate, însă

reuşi să scape şi să se tîrască mai încolo, lăsînd o dîră groasă de sînge în urmă.

Feliuţă sări îndată pe platformă, ţinînd la distanţă cu torţa aprinsă pe ultimul dintre gardieni; în vreme ce Indy înţepeni iarăşi piedica deşi se părea că nu va rezista multă vreme astfel. După care Indiana se ridică în picioare, dar hindusul fugi. Jones şi Feliuţă începură atunci să întoarcă roata cu toată iuţeala, ridicînd colivia.

Cînd aceasta ajunse mult deasupra cravasei, la nivelul podelelor, Feliuţă rămase lîngă roată, ţinînd-o cu toate puterile sale mărunte, în timp ce Indy alergă lîngă crater şi puse coşul metalic pe pămînt.

— Mai dă-i puţin drumul, strigă el.

Băiatul răsuci puţin roata, iar Indiana aşeză bine pe lespezi forma de metal.

O descătuşă pe Willie, privind-o neliniştit cum stăruia în leşin.

Willie, Willie. Trezeşte-te, Willie.

Abia îşi aducea aminte cîte ceva din **coşmarul** pe care îl trăise. De fapt nu îi revenea în minte decît acel simţămînt de frică ucigătoare, care îl încercase. Şi cîteva frînturi de imagini : păsări uriaşe ce scurmau întruna cu ciocul, şerpi flămînzi (brrr, şerpi ? !), un demon-copil care părea a fi Feliuţă, dar totuşi nu era el şi Willie, sub întruparea unei vrăjitoare rele, hotărîtă să îi soarbă sufletul. Iar el încercase să o omoare (îşi aduse el aminte), rîsese cînd fusese coborîtă în peştera cu magmă, pentru a o mulţumi pe zeiţa Kali. Slavă Domnului că se sfîrşiseră toate astea. Se terminase coşmarul, da, el se deşteptase, revenise printre cei vii şi teferi la minte şi la trup.

Willie gemu, mişcă uşor capul, apoi clipi din ochi.

— Willie ! strigă el, fericit.

Ea deschise ochii, îl zări aplecat deasupra ei şi.. îi trase o strașnică pereche de palme. Sau, în orice caz, așa intenționă. Pentru că mîinile îi erau prea slăbite şi de-abia atinseră obrazul bărbatului.

Lui Feliuță îi sări inima din piept în acel moment.

Dar Indy abia zîmbi în colțul gurii.

— Willie, eu sînt. Mi-am revenit. mi-am revenit. Willie.

Şi, ca să o convingă, începu să fredoneze :

„Acasă, acasă în munți,
Unde căprioarele saltă pe stînci..."

Niciodată nu se bucurase mai tare Willie la auzul unei voci atît de dogite ca a lui. Ca şi cum aerul curat şi glasul lui răguşit i-ar fi dat noi puteri, se apucă dintr-odată să plîngă, să tuşească, să rîdă, deopotrivă. Nu îl observă pe Chattar Lal cu pumnalul ridicat asupra lui Indy decît în ultima clipă.

— Fii atent, suspină ea.

Indy se răsuci în loc. Aruncîndu-se pe spate cu toată puterea, lovi cuțitul lui Lal. Într-o secundă, primul-ministru era deasupra arheologului.

Se rostogoliră pe podele, încleştați ca două fiare sălbatice, gata să se sfîşie. Willie era prea vlăguită ca să poată interveni, iar Feliuță nu-şi putea părăsi locul de lîngă roată.

Cei doi potrivnici ajunseră chiar pe marginea craterului, apoi se depărtară iarăşi. Pînă la urmă se desprinseră din strînsoare. Amîndoi se ridicară în picioare. Indy şedea chiar între crevasă şi Chattar Lal. Willie se dădu în lături din calea lor, tîrîndu-se spre roata cea uriaşă.

Lal începu să se tînguiască în hindi :

— Ai trădat, ai trădat... Ai trădat-o pe Kali Ma. Kali Ma o să te ucidă...

Apoi se aruncă înainte.

Cu forţa neasemuită ce i-o dădea nebunia care îl cuprinsese, se izbi de Indiana, încercînd să îl ia cu el, să treacă pragul unei morţi glorioase, căreia să îi jertfească şi pe duşmanul său.

Astfel încît se loviră amîndoi de colivia de fier. Apoi trupurile lor înlănţuite se zdrobiră de lespezi, ajungînd chiar deasupra crevasei şi vînzolindu-se de colo-colo, ca într-un dans deasupra viitorului mormînt.

Indy scăpă din strînsoarea lui Chattar Lal, sări într-o parte, se prinse de marginea prăpastiei, rămînînd astfel agăţat... În acel moment, Willie trase cu ultimele ei puteri de piedica roţii. Roata scrîşni, învîrtindu-se cu repeziciune, iar forma de metal se scufundă îndată, ca un bolovan.

Căzu şi se afundă odată cu Chattar Lal, care dispăru de parcă nici nu ar fi existat vreodată.

În urma lui nu rămase decît plescăitul scurt al lavei. Care însă pentru Willie sună precum cea mai dulce răzbunare de pe lume.

Indy privi dedesubt. Trupul lui Chattar Lal explodă la atingerea magmei încinse. Carnea fu dezghiocată şi arsă de pe oase într-o fracţiune de secundă, apoi scheletul albicios sclipi şi el o clipă... şi totul se mistui în fiertura aceea diavolească.

Indiana urcă pe buza prăpastiei. Willie se ridică şi ea în picioare. Feliuţă veni în goană către ei. Rămaseră apoi tăcuţi o vreme, strîngîndu-se de-a valma în braţe, în neştire. Bucuroşi pînă peste poate că aveau parte de un moment de linişte, că se aflau iarăşi împreună, că erau încă în viaţă.

Templul era gol de-acum. Pretutindeni domnea o tăcere apăsătoare. Doar din cînd în cînd se auzea cîte o mișcare ușoară a preoților leșinați sau larma bulbucilor de lavă fremătîndă.

Indy se îndreptă către cele trei pietre Sankara, de la baza altarului. Nu mai străluceau deloc. Feliuță îi aduse îndată toate bagajele : pălăria, biciul, sacul și cămașa. Indy puse pietrele în sac, iar sacul pe umăr. Înfipse biciul la brîu, iar cămașa o îmbrăcă peste spatele însîngerat de lovituri.

După care se duse și culese șapca lui Feliuță de pe lespezi. O ridică, o scutură de praf și o așeză pe capul băiatului, foarte ceremonios.

După aceea își îndesă pălăria lui pe creștet.

Și uite așa își reglă el toate conturile cu cei dragi.

Feliuță zîmbea cu gura pînă la urechi vechiului său prieten :

— Indy, prietenul de la mine...

De atunci înainte nu mai avea nici o importanță ce pățanii îi mai așteptau, devreme ce ei încă mai existau și aveau să trăiască pentru totdeauna alături, precum stelele de pe bolta nemuritoare.

Willie își dezmorți picioarele și se apropie de ei.

— Indy, trebuie să ne scoți cumva de-aici...

Indiana Jones scrută cu privirea locul acela blestemat, auzi scrîșnetele îndepărtate ale vagonetelor pline cu piatră, strigătele de durere ale copiilor chinuiți, scîncetele sufletelor acelora nevinovate...

— Ai dreptate. O să ieșim **toți**...

O porniră spre camera dindărătul altarului.

În mina întunecată se întîmplase un lucru cu totul neașteptat. Copiii zăriseră chipul libertății chiar acolo, în mijlocul lor.

Sute de sclavi fuseseră martori la miraculoasa evadare a lui Feliuță. După care zvonul se împrăștiase din om în om.

Unul dintre ei scăpase.

Unul dintre ei scăpase.

Unul dintre ei **reușise** să scape.

Truda lor nu se mai împlinea ca pînă atunci. Începură să îi privească pe gardieni furiș, fără să își mai plece capetele, înfricoșați de moarte. Își tîrșiiau picioarele intenționat sau nehotărîți, dar nu neapărat din pricina oboselii. Cîțiva dintre ei se apucară chiar să numere sclavii și gardienii, să vadă ce șanse ar avea dacă...

Cînd Mola Ram dăduse bir cu fugiții în timpul luptei din altar, se grăbise să ajungă în mină. Le povestise gardienilor ce se petrecea afară. Pe cîțiva dintre ei îi trimisese să îi ajute pe cei care se înfruntau cu rebelii. Celorlalți le spuse să fie cu ochii în patru, ca nu cumva cei trei păgîni să fugă chiar pe drumul ce trecea prin mină.

Dar nu le zisese să fie atenți ca **sclavii** să nu se răzvrătească împotriva lor.

Un convoi de cinci copii asuda din greu împingînd un vagonet gol printr-o galerie întunecată. Fetița de la capătul șirului, căzu, vlăguită.

Unul dintre gardienii de la gura tunelului observă și crezu că doar se preface. Se repezi la ea turbat de furie și o smuci de jos, silind-o să se ridice în picioare. Înălță biciul, pregătindu-se să lovească. Dar atunci îl zări pe Indiana Jones, care tocmai ieșea din umbră. Indy îi trase un pumn strașnic în falcă. Gardianul se prăbuși ca fulgerat, apoi rămase întins cît era el de lung.

Feliuță luă legătura de chei de la brîu și îndată desfăcu toate cătușele de la picioarele copiilor, care

îl priveau tăcuți. Cînd se văzură liberi, Indy le arătă cum să îl lege pe gardian de vagonet.

Acesta a fost însă doar începutul.

Cei cinci sclavi eliberați săriră în cîrca unui gardian dintr-un alt tunel (călăul era atît de uluit, că nu avu timp să scoată nici un sunet înainte de a cădea doborît de pietre) și dădură drumul altor cinci mici robi. Și, uite așa, deja zece copii erau eliberați.

Se produse apoi o reacție în lanț.

Zeci și zeci de evadați mișunau în voie prin toate puțurile minei, înainte ca gardienii care mai rămăseseră să prindă ceva de veste. După care urmă momentul evadării tuturor.

Se dădu alarma. Paznicii încercară să mîne copiii încă în lanțuri spre o temniță largă, centrală. Indy însă se dovedi mai iute decît ei. Pe unul din gardeni îl plesni cu biciul, orbindu-l, iar copiii îl striviră cu pietre. Îl zdrobi pe altul în pumni. Iar Willie și Feliuță îi luă cheile și descătușară alți copii.

Fiecare gardian căzut însemna scăparea altor robi.

Puterea mulțimii era covîrșitoare și se întindea ca o epidemie. Paznicii o luară la sănătoasa. Willie îi miruia în stînga și în dreapta cu un hîrleț : Feliuță le punea piedici cu lanțurile. Hoarde de foști robi îi aruncau peste buza prăpastiei sau de pe scările de lemn. Coșuri întregi de pietre erau golite în capul thugilor puși pe fugă.

În cele din urmă, supraveghetori au fost copleșiți de prizonierii lor. Și. bineînțeles, înfrînți.

Cînd toți copiii au fost eliberați. iar gardienii învinși, micuții victorioși se strînseră într-un pîlc numeros. Priveau în jur cu mare veselie, dar și cu neasemuită uimire.

Feliuță ședea chiar înaintea lor, ca un general de oști, căci în primul rînd, lui îi aparținea ideea răscoalei.

— Haideți, după mine ! !, ordonă el, luînd-o înainte spre ieșire și chiotind de bucurie.

Era o adevărată cruciadă a copiilor.

Indy și Willie îi urmară. Trupele victorioase dădură în marșul lor peste un grup de paznici, care nu încercară nici să îi oprească, nici să fugă, dar copiii trecură peste ei ca o furtună nimicitoare, tăindu-le din start orice chef de împotrivire.

Urcară cu pas voios serpentina ce înconjura mina, stăpîni în sfîrșit pe puterile lor. Străbătură și ultimul tunel, pînă la capătul excavației, apoi și camera din spatele altarului...

Ajunseră în templu.

Rămas pustiu, în acele clipe. Numai vîntul îl bîntuia, tînguindu-se ca întotdeauna. Numai Kali ședea acolo, păzind propriul ei lăcaș.

Indy, Willie și cîțiva dintre copiii cei mai voinici smulseră o scîndură lungă din altar, una dintre cele ce împodobeau soclul statuii, încrustată cu nenumărate înfățișări hidoase ale lui Kali și ale faptelor ei nemăsurat de crude. Cînd blana de lemn căzu pe lespezi, o tîrîră pînă la craterul ce separa altarul de restul templului, înlăturînd astfel ultima barieră din calea libertății depline.

Ținură de un capăt al planșei, apoi îl ridicară pe celălalt (pentru o clipă părură că înalță un steag uriaș) și îl lăsară peste crevasă, sprijinindu-l de cealaltă parte a acesteia.

Alcătuiseră astfel un pod de trecere peste prăpastia în care lava mocnea furioasă.

Șirul copiilor ce veneau întruna parcă nu se mai sfîrșea. În fața altarului locul era deja aglo-

merat și ei tot soseau. Șovăiau înfricoșați pe marginea prăpastiei.

Indy se apucă să îi îndemne să se grăbească cu trecerea pe partea cealaltă. Dedesubtul podului lor improvizat vîlvătaia bolborosea mîniată, împrăștiind din cînd în cînd cîte un norișor de fum și stropi încinși.

Dar nici unul dintre copii nu își arătă teama. Rînd pe rînd, pășeau spre ieșirea din templu, spre palat, spre libertate.

După o vreme însă, Indy observă că scîndura începe să fumege din pricina dogoarei permanente care se ridica dinspre magmă. Copiii scînceau de durere cînd traversau, căci lemnul mult încălzit, le ardea tălpile goale. Indy îi trimise în pîlcuri mai dese, zorindu-i. Lemnul prinse să se scorojească văzînd cu ochii. iar fumul alb ce îl împresura se prefăcu într-un fuior negricios.

Pînă la urmă scîndura luă foc în două locuri. Indy îi mînă îngrijorat pe ultimii copii, strigînd cît îl țineau puterile, în vreme ce aceștia treceau peste podul improvizat. Ultimul copil ajunse în partea cealaltă, iar blana se frînse. Cînd Feliuță puse piciorul jos, să parcurgă distanța pînă la templu, lemnul se aprinse cu totul și se prăbuși în lavă. Indy și Willie îl prinseră de guler pe băiat în ultima clipă și îl traseră afară din prăpastie.

Pe partea cealaltă, copiii îi așteptau pe ocrotitorii lor, să îi conducă.

— Duceți-vă, duceți-vă !, le strigă Indy.

Așa că ei porniră spre depărtata ieșire din templu, urcară sute de trepte întortocheate, străbătură zeci de pasaje secrete, ieșiră prin alte zeci de uși tainice ale palatului.

Pe coridoarele palatului năvăliră dintr-odată

sute de copii alergînd, cu zîmbete fericite pe chipuri. Trecură astfel prin nenumărate curți, peste poduri, dincolo de foaiere și portaluri, de intrări și porți...

Iar apoi urmă drumul fără nici o stavilă, jungla, munții ce așteptau să îi ducă spre casă.

Erau liberi precum păsările cerului.

— Ei, și-acum noi ce ne facem ? întrebă Feliuță cînd ultimul rob eliberat dispăru din templu.

— Pornim la drum lung. sugeră Indiana.

Ca întotdeauna, lua hotărîrile din mers.

Se întoarseră prin încăperea din spatele altarului, apoi urcară pînă la capătul carierei de piatră. Indy privi către unul dintre vagonetii goi, zăcînd nebăgat în seamă pe șine.

— Căile astea probabil că duc spre ieșirea din mină, conchise el.

Merse mai departe, spre capătul unei poteci șerpuitoare.

— Unde te tot duci ?, îl întrebă Willie, bănuitoare.

— Să dau o raită pe-aici.

Aproape jumătate din vagonetele minei se mișcau de colo-colo, cu viteze diferite, manevrate de cabluri subterane. Unele erau încărcate cu piatră, altele erau goale. Indy se îndreptă spre unul neîncărcat.

În timp ce mașinăria se urni spre punctul central al șinelor, Indiana alerga pe lîngă ea, ținîndu-se cît putea, încercînd să o oprească, aproape tîrît de forța aceea nevăzută. Deodată, căruciorul electric se opri, parcă așa, cu de la sine putere.

Dar nu cu de la sine putere rămăsese locului!

Indy sări în lături și dădu cu ochii de un gardian gigantic care prinsese vagonetul cu o mînă.

Da, era într-adevăr un uriaș. Același de care se mai lovise arheologul de două ori pînă atunci. Și nu o scosese niciodată prea bine la capăt. O.K., acum asta era situația ! Avea să se dispute deci un meci-revanșă.

Indy se repezi să îi tragă un pumn, după care își schimbă gîndurile. Puse mîna pe o bucată de scîndură și îl trosni în moalele capului. Paznicul nici nu se clinti. Mda, cam afurisită împrejurarea !...

Înșfăcă imediat un baros ce zăcea prin căruciorul acela și îl azvîrli în coasta stîngă a matahalei. Titanul însă abia de zîmbi, rîgîi satisfăcut, smulse unealta din mîna lui Indy și o aruncă de nu se văzu. După care îl prinse pe Indiana cu stînga de mijloc. Și începu el să-i care la pumni în stomac.

Indy se prăbuși în țărînă. Sări însă îndată în picioare, pocnindu-l pe vlăjgan drept în ochi, dar acesta abia se clătină puțin. Mda, asta da încurcătură !...

Colosul îl ridică pe Indy cu o mînă, îi mai trase vreo două directe în abdomen, una în gît, izbindu-l cu capul de vagonet. apoi îl înălță pe nefericitul aventurier ca pe un fulg de găină.

Feliuță îl plesni însă pe ticălos cu biciul lui Indy, căzut pe podele în toiul luptei. Se auzi un trosnet puternic și un răcnet — nemernicul îi dăduse drumul lui Indy în vagonet. Feliuță mai șfichiui încă o dată, dar bruta îl apucă într-o mînă și îl azvîrli cît colo. ca pe o zdreanță.

Căruciorul începu să circule iarăși, urcînd o pantă prelungă, tras de cablul nevăzut. Gigantul însă sări îndată în el. O clipă mai tîrziu, cei doi potrivnici se îmbrînceau care pe unde nimerea, urcînd în viteză colina.

Willie urmărea căruciorul de la distanță, cînd

privind cu sufletul la gură bătaia, cînd aruncînd cu bolovani în gardian (atunci cînd reuşea să atingă ţinta), cînd scrutînd împrejurimile în căutarea unui vagonet gol, care să funcţioneze şi să nu ducă neapărat la moarte.

Indy găsise şi el un punct slab — gîtul matahalei —, aşa că se străduia din răsputeri să îl lovească zdravăn cu o bară de metal. Dar ori de cîte ori încerca să se folosească de acest avantaj, o durere cumplită îi săgeta trupul şi rămînea iarăşi pradă pumnilor straşnici ai vlăjganului.

— Ce naiba tot are ? strigă Willie către Feliuţă.

Iar Feliuţă descoperi taina. Şi o luă la fugă în susul serpentinei. La capătul acesteia se afla maharajahul. Care împlînta un ac lung, de prins turbanul, în păpuşa ce îl înfăţişa pe Indiana Jones. Vagonetul ajunse în vîrful pantei şi bascula, aruncîndu-l pe Indy şi pe gardian pe o bandă transportoare, laolaltă cu o grămadă de pietre. Uriaşul apucă un hîrleţ. Indy puse şi el mîna pe o cazma, dar o scăpă imediat, ca fulgerat, în timp ce o suferinţă cumplită i se întipărise pe faţă. Se feri însă în ultima clipă, înainte de a primi o lovitură ucigătoare.

Sus, pe baza prăpastiei, maharajahul înfingea acul în chipul păpuşii.

Willie reuşi să găsească un vagonet gol, ce părea că se îndreaptă spre unul din tunelurile de ieşire.

— Am făcut rost de unul, Indy, am pus gheara pe el ! Acum plecăm acasă...

Dar Indy nu o asculta. Era prea ocupat să îl pocnească în cap pe gardian, cînd cu pumnii, cînd cu o canistră de gaz.

În vremea asta, Feliuţă îşi croise drum pînă la o cascadă mică, ce se zărea ţîşnind chiar de sub pintenul de stîncă pe care şedea maharajahul. Apa

curgea peste o roată de care erau prinse o mulțime de găleți, ce se deșertau pe rînd, undeva, la nivelul superior. Feliuță sări drept într-un hîrdău plin cu apă, se lăsă astfel purtat pînă sus, apoi făcu iar un salt de mare maestru și ateriză pe pămînt solid. O luă la fugă pe pantă ; cîteva minute mai tîrziu se bătea de mama focului cu prințul cel rău. Păpușica se rostogoli pe jos.

Indiana se rostogoli peste banda rulantă, înfruntîndu-se întruna cu gardianul cel primejdios. Acum putea vedea capătul acelei rute — o roată imensă de fier, care zdrobea mărunt fiecare bulgăre de piatră ce trecea pe dedesubtul ei. Iar banda transportoare îi aducea întruna noi victime, fără să reușească însă să îi potolească pofta de căpcăun.

Willie arunca și ea cu bulgări în vrăjmaș. Aceasta îl bumbăcea pe Indy și, din cînd în cînd, o mai ochea și pe femeie cu cîte un bolovan. Indy îl plesnea și el, cînd reușea, sau îl blagoslovea cu canistra peste față. Între timp, Feliuță se lupta pe viață și pe moarte cu maharajahul, de parcă ar fi fost eroii celei mai dramatice încleștări din istoria aventurilor cu puștani de doisprezece ani. Cu fiece clipă, Indy era dus de banda rulantă spre fălcile nesățioase ale zdrobitorului de piatră.

Feliuță îl înșfăcă pe maharajah de beregată. Acesta însă izbuti să înfigă în piciorul micului chinez acul cel lung. Feliuță gemu de durere și se rostogoli cît colo, ținîndu-se de piciorul rănit. Prințișorul acela părea totuși ceva mai dibaci decît un bătăuș oarecare de pe stradă. Dar cu atît mai bine : nici Feliuță nu era un începător.

Matahala îl înhață pe Indy de mînă, dar rămase cu mîneca acestuia între degete. În momentul cînd gardianul se dezechilibră și se dădu un pas în spate, un pinten de metal prinse bucata de pînză, tră-

gîndu-l apoi cu totul spre roata ucigașă. Omul încercă în zadar, cu disperare, să se depărteze de mașinăria aceea infernală. Dar aceasta îl avea acum în puterile ei. Hindusul răcni îngrozitor în vreme ce trupul lui era împins cu putere sub colții grozavi, ce îl sfîșiară îndată ce corpul lui ajunse dedesubt, cu picioarele înainte. Dispăru de parcă nici nu ar fi fost vreodată.

Pe partea cealaltă a mecanismului nu mai ieși decît o pulbere însîngerată.

Sus, pe colină. Feliuță se repezi, împleticindu-se, spre cel mai apropiat perete și înșfăcă o torță aprinsă. Se întoarse spre Zalim Singh tocmai cînd acesta se pregătea să îl străpungă cu un pumnal. Chinezul se lăsă pe vine și întinse îndată brațul. Prințul se aruncă drept în făclie.

Strigă de durere, căzu pe spate și se prăbuși la pămînt. Feliuță aruncă o mînă de țărînă peste o pulpană aprinsă, gata să se arunce apoi iarăși asupra monarhului... dar nu mai era nevoie deloc.

Maharajahul păru că se trezește dintr-un coșmar. Ceea ce era foarte adevărat.

Feliuță se așeză înaintea lui. Mai văzuse el figura asta cu deșteptatul și înainte.

— A fost visu' rău, negru, de-al lui Kali, îi explică el lui Zalim Singh.

Feliuță, ca și Marea Umbră, știa prea bine că diavolul își găsea lăcaș în inimile unora dintre oameni. Ba chiar și a unora dintre băieșandrii fără de vină.

Maharajahul încuviință din cap. Ochii lui se scăldau în lacrimi de suferință.

— M-au silit să fac lucruri îngrozitoare. Fie ca Zeul Krishna să mă ierte...

Nu îi mai reveneau în minte decît frînturi de

imagini, dar acestea se împlîntau în sufletul lui îndurerat precum aşchiile de oţel.

În timpul acesta, Indiana sărise ca o pisică peste banda rulantă, îndreptîndu-se către Willie, care ţinea în loc căruciorul cel gol. Însă lucrurile se precipitară. Căci sosi iarăşi Mola Ram, aducînd cu el întăriri.

În cîteva minute, gărzile lui înconjurară palatul.

— Coboară de-acolo, Feliuţă, îi porunci Willie. Am făcut rost de-o maşinuţă, de-asta...

Un soldat o alungă de-acolo. Dar ea smulse frîna de oţel a vagonetului şi îl pocni în ţeastă, după care se strădui să îl ţină pe un altul, mai isteţ, la distanţă.

Feliuţă se lăsă uşurel în josul balconului de pe pintenul de piatră. Maharajahul se aplecă peste balustradă, să îl urmărească.

— Te rog, ascultă... Ca să ieşiţi de-aici trebuie s-o luaţi prin tunelul din stînga..., îl avertiză el.

Feliuţă se uită la el o clipă, nehotărît, dar apoi îşi dădu seama că micul prinţ spunea adevărul.

— Mulţumesc, zise el şi începu să coboare pe stîncă.

Indy însă dăduse de necaz. Trei gardieni îl încolţiseră pe pasarelă, obligîndu-l să se întoarcă. Urcă în grabă o scăriţă, apoi o aruncă peste ei, să îi oprească. O luă la fugă pe un brîu de piatră ce mergea în paralel cu şinele. Gardienii trăseră după el focuri de pistol. Indy se adăposti îndărătul unui vagonet, mergînd pe lîngă el, ferit, pînă la următoarea trecere.

Willie puse în mişcare căruciorul ei şi sări înăuntru. Cel pe care îl ţinuse la respect pînă atunci găsi prilejul să o apuce zdravăn de un picior. Dar era şi Feliuţă pe acolo. Iar el puse mîna pe un ditamai bolovanul, ochi, îşi măsură adversarul din priviri,

strigă „Lefty Grove !" și dădu drumul pietroiului drept în capul urmăritorului, izbindu-l zdravăn chiar în dosul urechii. Omul rămase întins, fără suflare.

Un alt gardian îl apucă pe Feliuță de la spate, în timp ce vagonetul lui Willie începuse să încetinească, apropiindu-se de capătul șinei. Feliuță însă se strecură din strînsoarea agresorului și îi aplică îndată cîteva lovituri de karate în stomac.

Acum însă se luase după ei un preot de-a dreptul turbat de furie. Feliuță se repezi înaintea lui, făcut ghem, aruncîndu-se în picioarele acestuia. Cînd se ciocniră, se treziră aruncați fiecare într-altă parte. Feliuță se ridică imediat în picioare, alergă după vagonet vreo cincizeci de pași, iar în cele din urmă reuși să sară din mers, tocmai cînd căruciorul electric începea să ia într-adevăr viteză. Willie îl trase înăuntru.

Se uitară în stînga și în dreapta pînă ce dădură cu ochii de Indiana, care încă era fugărit de gardieni pe brîurile de piatră și printre schelele minei.

— Indy, vino-aici, grăbește-te ! strigară amîndoi într-un glas.

Indy privi în jos, către ei, măsură distanța pînă acolo, văzu încotro se îndreptau — spre un tunel larg, de ieșire, ce se afla tocmai la capătul carierei.

O luă la goană cît îl țineau picioarele, sărind din treaptă în treaptă, de pe un brîu de piatră pe altul, din schelă în schelă. Paznicii trăgeau după el rafale lungi de gloanțe, din toate părțile, împroșcînd pretutindeni cu așchii de lemn și bucăți de piatră. Mola Ram ședea în cel mai înalt punct al minei, răcnind porunci și arătînd către străinii ce se depărtau nevătămați.

— Ne scapă !... Omoriți-i !!!... le ordonă el în hindi.

Supușii săi se repeziră să îl împlinească de îndată poruncile.

Indiana Jones ajunse la capătul grinzilor. Dușmanii erau în spatele lui. Și dedesubt. Și deasupra. Se aruncă în gol, într-o parte neluminată a construcției și se prinse de niște scripeți, care îl coborîră cu o viteză uluitoare, pe o traiectorie convergentă cu aceea a vagonetului ce străbătea cariera ca un bolid.

— Urmăriți-i ! Ucideți-i ! urlă Mola Ram ca scos din minți.

Gloanțele șuierau prin aer și explodau pe lîngă urechile lor. Căruciorul electric gonea mai departe prin tunel. Indy gonea și el, dus de scripeți, către vehicul. Cînd ajunse la cîțiva iarzi deasupra lui, își dădu drumul, descriind un arc (nu tocmai lipsit de primejdie) prin văzduh și aterizînd drept în mașinăria ce duruia nebunește.

Traseră cu toții cîte un chiot de bucurie, apoi se ciuciră pe fundul vagonetului, ca să se ferească de gloanțele ce se izbeau de pereții acestuia. Indy observă că tot acolo se afla și un thug lesinat. Luă arma respectivului, iar pe el îl aruncă peste marginea vagonetului, exact în momentul în care acesta intra în plină viteză în tunelul întunecat.

Dintr-o dată se treziră în beznă. Nici un glonț nu mai șuiera prin aer. Iar ei străbăteau mai departe subteranele palatului. Da, aveau să reușească pînă la urmă.

Jos, în cariera de piatră, Mola Ram privi cum cei trei aventurieri făceau primul pas către libertate, ieșind din raza privirii lui. Furia îi întunecă ochii în vreme ce striga către supușii lui :

— Au furat Pietrele Sankara. Trebuie să îi oprim.

9

Pe muchie de cuțit

Torțe luminau calea vagonetului în plină viteză. Indy observă îndată că șinele se despărțeau, apucînd-o în direcții diferite : una se întorcea iar în mină, cealaltă ieșea din catacombe. Luă o mistrie de pe fundul vagonetului și o aruncă spre schimbătorul de macaz în ultima clipă, ca să schimbe ruta.

Însă în curînd ajunseră într-o altă peșteră, iar linia se bifurcă din nou. Înainte de a reuși să facă vreunul o mișcare măcar, vagonetul se îndreptă singur spre tunelul din dreapta.

Feliuță se îngrijoră :

— Nu, Indy. Mare greșeală. Tunelul din stînga.

Dar oricum era prea tîrziu. Nu le mai rămăsese decît să străbată în continuare întunericul ce domnea în toate acele caverne bîntuite de ecouri.

Trecură astfel de cotituri prelungi și de coturi bruște. Indiana presimțea că se înfundau tot mai mult în măruntaiele muntelui. Vîntul îi biciuia fața cînd îndrăzni să se uite peste marginea căruciorului ce lăsa în urmă curbe largi, încă gonind ca un bolid. Willie se ghemui pe fundul vagonetului, încercînd să își țină răsuflarea. Feliuță mai văzuse în filme viraje periculoase, în plină serpentină, dar niciodată nu avusese parte de unele atît de palpitante, nici măcar în vis. Poate doar în

King Kong, la sfîrşitul peliculei, cînd maimuţa cea uriaşă deviase şinele trenurilor. Dar lui Feliuţă nu îi fusese niciodată frică de maimuţe, oricît de mari ar fi fost ele, pentru că el însuşi era născut în Anul Maimuţei — ceea ce era un semn că acel raid nemaivăzut avea să se sfîrşească **neapărat** cu bine

Jos, în mină, Mola Ram dădea ordine să se pornească după fugari. Gardienii înarmati cu puşti Khyber umplură pînă la refuz două vagonete mari şi o luară din loc. prin tunelul pe unde dispăruseră păgînii.

Ram însă opri cea de-a treia încărcătură de ucigaşi să plece. Mai avea un plan cu totul neaşteptat, pentru prinderea hoţilor de pietre sfinte. Un plan care nu necesita pierderea mai multor soldaţi credincioşi în lupta aceea crunţă. „de la vagonet la vagonet".

Încrîncenat. o porni către marea peşteră laterală de unde ţîşnea cascada cea mai învolburată, ce se pierdea în undele întunecate ale lacului subteran

Indy puse la locul ei frîna de mînă a vagonetului (aceea cu care se apărase Willie în timpul luptei) şi o apăsă cînd mai tare. cînd mai încet. încercînd să ţină sub control maşinăria. Dar chiar şi aşa. o dată sau de două ori luară viraiul pe două roti. Indy se aşeză pe fundul căruciorului pentru a-l echilibra şi a preveni deraierea.

Feliuţă trase cu ochiul peste marginea din spate a vagonetului. asteptîndu-se să păţească vreo nenorocire. El unul fusese hoţ cam jumătate vreme din scurta lui existenţă. Era un obicei înnăscut deci să se uite îndărăt cînd fugea cu bunurile căpătate.

Willie se făcuse mică pe locul ei. Putea desluși deasupra grinzile orizontale ale tunelului ce părea că aleargă ca turbat peste capetele lor. La fiecare curbă strînsă, pe lîngă ei săreau scîntei — tunelul se îngusta.

Tocmai se pregătea să spună asta, cînd, dintr-odată, vagonetul păru că se prăbușește din înaltul cerului (ceea ce o făcu pe Willie să creadă că se vor zdrobi de pămînt ca niște bolovani) — izbindu-i pe toți trei de spatele căruciorului. Willie avu impresia că stomacul ei împuținat a rămas pe undeva, în vîrful acelei pante bruște.

Ajunseră iarăși în linie dreaptă. Indiana se întoarse la locul lui, lîngă frînă. Feliuță se întoarse la postul lui, de băgător de seamă. Și în curînd, strădania lui fu răsplătită. Dar asta nu îi oferi deloc prilej de bucurie.

O pușcă trosni prin beznă. Feliuță văzu apoi deslușit primul vagonet cu thugi luînd curba chiar în spatele lor. Cînd tunelul merse iarăși drept, gardianul începu din nou să tragă.

Gloanțele ricoșau în spatele vagonetului lor, împrăștiindu-se apoi prin tot tunelul. Stătură pitiți bine, pînă la următorul viraj. Atunci Indy strigă cît îl ținu puterile, să acopere scrîșnetul asurzitor al roților.

— Feliuță, treci aici și ține frîna !

— Priceput la tine tare și clar, îl asigură băiatul.

Se apropie îndată de Indiana și prinse mînerul care se zguduia ca apucat de pandalii.

Indy se duse cu grijă în spatele vagonetului.

— Încetinește la curbe, că altfel sărim de pe șine !...

— Priceput la tine tare și clar, Indy, urlă și băiatul la rîndul lui.

Își încordă fiecare mușchi al mîinilor micuțe, încleștîndu-se amarnic de frînă. Și fiece trăsătură a chipului tînăr se încrîncenă, într-o grimasă cumplit de chinuită.

La următoarea cădere liberă, Willie își dădu seama că respectiva catastrofă era de fapt minunata idee a lui Feliuță de a se distra încercînd senzații tari. Așa că răcni la el, cutremurîndu-se de furie neputincioasă :

— Sper că te descurci mai bine cu chestia asta decît cu condusul mașinilor !...

Expresia de pe chipul lui deveni încă și mai feroce.

— Noi putem să dăm la tine jos de-aici, doamnă! o anunță el ceremonios.

Ce naiba, încă nu era mama lui, nu ?

Willie închise ochii și numără pînă la zece. Sfinte Dumnezeule, copilul acela se transforma clipă de clipă într-un nou Indiana Jones.

Mola Ram conduse o trupă de soldați pînă la cascadă — mai exact, pînă la imensa cisternă care aduna surplusul de apă aruncat de cascade. Aceasta avea forma unei cratițe de fier făcută pentru uriași, era susținută de o schelărie pe măsură și așezată pe un suport de piatră care o ținea într-un echilibru destul de fragil.

Mola Ram le poruncise oamenilor săi să aducă neapărat cu ei barosuri.

Urmărirea fugarilor continua. Indy, Willie și Feliuță petrecură destulă vreme stînd ciuciți pe fundul vagonetului, în vreme ce gloanțele ricoșate scînteiau izbindu-se de pereții înțesați de minereu de fier ai tunelelor. Din cînd în cînd, Feliuță se

mai ridica în picioare ca să încetinească la vreo nouă curbă. Şi-ar fi dorit şi Indy să fie la fel de activ în ce privea împuşcatul. Dar nu avea decît şase cartuşe în încărcător, aşa că era foarte zgîrcit cu muniţia.

De fapt nu nimerise decît un gardian, dar imediat un altul îi luase locul celui căzut. Păreau că nu se mai sfîrşesc. Şi se apropiau de evadaţi din ce în ce mai mult.

La următorul viraj brusc, Feliuţă apăsă pe piedică deodată, cu toată puterea şi greutatea lui. Talpa frînei scrîşni îngrozitor pe roata de metal. Îndată ţîşni o jerbă de luminiţe, ca o coadă de cometă.

Şi tavanul părea că se lăsase jos, spre ei. Grinzile de susţinere se vedeau atît de aproape de capetele lor, încît Indy abia reuşea să se mai uite peste marginea căruciorului ca să tragă cu puşca. Dealtfel, ultimul lui cartuş se îngropă într-o grămadă de lemnărie.

Unul dintre thugi se propti bine pe picioare, hotărît să îşi atingă ţinta. Însă muri ca un erou, pentru cauza lui : capul i se zdrobi pur şi simplu de o grindă mai lăsată. Apoi fu zvîrlit din vagonet, pe de o parte din pricina loviturii pe de altă parte din pricina tovarăşilor săi care încercară să scape de el. Ceea ce mai despovără însă simţitor vehiculul urmăritorilor. Aşa că îşi mări viteza.

Indy se ghemui cît putu mai bine, atingînd cu genunchii lui pe cei ai lui Willie.

— Jos, toată lumea ! se răsti el. Jos, n-auziţi ? Vin ăia din spate...

Soldaţii lui Mola Ram loveau ritmic cu barosurile penele de susţinere de sub uriaşa cisternă, plină ochi cu apă. Zeci şi zeci de tone se lăsau cu toată greutatea pe stîlpii construcţiei, gata să îi zdro-

bească. Cu toate acestea, Mola Ram nu se arăta deloc îngrijorat. Trebuia să fie desfăcută toată schelăria aceea, milimetru cu milimetru, cu fiecare nouă lovitură, pînă cînd, în cele din urmă, aveau să surpe tot suportul.

Iar atunci cisterna avea să se răstoarne şi să verse tot puhoiul acela de apă.

— Mai repede, ordonă el.

Bătăile barosurilor se înteţiră.

Indy răcni cît putu la Feliuţă :

— Dă drumu' la frînă !

— Ce ? !... , strigă copilul.

Deja goneau prin beznă ca locomotiva aceea în plină viteză, din filmul mut.

— Dă-i drumu' ! Singura noastră scăpare e să-i depăşim cît mai mult !

— Şi ce ne facem la curbe ? interveni Wllie.

— Să le ia dracu de curbe, strigă Indy la ea.

Dădu în lături mîna lui Feliuţă de pe frînă. Vagonetul o porni în vrie, pe două roţi, parcă era aeropurtat, apoi se echilibră iarăşi şi se aşeză pe şine, cu un bubuit asurzitor.

— Mergem prea repede ! urlă Willie.

În spatele lor, vagonetul gardienilor se izbea în perete, cît pe ce să se răstoarne. Cel în care se afla Indy însă se repezi iarăşi să treacă de prima curbă, lăsîndu-se pe două roţi.

— Treceţi în partea cealaltă, le ordonă el.

Se prinseră toţi cu nădejde de tăblia vagonetului, în vreme ce vehiculul sfîşia întunericul ca un bolid.

Maşinăria thugilor, aflată imediat în spatele lor, se lansă şi ea în viraj, cu toată viteza. Dar ei erau cu mult mai grei (o mulţime de bărbaţi zdraveni, cu puşti lungi). Aşa că săriră de pe linie.

Vagonetul deraie, se culcă pe o parte și o porni astfel. Pentru o clipă, fugarii zăriră capetele hinduşilor răsărind ca nişte pui înfuriaţi, gata să iasă afară din cuib. Dar oricum nu avură prea mult timp la dispoziţie ca să se înfurie mai rău. Pentru că în momentul următor se loviră de un perete de stîncă şi dispărură într-o explozie al cărui ecou înfiorător cutremură măruntaiele muntelui.

Vagonetul lui Indy -îşi continuă drumul. Cel de-al doilea vehicul încărcat cu thugi era împroşcat cu rămăşiţele celui de dinainte. Căpetenia hinduşilor apucă zdravăn de frînă, ca nu cumva să aibă parte de aceeaşi soartă.

Indy zîmbi mulţumit ca un băietan care a făcut o poznă.

— Pe unul l-am dat gata. Urmează celălalt...

Ostaşii lui Mola Ram continuau să desprindă bîrnele de susţinere de sub cisterna uriaşă. În cele din urmă, una dintre stîncile laterale ale fundamentului începu să se năruie, după care, într-o clipă, se sfărîmă sub povara grozavă ce o apăsa.

Deasupra lucrătorilor ce trudeau mai departe, cisterna plină ochi începu să piardă din conţinut. Apa se revărsa peste margine, udînd schelăria de dedesubt, în vreme ce imensul rezervor scrîşnea pe suportul său, găsindu-şi o nouă poziţie, deocamdată doar puţin înclinată.

Indiana luă o traversă de pe fundul vagonetului şi o cumpăni cîtăva vreme. Se aplecă apoi spre peretele cel mai îndepărtat şi, odată cu următoarea rafală a thugilor, aruncă piedica în urmă, întepenind linia.

Cîteva secunde maşinăria înaintă scrîşnind, cu viteză mult redusă, însă acest scurt răstimp a fost

îndeajuns pentru urmăritori ca să realizeze situația și să răcnească înspăimîntați, înainte de a se izbi grozav de vehiculul fugarilor. Cu toate acestea, nu deviară. Frîna lunecă, apoi săltă în aer și fu azvîrlită cît colo, ca o cutie mare de chibrituri, acum goală.

Gardienii păreau în culmea bucuriei. Lui Indy însă aproape că i se făcu rău de atîta furie neputincioasă.

— Mai ai și alte idei strălucite ? cobi Willie.

Ei cel puțin îi ieșise de mult din minte că avea să scape cu viață din tunelul acela. Așa că putea să se mai bucure încă de vreo surpriză plăcută. Dacă avea să îi mai iasă în cale. Oricum, nu arăta defel a fi tocmai în apele ei.

— Mda... Feliuță, taie-o înainte.

Mută alte cîteva macazuri. Vagonetul o coti într-un tunel lateral. Cîteva momente mai tîrziu, ceilalți se treziră duși într-altă direcție și dispărură în întuneric.

— Ăi mai răi s-au dus departe, observă Feliuță, dar destul de bănuitor. Unde merge ăia ?

Nu părea prea roză împrejurarea cu pricina.

Și într-adevăr, nici nu era. Căruciorul cu thugi apăru dintr-odată dintr-o altă galerie, pe o linie paralelă, ce trecea chiar pe lîngă cei trei aflați în primejdie.

Unul dintre paznici trase cîteva focuri înspre ei, dar, din pricina vînzolelii aceleia, rată. Indy însă înșfăcă îndată țeava pușții și o smulse din mîinile vrăjmașului. Apoi o roti pe deasupra capului și îl mirui zdravăn pe altul cu patul armei, în falcă.

Dar un thug îl înhăță pe Feliuță de braț.

— Indy, ajutor...

Indy îl prinse pe băiat de celălalt braț. Se luptară o vreme să îl tragă fiecare spre el, aproape

dezmembrîndu-l pe sărmanul puști, în timp ce Willie se căznea cît îi stătea în puteri să blagoslovească cît mai mulți dușmani cu pușca.

Indy cîștigă în cele din urmă, iar Feliuță rămase la locul lui, clătinîndu-se pe picioare, ametit, și prăbușindu-se apoi pe fundul vagonetului. În clipa următoare, un gardian se repezi în spatele lui Indy, prinzîndu-l dindărăt, de braț.

Indiana se răsuci ca o sfîrlează și se scuturâ cu putere, lovindu-l pe atacant de zidul ce părea că aleargă pe lîngă ei. Șocul îl năuci pe agresor, așa că Indy prinse imediat momentul și scăpă din strînsoare. Se lăsă îndată pe vine, apoi se ridică iute. și, cu cîteva directe bine plasate, îl aruncă pe gardian peste marginea vehiculului.

Se întoarse să o ajute de Willie, care tocmai îl trosnise bine cu patul armei pe unul din urmăritori. Dar înainte de a apuca Indiana să facă un pas măcar într-acolo, cel de care abia se descotorosise se cățără iarăși în spatele vagonetului. Îi aruncă lui Indy un ditamai bolovanul în cap. Iar Indy căzu lat.

Willie însă era pe baricadă ! Imediat se pregăti de atac. Ochi la fix și îl mirui pe thug drept în față, azvîrlindu-l taman pe șine, ca lecție de bună purtare. Păi da ! Nu își pierduse ea vremea degeaba prin Shanghai !... Învățase cîte ceva.

Se trezi și Indy, cam buimac.

— De, greșeala mea de tactică, zîmbi el.

Willie îi dădu pălăria, să și-o pună pe cap.

În vagonetul celălalt, gardienii ridicară puștile și îi luară în cătare. De la ultima întretăiere de drumuri, rămăseseră în spate cu vreo cinci iarzi.

— Pe burtă, strigă Indiana.

Văzu însă ceva care îi putea fi de ajutor.

Înșfăcă lopata, lovi cu ea într-o grindă de susținere de deasupra capului lor, apoi izbi și puntea de lemn ce sprijinea bîrna.

Un adevărat baraj de rocă, țărînă și pietriș se aruncă peste cele două vagonete. Cel din spate însă, luă din plin încărcătura — un gardian rămase pur și simplu strivit sub avalanșa de pietre, după care vehiculul derapă îndată, stăvilit de mormanele de dărîmături ce acopereau deja șinele. Drumul lor se opri într-un nor înecăcios de pulbere, în vreme ce Indy și prietenii lui, zgîriați și murdari din cap pînă în picioare, goniră mai departe.

Și goniră astfel prin beznă, pînă ce dădură într-un tunel înțesat cu stalactite. Indy își iți capul peste margine, să vadă ce mai e prin preajmă, dar de-abia avu timp să se tragă înapoi și să zică :

— Feriți-vă !

Vagonetul se repezi drept prin vîrfurile tăioase ale stalactitelor, retezîndu-le, apoi continuă să meargă, pierzînd doar minimum de viteză.

De data aceasta se uită Willie primprejur. Și, din nou, nu avu altceva de făcut decît să închidă ochii cît mai tare : la numai douăzeci de pași în fața lor se zărea o bucată lipsă din calea ferată.

Se îndreptară într-acolo ca un bolid. Dar **noutatea cea mai imbucurătoare** a fost aceea că segmentul de șină dizlocat nu era decît de cinci pași lungime. Așa că vagonetul se năpusti peste ultima traversă, merse mai departe pe pămîntul gol (cu un scrîșnet asurzitor !), apoi... își urmă drumul ! ...

Willie chicoti plină de încîntare. Și de ușurare. Totul trecuse ca un fum...

* * *

Barosurile bubuiau în continuare. Încă doi piloni de piatră, ce sprijineau uriașul rezervor se prăbușiră. Apoi un al treilea. Gata să se prăvălească în orice moment, cisterna se înclină, iar apa începu să se reverse peste margine.

Gardienii se împrăștiară care încotro, încercînd să se adăpostească și strigînd cît îi țineau puterile.

La mare depărtare, Mola Ram ședea pe o platformă ridicată mult deasupra, ca să urmărească ce se petrecea. Zgomotul ce umplu marea peșteră părea că vine de pe altă lume — poate chiar din înseși măruntaiele pămîntului răscolit — în vreme ce vasul acela gigantic se urni din loc. se clătină, dezechilibrat, apoi se prăbuși pe o parte, zdrobindu-se sub propria greutate.

Cu glas de tunet, un adevărat potop de apă se abătu peste cavernă, pornind să se răspîndească, în șuvoaie necruțătoare. prin toate galeriile săpate în munte.

De acum drumul lor mergea în linie dreaptă. iar tunelul urca.

Indy zîmbi în felul acela. nepăsător, pe care Willie îl iubea și îl ura atît, în același timp.

— Frînă, Feliuță..Frînează... porunci el.

Băiatul se cam posomorîse pentru că plimbarea lor se sfîrșise deja. însă gîndea că oricum aveau să mai aibă parte și de altele la fel. Fără prea multă tragere de inimă, apucă de manetă.

Nu funcționă.

Mai trase o dată, mai puternic.

Rămase cu frîna în mînă.

— Of, of, greșeală mare, se tîngui el, cu ochii căscați de uimire.

Willie însă dădu doar din cap, resemnată.

— Trebuia să îmi închipui...

Şi îşi mai închipui dinainte şi faptul că tocmai se îndreptau spre o drăguţă de pantă, lungă cît o zi de post, care nu părea să ducă într-altă parte decît drept în jos.

Şi, bineînţeles, se treziră dintr-odată că vagonetul accelerează încă şi mai tare.

Indy se aplecă peste partea din faţă a vehiculului, să se uite dedesubt. Tot mecanismul de frînare atîrna într-o parte, smuls din ţîţîni. Indiana se trase înapoi, fără nici o speranţă.

Se uitară toţi trei, unul în ochii celuilalt, înţelegînd fiecare foarte bine ce anume avea să se întîmple cu ei. Trecuseră prin atîtea păţanii împreună. Şi mai aveau doar cîteva clipe în care să îsi amintească toate acestea.

Willie se gîndea :

„Eşti un om bun la suflet, Indiana Jones. Mi-aş fi dorit însă să te fi cunoscut într-o altă împrejurare..."

Indy se gîndea :

„Sper că voi doi o să vă înţelegeţi bine, pentru că cu unul în mod sigur nu v-am fost de prea mare folos niciunuia dintre voi".

Feliuţă se gîndea :

„Dacă această doamnă este ultima comoară pierdută de Chao Pao şi regăsită chiar înainte de a mă lăsa el pe mine în această lume, înseamnă că trebuie să fie de mare preţ. Aşa că mai bine să o păstrez".

Willie şi Feliuţă îl prinseră fiecare de cîte o mînă pe Indy, luîndu-şi rămas bun fără să rostească nici o vorbă. După care Indiana Jones trecu peste marginea din faţă a vagonetului care gonea nebuneşte.

Lipindu-se cu spatele de tăblia de fier, se lăsă cu grijă în jos. Willie şi Feliuţă îl ţineau bine de

braţe şi de jachetă, ca să îl ajute întrucîtva. Cînd ajunse abia la cîteva palme de şină, îşi întinse un picior pe sub vagonet, încercînd să lovească ultima rămăşiţă a frînei.

Dedesubtul lui, pămîntul nu se mai zărea decît ca un fulger neîntrerupt. Pentru o clipă, piciorul îi alunecă în gol. Indy se dezechilibră. cît pe ce să fie tîrît sub roţi, dar îşi reveni imediat.

Reuşi să găsească un punct de sprijin pentru un picior, undeva, sub vagonet. Cu celălalt, cercetă pe nevăzute, pînă ce atinse pîrghia frînei. Încet, sigur pe el, apăsă cu toată puterea. Piedica se încleştă scrîşnind şi scoţînd scîntei pe discul roţii ce se învîrtea în neştire.

— Mergem prea repede, se încumetă totuşi Willie, crispată.

O treceau sudori reci de frică. Mîinile parcă i se lipiseră de haina lui Indy, strîngînd nebuneşte, pentru a ajuta la salvarea preţioaselor lor vieţi.

După aceea îşi ridică privirea, pentru a se mai bucura încă o dată de cele din jur : tunelul se sfîrşea. Şinele se opreau dintr-odată, nu prea departe de un perete de stîncă.

Atunci observă şi Feliuţă năpasta.

— Ne facem zob !, strigă copilul, înspăimîntat.

Totuşi, peripeţiile lor nu trebuiau să se termine în halul acela ? !...

Indy se uită şi el. Da, nu rămînea nici o îndoială — pur şi simplu zburau cu toată viteza spre un perete cît toate zilele, iar primul care avea să fie zdrobit era el, Indiana Jones.

Împinse cu piciorul pe frînă cu fiecare picătură de vlagă ce îi mai rămăsese. Piedica scrîşni îndelung pe fierul înfierbîntat. Jerbe de scîntei, precum cozi de comete, ţîşniră în toate părţile. Talpa bărbatului se încinse deodată, tot mai tare, însă el

se străduí să țină piept durerii, concentrîndu-și toată atenția asupra forței cu care trebuia să apese. Nu irosi nici o fărîmă de energie gîndindu-se la zidul de piatră.

Dar acesta se apropia din ce în ce.

Însă nu atît de repede ca pînă atunci. Indy se sforță să împingă și mai cu putere, gemînd de durerea arsurii. Frîna începu să fumege. Vagonetul își încetini viteza. Vehiculul încetini, în continuare. Indy împinse cu un ultim efort.

Vagonetul încetini pe cei din urmă metri ai șinei. Apoi rulă mai departe, pînă se opri de la sine, abia ștergîndu-l pe Indy cu spatele de peretele de stîncă.

Indiana Jones se ridică, apoi cuteză să facă și cîțiva pași, împleticindu-se, cu ghetele aburind.

— Apă, gîfîi el.

Ceilalți coborîră din vagonet, apoi rămaseră pe loc, încercînd să zîmbească.

Puteau vedea de acolo că tunelul mergea mai departe, spre stînga, dar fără nici o urmă de traversă. Așa că o porniră la drum.

Nu scoase nici unul o vorbă măcar. Erau prea copleșiți de cele întîmplate pînă atunci.

În curînd, îi ajunse din urmă o briză care se transformă la iuțeală într-o suflare rece ca gheața. După aceea, un murmur ciudat se auzi venind din josul galeriei pe care o străbătuseră. Se părea că fiecare perete se cutremura de ecouri.

Era cam înfiorător.

Priviră unul la celălalt, nedumeriți, ridicară din umeri, grăbiră pasul. Dar mai ales zgomotul acela îl îngrijoră pe Indy. **Pentru că nu era deloc firesc să urce pînă acolo vîntul stîrnit în măruntaiele pămîntului.**

Dar vuietul creştea. Se uitară în spate, peste umăr. Nimic.

— Indy ? ! începu Willie.

El însă nu ştia ce să zică, dar o apucă de mînă. Şi o luară toţi trei la goană.

Vuietul se înteţi. Din tavanul galeriei prinseră să cadă bucăţi de rocă şi moloz. Părea că se cutremură pămîntul din încheieturi. Lui Feliuţă îi veniră în minte imagini dintr-un film despre un vulcan. Şi el nu voia deloc să îşi amintească atunci şi acolo de aşa ceva. Se întrebă dacă nu cumva Înaltul Dregător al Tunetelor s-o fi supărat din cine ştie ce motiv.

Alergau cît îi ţineau picioarele, deşi nu ştiau de ce anume. Nu încă.

De-acum zgomotul acela era cu adevărat asurzitor. Willie mai aruncă o privire în spate. Şi dintr-odată, îşi încetini fuga. Se opri locului. Rămase în mijlocul drumului, ca trăsnită, împietrită de uimire şi de groază. Sosise ceasul de pe urmă.

Care se întrupase într-un monstruos val de apă, ce se izbea cu furie de zăgazurile unui tunel perpendicular pe acela în care se aflau ei.

Dar oricum nu se afla îndeajuns de departe.

Willie reuşi doar să şoptească :

— Fir'ar al dracului de ceas rău...

Feliuţă şi Indiana se opriră şi ei să vadă ce anume o ţintuise pe Willie locului. Iar ceea ce zăriră a fost un potop ce zdrobea totul în cale, gata să îi înghită şi pe ei. Pentru o clipă, care ţinu cît o veşnicie, rămaseră încremeniţi.

După care Indy îşi reveni, o prinse iarăşi pe Willie de mînă şi o porniră cu toţii într-o fugă nebunească.

Valul cel ucigător se prăvălea cu furie la vale, apropiindu-se de ei cu fiecare secundă. În spuma

hulpavă și grăbită strînsese tot ceea ce găsise prin zeci și zeci de tunele pustiite acum — bolovani, ramuri, animale.

Iar ei nu aveau nici o șansă de reușită. Ba nu, se mai întrezărea un fir de speranță... Undeva, în acea mică galerie laterală ce se ivise chiar deasupra lor.

— Acolo, urlă Indy din toate puterile, ca să acopere vuietul. Repede !

Se aruncă cu disperare spre intrarea strîmtă. Feliuță se strecură primul, întocmai ca un șoarece într-o bortă. Indy o împinse pe Willie înaintea lui, apoi o urmă, exact în clipa în care potopul umplu matca tunelului principal.

Dar galeria cea îngustă cobora vertiginos. Se treziră alunecînd ca pe topogan, măturați de un mic curent de apă desprins din șuvoiul cel nemaivăzut.

Se rostogoliră astfel, ca printr-un jgheab, pînă la un alt tunel încăpător. Cel mai bucuros dintre toți părea Feliuță.

— Asta distracție da. Stați o clipă, că mai fac iarăși la fel.

Indy însă îl prinse zdravăn de guler, înainte de a repeta figura. Așa că băiatul nu reuși să facă nici măcar un pas și se văzu silit să meargă înainte.

Unde naiba or fi învățînd copiii ăștia toate figurile aiurite ? se întrebă Indiana Jones.

Puterea valului care îi urmase scăzu, în vreme ce ei își traseră sufletul cît de cît.

Înainte de a atinge pămîntul cu picioarele, Willie îndrăzni să creadă că într-adevăr ceea ce zărea ea atunci la capătul tunelului groazei, era chiar o dîră de lumină. Tocmai se pregătea să anunțe noua ei descoperire, cînd o nouă explozie păru că izbucnește în spatele lor. Se întoarseră toți

ca la comandă şi văzură un alt şuvoi ce se prăvălea spre ei, cu o forţă alarmantă.

Traseră un strigăt de spaimă, toţi într-un glas, luînd-o la goană în aceeaşi clipă, spre geana de lumină. Braţul lung al potopului se întindea ameninţător după ei.

Fugeau din răsputeri către gura tunelului. Deja primele şfichiuri de apă le biciuiau spinările. Se năpustiră disperaţi în plină lumină a soarelui şi ieşiră...

Şi se opriră pe buza unei prăpăstii. Tunelul acela era săpat chiar în mijlocul unui perete de stîncă. Dedesubtul lor, la trei sute de picioare se zărea un defileu ce despărţea stîncă de stîncă.

Fluturînd din mîini ca nişte lilieci uriaşi, ca să îşi menţină echilibrul, rămaseră acolo preţ de o veşnicie. După care Indy o smuci pe Willie către o policioară îngustă ce se întindea într-o parte a gurii de tunel. Îl împinse şi pe Feliuţă într-acolo. Iar el sări în partea opusă, tocmai cînd valul nimicitor se năpusti printre ei, aruncîndu-se apoi în cascadă, peste faţa dură a stîncii.

Mai întîi se iviră rămăşiţele smulse de potop de prin galerii — traverse, butoaie, şi tot soiul de dărîmături. Ba chiar şi un vagonet se prăvăli peste buza prăpastiei. Toate acestea fuseseră aduse de un singur val de apă.

Torentul ţîşnea prin gura acelui tunel şi prin încă multe altele. săpate în stîncă, în locuri neştiute. Feliuţă şi Willie se ţineau cît puteau pe locurile lor, de pe policioară. Indy rămase şi în aşteptare, de cealaltă parte a gheizerului în plină activitate.

Willie se uită în jos pentru o clipă numai, dar o luă cu ameţeli. Apa cădea drept în defileul de dedesubt. Unde se afla o mlaştină. În care mişunau

crocodili stîrniți din somnul lor tihnit, de după-amiază.

Indy privi împrejur. Trecătoarea se întindea pe vreo sută de iarzi distanță. Costișe abrupte se înălțau în partea opusă, mărginind o cîmpie netedă ca în palmă, ce părea să ducă spre locul de unde veniseră ei (sau cel puțin așa își dădea Indy seama, după cîte reușea să deslușească). Și atunci observă podul.

Era de fapt un pod suspendat, împletit din frînghii și bălăngănindu-se cumplit între două platouri. Pe partea lor mergea cam douăzeci de picioare dedesubtul locului unde ședea Willie și Feliuță și încă douăzeci de picioare deasupra lor. Indiana strigă spre cei doi, peste șuvoiul care țîșnea necontenit.

— Willie, du-te spre pod !

Îi arătă încotro.

Ea se uită într-acolo. Apoi întoarse capul. Sfinte Dumnezeule, oare toate astea nu aveau să se mai sfîrșească niciodată ?

— Ei, mare lucru, o încurajă Feliuță. Ia-te după mine.

Păși cu grijă pe buza îngustă a prăpastiei, spre colțul de stîncă ieșit chiar sub punte. Moartă de frică, Willie îl urmă. Odată ajunși acolo, începură să se cațere.

Alpinismul este o activitate pe care tinerii de douăzeci de ani o practică mai mereu cu mare succes. Cazul de față poate fi o bună mărturie în această privință. Feliuță se cocoța ca o capră de munte, găsind cu ușurință firide și borte de care să se prindă cu mîinile, de parcă toate acele lăcașuri nu îl așteptaseră decît pe el în secolele de

cînd fuseseră ele zămislite. Willie însă era întrucîtva mai puțin agilă. Dar, oricum, era și ea dansatoare. În plus, se zbătea să își scape viața, iar dacă nu ar fi știut să se țină bine pe picioare, nu ar fi ajuns acolo unde se afla. Așa că nu rămînea mai prejos decît Feliuță, ci îl urma cît putea mai îndeaproape.

Indiana însă întîmpină oarecari greutăți. Pentru un motiv destul de serios : piciorul cu care apăsase pe frîna vagonetului era încă amorțit de durerea arsurii. O altă cauză era faptul că el trebuia să urce drept pe peretele de stîncă și să se strecoare printre numeroasele gheizere ce țîșneau încă între el și pod. Iar acolo suprafața rocii era umedă, alunecoasă și fărămicioasă.

Se ajută apucîndu-se de tufele mici de arbuști golași răspîndiți pe ici-colo. Apoi trecu mai departe, pas cu pas, fără să se grăbească, precum un păianjen. Piciorul acela vătămat îl stînjenea nespus, silindu-l să se lase cu toată greutatea trupului doar într-o parte.

Willie și Feliuță ajunseră la capătul podețului. Îndărătul lor, săpat în roca abruptă, se afla tunelul ce ducea înspre mină. În fața lor — podul împletit, ce părea mai degrabă o glumă a sorții lor nemiloase decît o speranță de care să își lege viețile.

Se înșira de-a lungul defileului ca un ultim fir din pînza unui păianjen la sfîrșitul verii. Era vechi de cel puțin un secol. Și nici nu fusese construit de vreun inginer tactician.

Așa că se prezenta sub forma a două odgoane groase, împreunate prin sute de stinghii mîncate de carii, alte sute de șipci putrede și încă alte sute de locuri goale (acolo unde s-ar fi nimerit să fie

iarăși stinghii). Pe parcursul întregii „pasarele", se zăreau frînghii așezate vertical, ce legau podeţul pe care călcai de două funii, închipuind un sprijin firav pentru mîinile îndrăzneților ce cutezau să treacă.

Willie șovăi.

Dar Feliuță — se cade să amintim — avusese parte de o mulțime de alergări peste streșinile acoperișurilor din Shanghai, ca să nu mai aducem vorba despre acea sîrmă de rufe care trecea pe deasupra străzii, de la o mansardă la alta și care îl scăpase de belgianul păgubaș. Prin urmare, era mai puțin speriat de ceea ce îi aștepta.

Precaut, păși pe podeț, încercîndu-l mai întîi cu piciorul. Da. îl ținea. Se întoarse zîmbind spre Willie :

— Ca bună-ziua de ușor ! Treabă de făcut pentru copii !...

Deodată scîndura subțire de sub tălpile lui se crăpă. De fapt se rupse de-a binelea. Dacă Willie nu s-ar fi așteptat la o asemenea pacoste. băiatul s-ar fi dus de-a dura drept în prăpastie. Însă femeia îl înșfăcă de ceafă și îl trase îndărăt. pe teren sigur.

Puștiul era cam palid de-acum, nu se mai îmbățoșa ca un păun. Dar oricum nu aveau pe unde să treacă decît pe acolo. așa că erau nevoiți să încerce. Din nou, cuteză să mai facă un pas, străduindu-se din răsputeri să se lase mai mult în stăpînirea forței **yin** decît a celei **yang**. Și de data asta, reuși. După ce cîntări bine în minte toate posibilitățile, Willie îl urmă. Se chinui să își închipuie că dă o probă pentru filmul unui mare regizor. Deci, nu aveau cum să apară greșeli grave. Nu avea cum să i se întîmple nimic rău.

Cu grijă, centimetru cu centimetru, parcurseră podeţul împletit, călcînd cu grijă peste spaţiile goale sau peste stinghiile ce păreau prea şubrede. Ca să îşi menţină oarecum echilibrul, trebuia să se ţină zdravăn de frînghiile de sprijin, deoarece podul se legăna întruna, în toate părţile, în bătaia vîntului, ca şi din pricina vibraţiilor produse de paşii lor. Feliuţă înălţă o rugă fierbinte Doamnei Vîntului, Feng Po, implorînd-o să se ducă să se joace într-alt loc.

Aceea a fost cea mai îndelungată şi mai înceată plimbare pe care a făcut-o Willie în viaţa ei.

În spatele lor, Indy ajunse în sfîrşit sub podeţ. Aproape că scăpaseră Se opri o clipă locului, ţinîndu-şi răsuflarea. Din cîte putea el vedea de acolo, Willie şi Feliuţă se aflau deja la jumătatea podului, clătinîndu-se ameninţător la fiecare mişcare. Poate că era mai bine pentru toţi să aştepte pînă ce aveau să treacă ei, pentru ca greutatea lui să nu le pună soarta în primejdie, suprasolicitînd rezistenţa podului.

Îndărătul lui se auzi zgomot de paşi. Se lipi de o parte a gurii de tunel, deznodînd biciul lung de la brîu. În momentul următor, doi gardieni thugi ieşiră din galerie în mare grabă.

Indy şfichiui cu cravaşa, prinzîndu-l pe primul pe după beregată. Îl aruncă apoi într-o parte, întîmpinîndu-l pe celălalt. În vreme ce primul lovit încerca să se ridice în picioare, Indy îl pocni straşnic drept în creştet.

Cel de-al doilea vrăjmaş reuşi să îşi adune puterile şi prinse să rotească spada ameninţător. Indy se feri şi îşi repezi apoi pumnul în pîntecele adversarului. Acesta se îndoi de mijloc, icnind de durere, iar Indy se zori să apuce paloşul căzut al celui leşinat. După care fu nevoit să se arunce la pămînt

și să se rostogolească repede într-o parte, ca să evite lovitura gardianului ce își revenise din șoc.

Indiana Jones își dădu atunci seama că habar nu avea să mînuiască sabia cu pricina. Așa că mai întîi cumpăni bine spada lată, curbată, hotărîndu-se apoi să facă tot ce îi stă în puteri ca să țină piept gardianului turbat de furie, care tocmai se repezi către el răcnind.

Într-o clipă, Indiana își făcu socoteala că strigătul de luptă era foarte necesar pentru a se descurca onorabil, așa că urlă și el o dată, cît putu mai tare și ridică arma, gata să pareze primul atac al agresorului.

Și se încinse acolo un duel de toată frumusețea. La fiece zăngănit ce vestea ciocnirea armelor, săreau scîntei. Thugul se avînta cu îndemînare și fenta admirabil, apoi ataca iarăși. Indy însă mai mult îi oprea loviturile și îl ocolea cît să îl amețească, apoi iarăși para și deodată placă — se aruncă înainte și îl prinse pe celălalt drept de mijloc, doborîndu-l. Se încleștară amîndoi într-o luptă corp la corp, pe viață și pe moarte, vînzolindu-se de colo-colo de-a lungul pantei stîncoase.

Indy reuși să se ridice deasupra adversarului chiar cînd se treziră într-un tufiș țepos. Îl lovi bine pe gardian cu ghinturile de oțel ale mînerului spadei și lupta luă sfîrșit.

Atunci sări în picioare într-o clipă și alergă înapoi spre pod, cu paloșul în mînă. Willie și Feliuță aproape ajunseseră în partea cealaltă.

Indiana Jones începu și el să pășească pe podețul fragil.

Mergea cu grijă, dar destul de repede, ținîndu-se cît putea de frînghiile de sprijin. La fiecare cîțiva pași ai lui se mai rupea cîte o stinghie, așa că trebuia să se prindă zdravăn de funiile acelea.

Cea mai mare parte a drumului se uită cu îndîrjire pe unde anume călca, încercînd să treacă peste scîndurile şubrede. Cînd ajunse aproape de mijlocul podului, auzi cîteva împuşcături venind din spate. Întoarse capul şi zări gardienii din templu cum se zoreau spre capătul îndepărtat al podeţului.

Willie şi Feliuţă au fost prinşi imediat ce au pus piciorul pe pămînt. Se luptară din răsputeri cu adversarii, însă fără nici un folos. Erau prea mulţi.

Indy se opri locului, neştiind ce să mai facă. Deodată, Willie strigă :

— Indy, uită-te în spate !...

Indy procedă întocmai. Alţi cîţiva gardieni ieşeau din tunel, îndreptîndu-se spre el. Se întoarse iarăşi spre cei doi captivi. Doi dintre thugii care îi prinseseră păşiră acum pe pod, pregătindu-se să pună mîna şi pe el cît de curînd.

Indiana rămase neputincios la mijlocul podului, privind cum vrăjmaşii se apropiau de el din amîndouă părţile. Dedesubt nu se desluşeau decît crocodili mişunînd prin defileul stîncos, în aşteptarea vreunei prăzi. Iar deasupra lui nu se zăreau decît cerurile senine şi ademenitoare.

Ei, de-acum chiar că nu se prea întrezărea vreo scăpare. Ce să-i faci, Indiana Jones, asta e.

Vîntul rece şuieră ca un duh rău, aducător de blesteme. Mola Ram, Marele Preot, apăru dintr-odată la capătul cel îndepărtat al podului. Rămase apoi acolo, înveşmîntat în hainele rituale şi zîmbind mulţumit celor care acum întorseseră norocul de partea lor. Lîngă el, Willie şi Feliuţă erau ţinuţi zdravăn şi îmbrînciţi de gărzi.

Indy ţinea cu greu piept vîntului care îl legăna

ca pe o biată frunză. Strîngînd tare la piept frînghiile de sprijin, strigă către Mola Ram :

— Dă-le drumul prietenilor mei !...

Mola Ram dădu cîteva porunci în hindi. Supușii lui începură să se apropie de Indy din amîndouă părțile.

— Gata, pînă aici, le ordonă Indiana.

— Nu prea cred că ești chiar cel care ar trebui să comande aici, doctore Jones, glăsui Marele Preot cu răutate.

Indiana arătă către sacul de voiaj de pe umărul lui.

— Dacă vrei pietrele, dă-le drumul și cheamă-ți gărzile înapoi. Sau altfel arunc pietrele !

— Aruncă-le, doctore Jones, îl zeflemisi Mola Ram. Sînt foarte ușor de găsit după aceea. Numai că nu ai să faci asta.

Apoi se adresă din nou ajutoarelor lui :

— Yanne !

Și făcu semn cu mîna. Oamenii porniră iarăși de-a lungul podului care se bălăngănea din toate încheieturile sub povară. Se apropiau tot mai mult de Indy, care amuțise de atîta furie neputincioasă ce îl înăbușea.

De ce naiba nu e nimic ușor pe lumea asta ? se întrebă el. Fără să îi mai avertizeze, răsuci palosul și tăie pe jumătate una din funiile de reazem. Podul se scutura îngrozitor sub greutatea atacanților. Clipă de clipă, fibră cu fibră, sfoara crestată ceda. Gardienii se opriră, șovăitori.

Mola Ram clătina din cap, admirativ :

— Impresionant, doctore Jones, îl felicită el în batjocură. Atîta doar că eu unul nu cred deloc că ai avea de gînd să te sinucizi prosteşte.

Făcu iarăși semn cu mîna. Oștenii lui începură să înainteze din nou, dar de data aceasta mai pre-

cauți. Se îndreptau spre Indiana Jones din ambele părți, nelăsîndu-i nici o posibilitate de a se salva cumva.

Indy izbi iarăși cu spada, de data asta în cea de-a doua frînghie de sprijin. Nu lovi însă foarte tare, așa încît și aceasta prinse să se rupă fir cu fir, vestind primejdia apropiată precum un ceas ce arată că a început numărătoarea inversă.

Podul se cutremura amenințător. Din nou războinicii se opriră, balansați prin aer odată cu Indy, sub suflarea neiertătoare a vîntului ce se întețea.

Zîmbetul de pe chipul lui Mola Ram, dispăru într-o clipă. Îl îmbrînci pe Willie și pe Feliuță spre pod, mergînd în urma lor cu pumnalul scos din teacă. Apoi înfipse cuțitul în coastele lui Willie.

— Or să moară și prietenii tăi cu tine !, croncăni el ca un corb înfuriat.

Indiana se uită iarăși la gardienii ce îi tăiau calea și înainte și înapoi. Privi apoi la Willie și la Feliuță, aflați acum doar la zece picioare distanță de capătul podului, păziți din spate de Mola Ram. Cuprinse cu ochii ținutul, de jur-împrejur. Apoi își înălță fruntea către cer. Și, în cele din urmă strigă, pentru toți, cu o voce atît de hotărîtă, încît nimeni nu se mai îndoi că va face precum spune :

— Atunci bănuiesc că o să avem cu toții parte de o cădere minunată !...

Ochii lui Indy se întîlniră cu ochii lui Feliuță. Și dintr-odată părură că privirile lor exprimă multe în acel moment — amintiri, regrete, promisiuni, iertări. Și, mai presus de toate, răzbătu adevărul limpede ca lumina zilei : de data aceea nu mai era defel de glumit.

Și Willie pricepu același lucru. Se uită la Indy, plină de dorință. Ei, tipule, ar fi putut să iasă cu totul altceva... Îl privi apoi îngrijorată pe Feliuță

și bagă de seamă că băiatul încerca, pe furiș, să prindă cu vîrful piciorului un capăt din frînghia de susținere tăiată de Indiana Jones.

Încremenită de groază — dar și de emoție — Willie se hotărî să facă și ea la fel, înfășurînd pe brat o altă bucată de funie.

Mola Ram tuna și fulgera, ca un pastor ce afurisește din amvon, păcatele lumești :

— Dă-mi pietrele !...

— Mola Ram, mai ai puțin și o să o-ntîlnești personal pe Kali — în iad ! îl anunță Indiana.

Pentru ultima dată, lăsă lama ascuțită să cadă, sfidîndu-l pe Marele Preot. Spada descrise un cerc prin aer, apoi tăie, ca o ghilotină, toate frînghiile de pe o parte a podului, de la prima pînă la cea din urmă.

De îndată, doi gardieni se și prăvăliră în hău, urlînd înfiorător pînă jos, în scurtul lor drum către moarte. Ceilalți dădură bir cu fugiții, înghesuindu-se care mai de care să coboare de pe podeț. Dar nu îndeajuns de repede, pentru că imediat Indy reteză și sforile de pe cealaltă parte, despărțind astfel podul în două. Cele două jumătăți părură că rămîn împreunate totuși pentru o clipă, prin cine știe ce minune, apoi... se frînseră de unde le secerase el cu paloșul.

Thugii răcneau ca din gură de șarpe în vreme ce se prăbușeau de la înălțimea aceea, de cel puțin trei sute de picioare. Toți încercau cu disperare să se agațe de rămășițele de frînghie care fluturau libere peste colții de stîncă. Dar numai cîțiva reușiră.

De pe partea pe care se afla Indiana, trei gardieni căzură încă de la prima smucitură. Cînd podul ajunse să se izbească de peretele de piatră, bălăngănindu-se în continuare în bătaia vîntului, de

frînghiile și stinghiile subțiri scăpate ca prin farmec mai rămăseseră agățați doar șase oameni : Mola Ram, la capătul fostului pod, la doar cîteva picioare depărtare de locul unde acesta fusese prins de creasta muntelui ; sub el se vedea un gardian, apoi Willie, Feliuță, un alt gardian și, chiar pe ultima șipcă, legănîndu-se primejdios, cînd mai aproape, cînd mai departe de zidul de stîncă — Indiana Jones.

Willie și Feliuță se agățară cu nădejde de rămășițele punții așezată acum vertical. Toți rămaseră încremeniți pentru cîteva momente, dîndu-și seama că încă erau în viață, purtați de vîntul neastîmpărat. Încercară să vadă dacă frînghiile acelea subțirele și putrede aveau să îi țină, sau nu.

După care Mola Ram începu să urce. Aproape că ajunsese la piciorul podului, cînd se apucă de o șipcă șubrezită, care se frînse în două. Așa că se trezi aruncat înapoi și ateriză drept între Feliuță și Willie. În cădere, trase după el un gardian, care apoi se prăbuși în hăul ce îl înghiți hulpav.

Puntea se balansă puternic. Nimeni nu îndrăzni să răsufle măcar.

Apoi Indy cuteză și el să urce ; trecu peste gardianul îngrozit, tremurînd cu ochii închiși și mîinile încleștate de funii. Și îl înhăță pe Mola Ram de picioare, încercînd să îl arunce pe fanatic în brațele morții pe care atît o diviniza. Acesta însă îl pocni în față și apoi porni să se cocoațe el primul pe podul sfărîmat.

Indy o luă după el și îl înșfăcă iarăși de picior. Îl smuci cu putere. Mola Ram se dezechilibră și căzu chiar lîngă arheolog. Se înclestară cu ură, dar nu lăsară deloc sforile din mîini. Și se luptară chiar acolo.

Indiana îl izbi pe celălalt cu capul în bărbie. Mola Ram însă îl îngenunche, apoi îi dădu capul pe spate şi căută să ajungă la pieptul lui.

De deasupra, Willie începu să ţipe :

— Sfinte Dumnezeule, păzeşte-l !... Indy. fereşte-ţi inima ! ! !...

Îngheţat de spaimă, Indy zări mîna lui Mola Ram pregătindu-se să îi străpungă pieptul — întocmai cum îl mai văzuse făcînd cîndva, cu victima sacrificată.

Apucă încheietura acestuia ca într-o menghină, ţinînd la distanţă, cu disperare, palma ucigaşă. Însă încet, neînduplecate, degetele lungi şi uscate ale vrăjitorului îi sfîşiau pielea, pătrunzîndu-i tot mai mult în trup.

Era un simţămînt ciudat, care îi dădea fiori reci şi îi provoca o scîrbă neînchipuită. Nu era neapărat durere, să nu vă imaginaţi asta, ci mai degrabă sentimentul că o forţă îngrozitoare, diavolească, chinuitoare, îi soarbe sufletul din ce în ce mai mult. Îl stăpînea o stare de cumplită slăbiciune ; stropi de sudoare îi inundară fruntea ; pete luminoase, colorate, prinseră să îi joace pe dinaintea ochilor. Avu senzaţia de leşin şi fu aproape să cadă.

Dar spiritul lui de conservare se dovedi mai puternic. Îşi reveni de îndată şi îl sili pe Mola Ram să îşi ţină degetele scormonitoare departe de inima lui. Întoarse mîna ticălosului şi îl lovi chiar cu ea peste faţă.

Furios, Marele Preot începu iarăşi să urce, în vreme ce Indy stătu cîteva clipe să se liniştească. Ram nu făcu însă decît cîţiva paşi, pînă ajunse la ultimul gardian. Îl prinse pe om cu braţul pe după beregată, îl desprinse cu forţa de frînghiile care îi ţineau loc de sprijin şi îl aruncă drept spre Indiana;

încercînd astfel să îl azvîrle pe acesta de pe podul care se balansa tot mai amenințător.

Willie și Feliuță, aflați aproape lîngă piciorul punții, strigară într-un glas

— Fii atent, Indy !

În cădere, gardianul se izbi de umerii lui Indiana Jones. Acesta însă se apucase zdravăn de funii. Nenorocitul thug sări cît colo, se dădu peste cap prin aer ca un saltimbanc, apoi se prăvăli în abis, chemînd întruna, cu ultimele puteri, numele zeiței la care se închina.

Mola Ram izbucni în hohote de rîs.

Dinspre platoul de deasupra se auzea larmă. Indiana se uită într-acolo și observă o altă duzină de gărzi ieșind din tunelul de pe cealaltă parte, însă opriți în loc din pricină că nu mai aveau nici o cale de trecere.

Și atunci vocea lui Mola Ram răzbătu pînă la supușii săi, de dincolo de prăpastie :

— Omorîți-i ! Împușcați-i ! ! !...

Războinicii thugi alergară degrabă pe o potecă, pînă ce ajunseră la un lăstăriș de pe un mic podiș unde se aflase cîndva piciorul podului. Își pregătiră arcurile și săgețile și își aleseră poziții de tragere cît mai nimerite.

Indiana Jones se ridică atunci cu cîteva trepte și reuși să îl înșface pe Marele Preot de veștmîntul lung. Dar o ploaie de săgeți prinse să se cearnă pretutindeni împrejurul lui. Una se înfipse chiar în stinghia de care se ținea. Îl zgîrie la mînă așa că fu nevoit să îi dea drumul lui Mola Ram.

Acesta prinse momentul potrivit și mai înaintă puțin. Dar de data asta îl așteptau sus Feliuță și Willie. Îl călcară amîndoi deodată pe mîini, imediat ce netrebnicul ajunse să se sprijine de treapta pe care se legănau ei în neștire.

Marele Preot scăpă scîndura şi căzu.

Căzu drept peste Indy, făcînndu-l şi pe el să îşi piardă echilibrul. Se rostogoliră împreună încă vreo zece picioare, înainte de a reuşi să se prindă de una dintre ultimele scînduri.

Indy nu se mai ţinea decît în mîini. Dar Mola Ram nu se mai osteni să îşi piardă vremea luptînd cu trădătorul credinţei thugilor. Îndatoririle sale preoţeşti nu îl căliseră deloc pentru asemenea acrobaţii — începuse să obosească. Nu voia decît să se afle cît mai repede în siguranţă.

Călcîndu-l pe Indiana pe cap, ca pe o şipcă oarecare, începu iarăşi să urce spre piciorul podului.

Feliuţă ajunse la capătul punţii. Se săltă vlăguit pe pămîntul plin de pietre, apoi se întoarse şi îi întinse o mînă lui Willie, să o ajute. Rămaseră liniştiţi cîteva momente, îmbrăţişînd pămîntul, trăgîndu-şi sufletul, în vreme ce săgeţile îi împresurau din toate părţile. Din fericire, toţi gardienii de pe acea buză a prăpastiei zăceau demult pe fundul văii, aşa că singura lor grijă deocamdată era să se păzească de săgeţi.

Ceea ce nu se întîmpla însă şi cu Indiana. Căci acesta abia începuse să urce din nou ţinîndu-se de frînghii, cînd mîna rănită începu să îl doară cumplit. Îşi îndoi braţul pe după o scîndură, ca să nu cadă, şi pentru cîteva momente rămase astfel atîrnat, bălăngănindu-se ca o rufă în voia vîntului. Ce mai viaţă şi asta !... Să tot trăieşti !...

Indy avea din nou acel simţămînt de vlăguire totală. De-a lungul canionului observă arcaşii care trăgeau întruna spre el, fără să îl nimerească. Apoi privi dedesubtul lui. Funiile ferfeniţite desprinseră o altă şipcă, lăsînd-o să se zbată prin aer ca o elice

înjumătăţită. Îi trebui destulă vreme bucăţii aceleia de lemn pînă să ajungă la poalele peretelui de stîncă.

Îndîrjit, Indiana se apucă să se cațere din nou.

Între timp, Mola Ram atinse ultima treaptă. Întinse apoi mîna peste marginea costişei, căutînd un sprijin sigur însă Willie îi zdrobi degetele cu cel mai colţuros bolovan pe care îl găsise prin preajmă.

Marele Preot răcni ca din gură de şarpe, apoi scăpă din mînă şi frînghiile de care se ajutase. Căzu în gol, pînă ce se lovi iarăşi de silueta cocîrjată a sărmanului Indy. Se încleştară din nou acolo, înghiontindu-se, plesnindu-se şi învîrtindu-se în văzduh ca nişte păsări purtate de vîntul năprasnic.

Sus, pe platoul pustiu acum, Willie şi Feliuţă urmăreau lupta aceea, neputincioşi. Din dreapta, băiatul auzi cum se stîrneşte un tropot neaşteptat. Se încordă ca un animal hăituit, gata să dea bir cu fugiţii sau să se lupte pînă la ultima picătură de sînge.

— Willie, uită-te acolo ! strigă el în cele din urmă, lămurindu-se.

Ea îi ascultă îndemnul. Şi văzu o mulţime de cai galopînd pe un drum îngust ce se îndrepta chiar spre ei.

Se întorceau trupele cavaleriei britanice.

— În fine, bine că aţi apărut. Era şi timpul, bodogăni ea pe bună dreptate înfuriată.

Căpitanul Blumburtt şi primul rînd de cavaleriști care ajunseră pe podiş descălecară la iuteală. O pînză de săgeţi îi sili pe toţi să îşi caute adăpost; însă îndată îşi îndreptară puştile cu bătaie lungă spre gardienii thugi de dincolo de prăpastie. Începură să tragă.

Willie şi Feliuţă se tîrîră grăpiş pînă la mar-

ginea platoului, să vadă dacă nu cumva îl pot ajuta pe Indiana Jones.

Dar acesta se lupta pe viață și pe moarte cu preotul ucigaș. Parcă nici nu ar fi observat norii de săgeți care îi împrejmuiau sau funiile care se răsuceau prin aer ca turbate.

Singurul lor gînd în acele clipe era ca unul dintre ei să piară.

Indy se ferea, Mola Ram se repezea ca un uliu să îi scoată ochii. Sacul în care se aflau pietrele sfinte se desprinse de pe umărul lui Indy. Acesta însă îl prinse iute de curea. Dar Mola Ram, aducîndu-și aminte de comoara pierdută, înșfăcă degrabă povara.

— Nu, pietrele-s ale mele! șuieră Marele Preot.

Indy rosti cu ură :

— L-ai trădat pe Shiva...

Și atunci, privindu-l în ochi pe Mola Ram, cu chipul doar la o palmă depărtare de fața acestuia, începu să intoneze în hindi blestemul Sankara. O dată și încă o dată...

„Shive kevishwas kate ho. Vishwas kate ho..., Vishwas kate ho..."

Și în clipele acelea se petrecu o adevărată minune ! În vreme ce Indy repeta cuvintele magice, pietrele începură să strălucească dinlăuntrul sacului ce le ținea prizoniere.

Luceau orbitor. Aproape că nu te puteai uita la ele. Păreau că sînt flăcări vii. Și căzură din sacul ars.

Disperat, Mola Ram se grăbi să le prindă.

Indy continuă să rostească blestemul :

„Vishnu kate ho. Vishwas kate ho..."

Ram apucă doar una dintre pietre, însă aceasta

dogorea cumplit. O scăpă, dar încercă să o înhațe îndată cu mîna cealaltă. Indy însă înșfăcă piatra incandescentă, în timp ce aceasta tocmai cădea în prăpastie. Dar pe Indiana Jones nu îl arse defel.

Pentru o fracțiune de secundă ochii celor doi potrivnici se întîlniră. Și lui Indy i se păru că Mola Ram se trezește dintr-un coșmar. Deși acel coșmar durase pentru Indiana mult mai puțin și nu îșI mai aducea aminte de el decît prin cîteva frînturi de imagini, acestea aveau să îl urmărească toată viața.

Simți chiar o umbră de părere de rău pentru Mola Ram, care atunci se afla chiar la granița dintre vis și realitate, fără se se mai poată aștepta la nici un fel de viitor și fără să mai poată trăi hăituit de amintirile cumplite.

Marele Preot se dădu îndărăt, cu mîna arsă pînă la os de puterea neiertătoare a pietrelor sfinte. Picioarele îi scăpară de pe stinghia care se frînse în două sub povara trupului său. Se prăbuși în gol, cu hainele negre fluturînd precum aripile uriașe ale unui uliu rănit. În cele din urmă se zdrobi de pietrele colțuroase din valea de dedesubt.

În cîteva minute crocodilii sfîșiaseră deja rămășițele lui însîngerate. Fărădelegile mortului nu le împuținа nicidecum foamea neostoită și nici nu le cădeau greu la stomac.

Două dintre pietrele Sankara atinseră fața mohorîtă a apei răscolite, se cufundară în mîlul gros și apoi se lăsară în voia curentului care le duse... cine știe unde ? !...

Dar mai rămăsese încă una.

Indiana Jones puse ultima piatră Sankara —

acum întunecată — în buzunar. Apoi urcă podul pînă la capăt, unde fu tras pe teren solid de către Willie, Feliuță și Blumburtt.

Pe partea cealaltă, cîteva trupe de soldați britanici cercetau tunelurile, ca să prindă și pe cei din urmă thugi. Apăru, cu privirea limpede și tînărul maharajah. Îl văzu pe Feliuță alături de Indy și se înclină reverențios în fața micului chinez de dincolo de prăpastie, în semn de mulțumire pentru că îl scăpase din ghearele coșmarului în care fusese pierdut atîta vreme.

Feliuță își flutură șapca de baseball către prinț, salutîndu-l și mulțumindu-i la rîndul lui pentru că adusese înapoi ostașii englezi. În mod clar, nevîrstnicul monarh se dovedise un partener de nădejde.

Willie ședea chiar pe buza prăpastiei, uitîndu-se înfiorată la rîul ce străbătea valea.

— Am impresia că Mola Ram a găsit întocmai ceea ce căuta, rosti ea.

— Nu chiar, o contrazise Indy.

Scoase comoara tăinuită în buzunarul lui.

— Asta-i ultima piatră Sankara.

Willie o luă cu grijă. O ridică în soare. Strălucea și arunca jerbe de scîntei din miezul său nebănuit, precum o făptură de piatră, în care bate neștiută o inimă de foc.

Și, pentru cîteva momente, se lăsară cu toții pătrunși de acea taină.

Rămaseră încă vreo cîteva zile la palat. Soldații adunară mare parte din copiii eliberați, care se ascundeau prin pădurile din împrejurimi, îi hrăniră și le oblojiră rănile. Cînd se simțiră toți îndeajuns de refăcuți ca să poată pleca la drum, Blumburtt trimise o mică trupă de oșteni, dim-

preună cu Willie, Feliuță și Indiana Jones, să ducă pe foștii sclavi la casele lor.

Feliuță se simțea precum însuși Regele Copiilor. Mai toată vremea și-o petrecea dăscălindu-i pe aceștia ca un adevărat părinte, purtîndu-le de grijă și îndemnîndu-i să facă numai fapte bune.

Îi învățăastfel să nu fure niciodată, așa cum făcuse Mola Ram cu ei (singurul caz în care se făcea excepție de la regulă erau lucrurile de mare trebuință, pe care le mai puteau „împrumuta").

Îi călăuzi cum să fie întotdeauna cu sufletul aproape de Steaua Fericirii, Steaua Demnității și cea a Longevității, ca să li se împlinească dorințele.

Le arătă cum să lovească și să prindă mingea în jocul de baseball — folosind deocamdată bețe obișnuite și fructe de tot soiul.

Îi lămuri cum trebuie să deosebească mumiile de vampiri, cum să arunce cu banul și cum să se poarte dur, dar impresionant în același timp.

După care îi trimise la Willie ca să îi lumineze ea cum anume să sucească mințile tuturor (mai ales bărbaților).

Îi învățănumele tuturor zeităților importante, care răspunseseră întotdeauna rugăminților lui — cu toate că, în toiul acelor întîmplări, Feliuță făgăduise cerul și pămîntul atîtor divinități, încît se îndoia profund că pe viitor avea să îi mai împlinească cineva vreo dorință, cît de mică.

Însă cea mai mare dorință avea să i-o împlinească Indy. Iar Indy era acolo, lîngă el. Indy avea să îl ia în America, neapărat.

Willie își pierdu timpul complăcîndu-se într-o stare de uluială nestăvilită. Nu mai trecuse în viața ei prin așa ceva. Iar atunci, că tot se sfîrșiseră ne-

cazurile, nu îi venea deloc să creadă că pierise orice pericol. Umbla de colo-colo atingînd ba copacii, ba pe Feliuță, ba pe Indy, ca să se convingă că într-adevăr totul era aievea, iar nu un vis. Și totuși îi venea foarte greu să recunoască.

Indiana Jones era oarecum mîhnit pentru că pierduse cele două pietre Sankara — fir'ar să fie, că doar le ținuse în palmele lui ! —, însă oricum o avea pe cea de-a treia. Iar aceasta era numai și numai a lui de atunci înainte. În plus, copiii erau de-acum liberi ca păsările cerului, iar acesta era cel mai important lucru. Și thugii fuseseră șterși de pe fața pămîntului încă o dată.

Două zile mai tîrziu, soldații duseră un grup de copii pînă aproape de satul Mayapore, apoi porniră mai departe, ca să îi însoțească și pe ceilalți pînă la localitățile de unde fuseseră aduși.

Indiana Jones și tovarășii săi de peripeții se întoarseră pe drumeagul cel colbuit, în fruntea tuturor pruncilor sătucului. Rămaseră cu toții uimiți la vederea peisajului : acolo unde mai înainte fusese pămînt sterp, părea că natura renăscuse ca prin farmec.

Copaci înverziți mărgineau apele aducătoare de viață. Florile îmbobocite începuseră să își deschidă corolele firave. Dealurile, altădată cafenii, erau verzi ca însăși mantia primăverii. Țăranii se apucaseră să cultive țarinile reînviate.

În sat, oamenii trudeau de zor să își refacă locuințele părăginite. Sculpturi măiestre împodobeau stîlpii caselor. Peste tot se muncea cu acea mare veselie ce părea că a cuprins tot ținutul.

Strigăte de bucurie izbucniră pînă la cer, la apariția călătorilor. Sătenii lăsară lucrul și alergară

în întîmpinarea copiilor, care fugiră şi ei să-şi sărute părinţii şi rudele.

Plînsete de bucurie, îmbrăţişări şi mulţumiri se împleteau laolaltă. Şamanul se apropie de Indiana Jones, îşi duse degetele la frunte, se înclină. Cei trei pribegi făcură şi ei întocmai.

Bătrînul vraci era emoţionat pînă la lacrimi cînd începu să grăiască rar către Indy :

— Ştiam că o să vă întoarceţi teferi — arătă el către pămînturile înverzite — cînd viaţa a poposit din nou în satul nostru.

Willie încuviinţă din cap, gînditoare.

— Pînă acum nu am mai văzut niciodată o minune ca asta.

Pentru că, într-adevăr ceea ce se petrecuse acolo fusese o minune. Simplă şi adevărată. Rîse cu gura pînă la urechi. Da, miracolele astea nu numai că **se puteau întîmpla.** Uneori chiar **se întîmplau.**

Şamanul zîmbi şi el.

— Acum vedeţi şi voi puterea „pietrei" pe care aţi adus-o înapoi.

Indy scoase mica rocă din buzunar şi o desfăcu din petecul de pînză pictat pe care încă îl mai păstra.

— Da, am văzut-o cu ochii mei.

Vraciul luă cu smerenie piatra sfîntă din mîna lui Indiana, apoi făcu iarăşi o reverenţă în faţa lor. După care, împreună cu ceilalţi bătrîni ai satului, se îndreptă spre micul altar. Willie, Indy şi Feliuţă rămaseră în urma lor.

Bunul vrăjitor îngenunche înaintea chivotului, puse piatra Sankara în firida ei şi începu să intoneze :

„Om sivaya namah om..."

Indy şi Willie se depărtară.

— Puteai să o păstrezi, şopti ea.

— La ce bun ? întrebă bărbatul. Ar fi ajuns doar într-un muzeu nenorocit, ca să o acopere praful, ca pe atîtea altele...

— Ţi-ar fi adus gloria şi averea pe care o rîvneşti, îl ispiti ea în continuare.

Indy înălţă din umeri şi apoi zîmbi viclean.

— Ei, pînă la Delhi e drum lung... Cine ştie ce se mai poate întîmpla pe parcurs...

Femeia îl privi ca pe un nebun scăpat chiar atunci din balamuc.

— A, nu, asta în nici un caz. Mulţumesc frumos, nu ! În ce mă priveşte, să nu mai aud de aventuri, doctore Jones...

— Iubito, după toată distracţia de care am avut parte...

Un val de cumplită mînie o potopi dintr-odată. Da' ce, doar nu era ţicnit de-a binelea ? ! Erau încă în viaţă — **din pură întîmplare**, îşi aminti ea. Şi tot nu îi erau destul ?

Supărarea şi orgoliul se stîrniră în sufletul ei în aceeaşi clipă.

— Dacă îţi trece cumva prin minte că eu una o să merg cu tine la Delhi sau cine ştie unde după toate belele în care m-ai băgat, te înşeli amarnic, amice !... Eu personal mă îndrept cu toată viteza către Missouri, unde nimeni nu îţi dă să mănînci şerpi înainte să îţi scoată inima din piept şi să te arunce în gropi cu lavă încinsă. Petrecerile astea hazoase nu sînt deloc pe gustul meu ! Să nu mai aud de „totul piere ca un fum..." Să nu mai aud vreodată în viaţa mea...

Se opri înainte de a-şi da frîu liber furiei. Se întoarse pe călcîie şi se apropie de un sătean care trecea pe acolo, purtînd în spate o boccea.

— Scuzați-mă, domnule, îl abordă ea. Aș avea nevoie de o călăuză pînă la Delhi. Mă pricep grozav să călătoresc pe elefanți...

Biciul șfichiui prin aer, încolăcindu-se împrejurul mijlocului femeii. Încet, dar hotărît, Indiana Jones o trase spre el și o prinse în brațe.

Ea nu se opuse decît pentru o clipă. Pentru că nu avea nici un rost să înfrunte destinul. Din clipa în care Indy păşise în barul de noapte și ochii lor se întîlniseră, soarta lui Willie fusese pecetluită.

Se sărutară îndelung.

Se bucurară de apropierea lor că de o ploaie caldă de vară.

Șuvoaie de apă se abătură asupra lor, într-un duș binevenit.

Se depărtară unul de celălalt și priviră în sus. Nu era nimeni altcineva decît Feliuță, șezînd mîndru ca un rege pe spinarea elefănțelului, care tocmai îi stropea cu voioșie, agitîndu-și trompa neastîmpărată.

Feliuță rîdea.

Indy și Willie rîdeau.

Pînă și elefănțelul rîdea.

— Foarte haios ! hohotea Feliuță, cu gura pînă la urechi. Foarte haios de glumă bună !...

Se gîndeau să plece cît mai repede spre America. Numai că aceasta e o cu totul altă poveste...

— S F Î R Ș I T —

Tiparul evecutat la S.C. „Grafica Prahoveană" S.A.
Apărut 1993

Tainica Indie,
legendă
și aventură

INDIANA JONES

și

TEMPLUL BLESTEMAT

1935

DUPĂ O SERIE DE AVENTURI LA SHANGHAI, INDIANA JONES AJUNGE ÎN INDIA. UNDEVA ÎN PALATUL UNUI MAHARAJAH, ESTE ASCUNS UN DIAMANT CU PROPRIETĂȚI ULUITOARE.

INDIANA JONES VA ÎNCERCA SĂ ÎL OBȚINĂ LA RUGĂMINTEA UNUI BĂTRÎN ȘAMAN.

VA REUȘI ?

EDITURA ELIT COMENTATOR
BUCUREȘTI 1993

VOLUMUL 1 și 2 700 LEI